

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FORCED PROXIMITY
SECRET SOCIETY ROMANCE

BY BLOOD TO AVENGE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

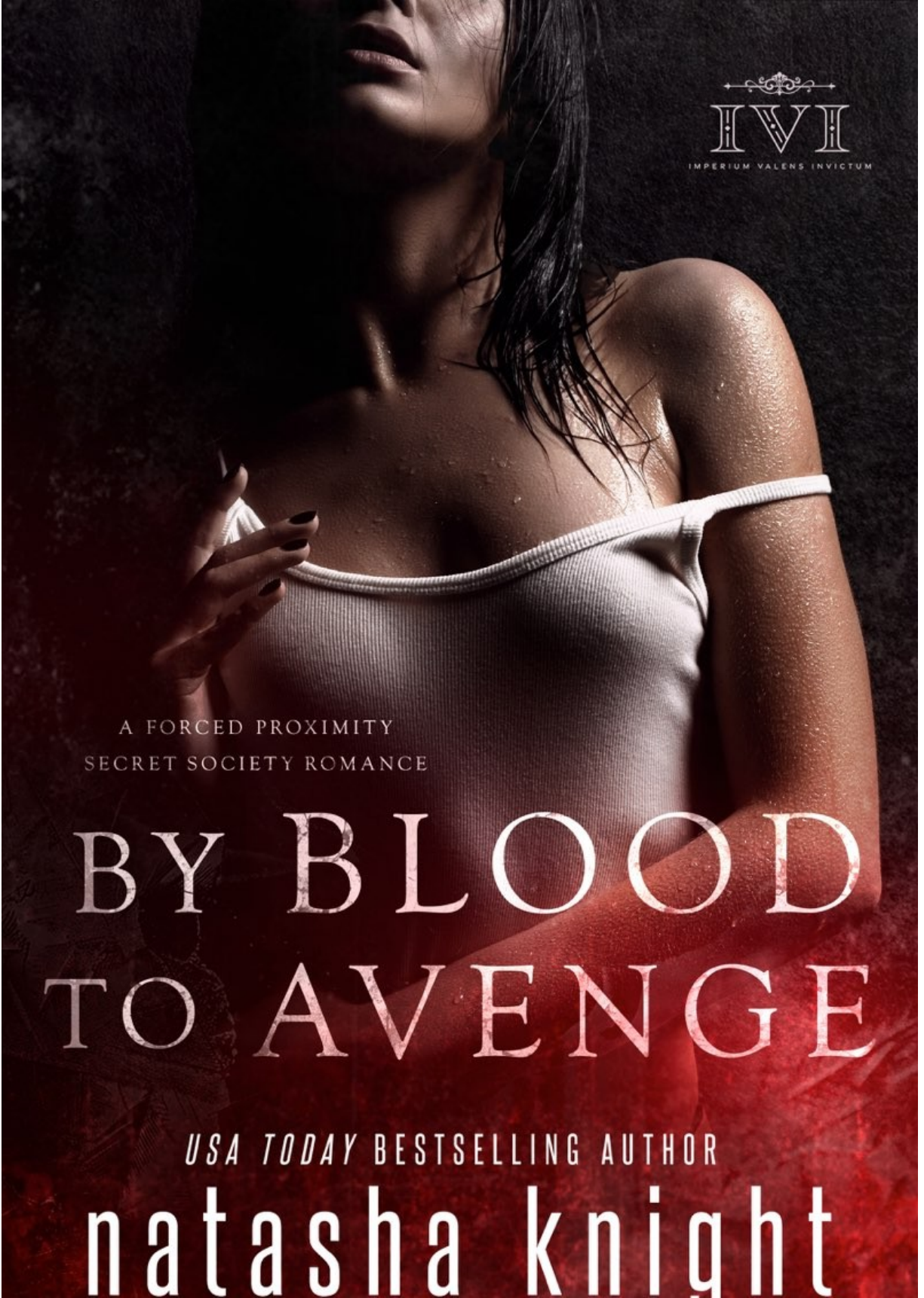
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IVI
IMPERIUM VALENS INVICTUM

A FORCED PROXIMITY
SECRET SOCIETY ROMANCE

BY BLOOD TO AVENGE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

INTIKAMINI ALMAK İÇİN

ZORAKİ BİR YAKINLIK GİZLİ SOSYETE
ROMANTİZMİ

GÜNAHKÂRLAR DÜETİ
KİTAP 2

NATASHA KNIGHT

İÇİNDEKİLER

Natasha'dan Not

1. Mavi
2. Hezekiel
3. Mavi
4. Hezekiel
5. Mavi
6. Hezekiel
7. Mavi
8. Hezekiel
9. Mavi
10. Hezekiel
11. Mavi
12. Hezekiel
13. Mavi
14. Hezekiel
15. Mavi
16. Hezekiel
17. Hezekiel
18. Mavi
19. Hezekiel
20. Mavi
21. Hezekiel
22. Mavi
23. Mavi
24. Mavi
25. Hezekiel
26. Mavi
27. Hezekiel
28. Mavi
29. Mavi
30. Hezekiel
31. Mavi

Sırada Ne Okumak Var

Teşekkür ederim.

Ayrıca Natasha Knight
tarafından Natasha
Knight Hakkında

Copyright © 2024 by Natasha Knight

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Coverluv tarafından kapak

[Haber bültenime kaydolmak ve ÜCRETSİZ bir kitap almak için buraya tıklayın!](#)

Haberler ve çekilişlerden haberdar olmak için [FB Yazar Sayfamı beğenin!](#)

NATASHA'DAN NOT

Onu sahiplendim, ama ona aşık olmaya hiç niyetim yoktu.

Blue'nun sakladığı yaraları görüyorum. Sakladığı sırları.
Onun bütün kırık parçalarını toplamak istiyorum.

Düşmanları onun koşabileceğinden daha hızlı yaklaşıyor.

Benden alındığında, onu kaçıranın peşine düştüm ve
öfkeme yenik düştüm.

Onun için kan döktüm. Yine olsa yine yaparım.

Ancak Cemiyet'in en güçlü adamlarından bazıları saldırınca
oyun ölümcül bir hal alır.

Yine de ona dokunmalarına izin vermeyeceğim.

Mavi'yi kız kardeşimi yüzüstü bıraktığım gibi
bırakmayacağım, o benim felaketim olsa bile.

İntikam İçin Kanla, Günahkârlar Düetinin 2. kitabıdır. Bu kitabı okumadan önce By Sin To Atone kitabını okumalısınız.

By Sin To Atone'u satın almak için buraya tıklayın!

II

Birlikte olma şansını daha sonra elde edeceğiz gibi görünüyor •
hepsi. Ve sana borçluyum, seni küçük sürtük."

Hayır.

Bu o olamaz. Onu yerleşkede gördüm. Isabelle ve ben banyodayken bizden önce mi çıktı? Bu mümkün değil. Konsey üyelerini koruyordu. Öylece gidemezdi, değil mi?

Araba savruluyor ve geriye doğru fırlatılıp ters yöne doğru itiliyorum. Bagajın duvarına çarpıyorum, başıma aldığım darbe kulaklarımı çınlatıyor, yıldızların gözlerimin önünde dans etmesine neden oluyor. Onları açık tutmak için her şeyimi harcıyorum.

Şimdi bunu çözmenin zamanı değil. Bana nasıl ulaştığını anlamaya çalışmanın. Düşünmem gerek. Gözlerimi açık tutmalı ve bayılmamalıyım. Bir kaçış yolu bulmalıyım.

Zihinsel envanter çıkarıyorum. Vücudum ağrıyor. Araba bizimkiyle çarpıştığında emniyet kemerimi çıkarmıştım. O muydu? Adı neydi? Wyatt Hoxton? Bize çarpan o muydu? Beni tanıyıp bizi takip mi etmişti?

Zeke neredeydi? Jericho onu almak için geri döndü. Dex ile güvende olmalıydık.

Gözlerimin açık mı kapalı mı olduğundan emin değilim. Bagajın içi zifiri karanlık. Hızla ilerliyor ve bir dönüş yaptığında tekrar yuvarlanıyorum, bu sefer yüzüm sert bir şeye çarpıyor. Bayılmışım. Biliyorum çünkü gözlerimi tekrar açmayı başardığımda araba yavaşlayarak duruyor. Bir bip sesi duyuyorum ve sonra tekrar hareket ediyoruz.

Lastiklerin altında çakıllar çıtırıyor. Ne zamandır yoldayız? Ne zamandır baygınım? Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra araba durdu ve şoför motoru durdurdu. Artık tamamen uyanığım, kalbim hızla çarpıyor. Arabanın kapısı açıldı, çarparak kapandı. Sigara dumanı kokusu alıyorum. Etrafımda bir silah arıyorum, bagajı açtığında hazır olacak bir şey. Ama hiçbir şey yok. Bir ayakkabıya uzandım. O topuklar bir işe yarıyor olmalı. Onu gözünden bıçaklayabilirim, kafasını karıştırıp kaçabilirim. Ayağımın biri çıplak. Ayakkabımı bir yerlerde kaybetmiş olmalıyım. Ama diğeri hâlâ ayağымda ve onu çıkarıp elime alıyorum.

Bagajın patlama sesini duyuyorum. Işık ince bir çizgi halinde belirirken kalbim hızla çarpıyor, sonra sandığı açarken genişliyor. Wyatt Hoxton'ın yüzünü görüyorum. Alaycı sırıtışını. İçime tanıdık bir ürperti gönderiyor, çünkü hatırlıyorum, ama ağzının köşelerinden kulaklarına kadar uzanan yara izlerinin ürkütücü, insanlık dışı bir sırıtışa neden olmasıyla şimdi daha da kötü.

Elini uzatıyor ve az önce içtiği sigaranın kokusunu alıyorum. Beni yakalamadan önce kolumu geri çekip savuruyorum ve ayakkabımın topuğunu gözüne nişan alıyorum. Belli ki şaşırmıştı ama hızlıydı. Ve çok güçlü. Beni yakaladı.

ve arabanın yan tarafına çarptı. Ayakkabı elimden fırlarken acıyla haykırıyorum.

"Seni gözünden bıçaklamalıyım, seni küçük orospu," diyor, beni dışarı çekerken iki eli de üzerimde.

"Hayır!" Tırnaklarımla onu tırmalıyorum.

Beni o kadar sert sallıyor ki beynim kafatasıma çarpıyor. "Sert mi istiyorsun, küçük kız? Sertleşeceksin. Beni zorlama."

Onunla mücadele ediyorum, tırnaklarımı yüzünün yan tarafına geçirmeyi başarıyorum. Durdu ve çıkardığı ses insandan çok hayvana aitti. Dev yumruğuyla saçlarımı kavrayıp beni saçlarımdan sürükleyerek çakıllı yola fırlattığında hatamı anlıyorum. Dört ayak üzerine düşüyorum, taşlar avuç içlerime ve dizlerime batıyor. Arkama baktım, yanağındaki kanı gördüm. Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama bana ulaşıyor ve karnıma hızlı bir tekme atarak beni aşağıya gönderiyor.

Ben kollarımı göbeğime sararken o ömeliyor.

"Beni itme dedim."

Bir kez daha saçlarımı kavırıyor ve beni saçlarımdan tutup kaldırdığında çığlık atarak yardım istiyorum. Beni ileri doğru itip öyle bir güçle yere düşürüyor ki, araba yoluna arptığımda rüzgâr beni savuruyor. Küçük, keskin taşlar açıkta kalan her santim derimi kesiyor, elbisemi, etimi yırtıyor, sonra tekrar yukarı çekiliyorum.

"Yardım edin! Biri yardım etsin!" Ben ağlıyorum ama o sadece gülüyor. Beni susturmaya alışmıyor.

"Seni duyacak kimse yok," diyor ve bunu kanıtlamak istercesine koluyla bir hareket yapıyor ve yalan söylemiyor. Karanlık, zifiri karanlık ve etrafımızda hiçbir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey.

Bir telefon çalıyor, şaşırtıcı bir şekilde yerinde değil. Cebinden geliyor. Yüzü kararıyor. Bir eliyle beni tutarak telefonu çıkartıyor, bir küfür mırıldanıyor ve tüm dikkatini bana vermeden önce telefonu susturuyor. Beni görebildiğim kadarıyla tek yapı olan köhne görünümlü bir eve doğru götürüyor.

Neredeyiz lan biz? Biri beni nasıl bulacak? Arayan var mı ki? Zeke arıyor mu? Benim için gelecek mi?

Ama o korkunç evden daha kötü olduğunu, oraya ulaştığımızda beni arka taraftan dolaştırıp diğer taraftan görünmeyen başka bir binaya götürdüğünde anlıyorum. Bu daha yeni, ama yine de karanlık, zifiri karanlık. Büyük bir kulübe gibi bir şey. Küçük tuş takımını fark ettiğim kapıya geliyoruz. Saçımı tutarak bir kod giriyor. Bir klik sesinden önce bir bip sesi geliyor ve kapı açılıyor.

"İçeri," diyor ve beni itiyor, ancak içeri girdiğimde beni bırakıyor. Küf kokan yere sendeleyerek giriyorum. Işığı yakmadan önce kapıyı arkasından kapatıyor ve penceresiz odaya bakıyorum, arka duvarın ortasındaki eski görünümlü devasa yatağı, dört ahşap direğin her birinden sarkan deri kelepçeleri görüyorum. Yatak ıplak ve başka hiçbir şey yok. Yastık yok. Battaniye yok. Burada kimse uyumuyor.

Ama burası uyumak için bir yer değil.

Duvarlar siyaha boyanmış ve bir tanesinin karşısında ahşap bir ha duruyor. El ve ayak bilekleri için üstte ve altta deri bağlar vardır. Duvarlara çakılmış birkaç büyük, paslı görünümlü ividen çeşitli kırbalar sarkıyor. Bu da ne, burası bir çeşit sapıkça oyun odası mı?

Dönüp beni yakalayana bakıyorum, iki adım geriye gidiyorum. Ayaklarımın altındaki zemin toprak. Sadece toprak. Bakışlarım tavan kirişlerine çivilenmiş halkalara, onlardan sarkan bağlara kayıyor ve sırtışını görüp cebinden çıkardığı bir çift siyah deri eldiveni giyişini izlediğimde hayır diyorum. Hayır. Burası sapıkça bir oyun odası değil. Burası bir işkence odası. Daha da kötüsü.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" Bana doğru bir adım atarken soruyorum.

"Çıglıklarını kimsenin duymayacağı bir yere," diyor, bana doğru o kadar hızlı ilerliyor ki, o büyük, eldivenli ellerden biri boğazıma dolanmadan önce ses çıkarmaya, dönüp kaçmaya çalışmaya ancak fırsatım oluyor. Beni duvara doğru geri geri götürüp başımı bir, iki kez duvara çarpmadan önce ön kolunu kavıyorum. Ellerim kolundan ayrılıyor ve ben yere yığılmadan önce oda dönmeye başlıyor.

EZEKIEL

B lue gitti. Ortadan kayboldu.

Sağlık görevlileri Isabelle'i sedyeye koyuyor. Bilinci yerinde ve Jericho onun yanında.

"Bebek. Bebek," diyor Isabelle. Onu sedyeye bağladıklarında kafası karışıyor ve ağlıyor.

Sağlık görevlisi Jericho'ya "Kolu kırılmış" der.

Jericho "Hamile" der.

"Onu ambulansa bindirelim. Ne kadar çabuk hastaneye varırsak o kadar iyi."

"Zeke?" Isabelle seslenir.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak ona döndüm.
Mavi'nin olduğu yerde.

"Zeke, Mavi nerede?" diye soruyor sanki aklımı okuyormuş gibi. Başını kaldırdı. Jericho onu sakinleştirmeye çalışıyor. "Adam. Aman Tanrım. Adam-"

Kocaman gözleri benimkilerle çarpışıyor. İfadesinde hem acı hem de dehşet görüyorum.

"Hangi adam?" Ben soruyorum. "Nerede o?"

"Efendim, onu ambulansa bindirmeliyiz."

Sedyeyi kaldırırlarken "Bir adam vardı," diyor. "Yüzünü gördüm. Arabasıyla kaza yaptı-" sedye eğilirken acı içinde haykırıyor.

"Tanrım! Sakin ol!" Jericho havlıyor.

Sağlık görevlisi ve Jericho onu ambulansa kadar takip ettiler. Kapatmalarını engellemek için kapıyı tuttum.

"Hangi adam?" Ben soruyorum.

"Akşam yemeğinden. Baktığın kişi. Konsey üyelerinin muhafızlarından biri."

Jericho ve ben bakıştık. "Karımı hastaneye götürmem gerekiyor. Hemen," diyor Jericho. Omzumun üzerinden bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Eve git, Zeke. Kıyafetlerini değiştir. Orada bizi bekle. Angelique'e bak. Ona yakında evde olacağımızı söyle. Onu kontrol etmemizi bekleyecektir."

Başımı sallıyorum, önce Isabelle'e sonra da kardeşime bakıyorum ve bunun onlar için ne kadar kötü olabileceğini fark ediyorum. Isabelle sadece birkaç aylık hamile. Ya bebeğini kaybederse? "Nasıl olduğunu bana haber verirsin, değil mi?"

Başını sallıyor ve ben de kapıyı kapatıyorum.

Onu sedyeye koyarlarken Dex yeni uyanıyordu. Ona doğru koştum.

"Mavi nerede?" Talep ediyorum.

Göz kırpmıyor, göz bebekleri tam olarak odaklanmamış. Onu sarsmak istiyorum. "Efendim, lütfen uzaklaşın. Bize işimizi yapmamız için yer açın."

Sağlık görevlisi diyor ki.

"Nerede o, Dex?"

Dex, onu götürüp ikinci bir ambulansa bindirmeden önce, "Kaza değildi," demeyi başarır.

Polis trafiği yeniden yönlendiriyor. Nerede bu kız? Ortadan kaybolmuş olamaz.

Sokağı tarıyorum ve bir şey fark ediyorum. Rolls Royce'larına çarpan araba gitmişti.

Bir polis memuru "Bayım, burada bulunamazsınız" diyor.

"Arabada başka bir kadın daha vardı. O nerede?"

Memur kıyafetlerime bakıyor ve ben de Jericho'nun neden eve gidip üstümü değiştirmemi söylediğini anlayarak bakışlarını takip ediyorum. Wyatt Hoxton'ın kanına bulanmıştım.

Isabelle Wyatt Hoxton'ı gördüğünü mü söyledi? Bu imkansız. Onu ben öldürdüm. Kanı kıyafetlerime ve derime sızdı. Olabildiğince ölü.

"Hangi diğer kadın?" diye sorar memur.

"Peki onlara çarpan araç nerede?" diye sordum. "Şu anda onu araştırıyoruz efendim. Bu aracı kaldırmanız gerekiyor.

olay yerinden uzaklaşın."

Birkaç metre ötede bir kadın şehir dışına çıkan bir yolu işaret ediyor. Dinlemek için yaklaşıyorum.

"İri bir adamdı. Dışarı çıktığında gördüm. Onlara çarpmak için hızlandı. Yemin ederim. Gördüklerime inanamadım. Sonra kadını aldı. Onu kaldırdı ve sadece-"

"Ne kullanıyordu?" Ben araya girdim. "Kadın, o muydu-"

"Kız uyanıktı. Kaçmaya çalıştı ama adam onu bagaja atıp kaçtı."

"Efendim, bu bir polis soruşturmasıdır," diye başlar memur. "Ne tarafa gitti?"

Yine şehir dışını işaret ediyor. "Beyaz bir sedandı. Tek bildiğim bu."

"Hanımefendi, biraz daha bilgi almam gerekiyor ve efendim, gitmeniz gerekiyor."

Kadının işaret ettiği yöne baktım ve o zaman gördüm. Ayakkabılarından birini. Arabanın açık kapısından birkaç adım ötede, sokakta yatıyordu.

Polis şeridinin altından geçip onu aldım. Topuk kırılmış. Rolls Royce'a geri dönüp arka kapıyı açıyorum.

Arabanın zemininde çantası duruyordu. Onu aldım ve açtım. İçinde telefonu ve onunla birlikte bir flash bellek vardı. Başından beri yanındaydı.

"Efendim, burası bir kaza mahalli. Uzaklaşmanız gerekiyor. Şimdi."

Tam o sırada telefonum çaldı. Memura başımı sallayıp hemen cevap veriyorum. "Mavi mi?"

"Ezekiel? Ben Robbie. Bilmen gereken bir şey var."

"Şu an iyi değil. Bir kaza oldu." "Ne kazası?"

"Isabelle ve Blue... Blue kayıp."

"Kahretsin."

Ses tonundaki bir şey beni endişelendiriyor ve Jericho'nun arabasına doğru yürüyorum. Anahtarlar hâlâ kontakta, sürücü kapısı hâlâ açık. Motoru çalıştırdım.

"Seni sonra ararım," diyorum Robbie'ye.

"Bekle. Eğer kayıpsa, sanırım onu kimin kaçırdığını biliyorum."

"Ne?"

"Wyatt Hoxton'ın bir kardeşi var."

Gözlerimi açtığımda yatakta yatıyordum. Kollarım Bacaklarımdan biri direklerin her birine bağlı, Wyatt da diğerinin etrafına deri bir bağ sarıyor. Çığlık atıp tekmeliyorum ve burnuna vurmayı başarıyorum.

"Ah lanet olsun!" Geriye doğru tökezledi, burnunu tuttu. Elini çektiğinde ikimiz de burnundan akan kanı gördük. "Siktir git, amcık! Hâlâ hissedebiliyorken burnunu kıracağımdan emin olabilirsin."

Kolunun tersiyle kanı siliyor, başını garip bir şekilde sallıyor ve bacağımı bağlamak için geri dönüyor, böylece yatağa kartal şeklinde bağlanmış oluyorum. Bağları test ediyorum. Hiçbir şey vermiyor. Hiçbir şeyin vereceğini düşünmemiştim.

"Bırak beni!" Gövdemi bükersen ancak birkaç santim hareket edebiliyorum ama bunu onun için kolaylaştırmayacağım.

Bana bakıyor, bakışlarımla buluştuğunda sırtıyor. Hatırladığımdan daha iri ama gözlerindeki bakış aynı. Ve boynundaki dövme tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Sakince ceketini çıkarıyor. Burnu ve muhtemelen benim kesiklerim yüzünden kan içinde. Köşede duran portmantoya asıyor. Göğüs cebinin içinden telefonunu çıkarıp bir tuşa basıyor ve telefonu kulağına dayıyor. Bir an sonra bir küfür mırıldanıyor.

"Kaltak kulübede. Sen hangi cehennemdesin? Sensiz başlayacağım, kardeşim."

Kardeşim mi?

Bağlantıyı kesip yatağa döndü. Olabildiğince uzağa kaçıyorum, ki çok da uzak değil. Wyatt telefonu komodinin üzerine bırakıyor ve uzaktaki duvarda duran bir masaya doğru yürüyor. Üstünü kaldırıp açıyor. İçinde ne olduğunu göremiyorum. Bir an sonra uzanıp istediğini alıyor ve bana dönüyor.

Ne olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir av bıçağı.

"Ne istiyorsun?" Dehşeti sesimden uzak tutamayarak çılgılık atıyorum.

Sırıttıyor ve yatağa ulaştığında bir dizini yatağın üzerine koyuyor.

"Beni hatırlıyor musun?" diye soruyor, bana bakıyor, bıçağın düz kısmını tam yara izimin olduğu yanağıma dayıyor. Makyajımın bulaştığından ve artık görüldüğünden eminim. "Öyle mi? Elbette, o zamanlar daha güzeldim. Palyaço izi yoktu." Bunu iğrenerek söylüyor ve bir yanım ona asla güzel olmadığını söylemek istiyor ama daha akıllı olan yanım çenemi kapalı tutmamı söylüyor.

Bıçağı yanağımdan, çenemden, boğazımdan aşağıya, elbisemin askısına doğru kaydırırken bıçak soğuk. Bir çekişle, askı işe yaramaz hale geldi.

"Bu senin sayende oldu. Merak etme, burnunu kırmadan önce sana bir set keseceğim. Bana yaptığın gibi seni de palyaço yapacağım."

"Ben yapmadım..." İkinci kayışı kopardığı için geri çekiliyorum.

"Ne yapmadın?"

Dudaklarımı yalıyorum ve bıçağını göğüslerimin arasından, elbisenin üzerinden kalçamdaki yırtmacın üstüne doğru kaydırırken kalbim hızla çarpıyor, her kasım geriliyor. Bacaklarımın açıklığı göz önüne alındığında elbisenin kendisi dar geliyor.

"Hm?" diye soruyor, bıçağı uyluğumun iç kısmı boyunca sürükleyip kasıklarına dayarken soluk mavi gözlerini benimkilere dikeyor.

"Oh, Tanrım." Başımı sallıyorum, sağ gözümün kenarından bir damla yaş süzölüyor.

Sırıtırıyor, bıçağın düz kenarını seksimin üzerine doğru çekiyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben Zeke'in külotumu nasıl çıkardığını hatırlıyorum. Birkaç saat önce aynı yerde ağzının ne kadar sıcak, ıslak ve yumuşak olduğunu hatırlıyorum.

"Lütfen." Daha fazla gözyaşı geliyor.

Sırıtişı genişliyor, yüzünü aynı anda hem korkunç hem de iğrenç gösteriyor. Gözleri sertleşerek yarıklara dönüşüyor ve beni bıçakladığından emin olarak çekiştirdiğinde çığlık atıyorum. Ama acı yok. Sadece bıçağı yukarı, yukarı, yukarı çekerken elbisemin ikiye ayrılma sesi geliyor, ta ki kumaş vücudumun her iki yanına kayarak beni tamamen ortaya çıkarana kadar.

Şimdi, Wyatt Hoxton bakışlarının üzerimde gezinmesine izin veriyor. Göğüslerimi, karnımı, seksimi inceliyor. Bakışları uzun, çok uzun bir dakika boyunca orada kalıyor ve gözlerinin nasıl karardığını görüyorum,

göz bebekleri büyüyor. Bıçağın ağzını bir kez daha bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve bakışlarını benimkilere çeviriyor.

"Elbisesiz daha iyi. Bacaklarını aç. Amı çıplak tıraş edilmiş. Mmm. Bunu sevdim. Seni daha genç gösteriyor." Konuşurken bıçağı klitorisime sürüyor. Yutkunuyorum, dikkatini seksime verdiğinde gözlerimi kapatıyorum. "Bazı kültürlerde küçük kızların klitorisini kestiklerini biliyor musun?"

Tüm vücudum acıya hazırlanmak için geriliyor.

"Sadece hızlı bir kesik ve gitti. Bıçağın bir fiske. Tek gereken bu. Acıdığını tahmin ediyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi açtığımda onu yine üzerimde buldum.

"Dosyalar bende," diyorum, gözyaşlarım yüzümden akarken. "Eve bunun için geldin. Onlar bende."

"Ani konu değişikliği," diyor. "Sana sorduğum bu değildi."

"Bırak gideyim, sana getireyim."

"Oh, yapacaksın, ama şimdi zamanı değil. Henüz zamanı değil. Önce, kardeşim ve ben seninle biraz eğleneceğiz. Sonra seni Girard'a teslim edeceğiz, o da muhtemelen sen dosyalar hakkında konuşmaya başlamadan önce biraz daha eğlenecek. Şimdi söyle bana, klitorisinin kesilmesi sence acıtır mı?"

Bıçağı sabit tutuyor. Ne kadar yakın olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

Başımı salladım.

"Evet, ben de. Ona da geleceğiz. Ama önce ne yapacağımı biliyor musun?" diye soruyor, bıçağı çekip boynuma, boğazıma doğru sürüklüyor, boğazımın altından geçiriyor.

Zeke'in bana taktığı tasma. Ucunun derimi parçaladığını hissediyorum ama o dikkatli davranıyor.

"Ne istiyorsun?" Ben soruyorum. Onu konuşturmaya ihtiyacım var. Onu oyalamalıyım. Onu olabildiğince yavaşlatmalı ve Zeke'e bana ulaşması için bir şans vermeliyim.

Bu düşünceyle yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor. Nasıl? Zeke beni nasıl bulacaktı? Bir şekilde başardıysa New Orleans'tan ne kadar uzaktayız? Zamanında yetişebilecek miydi?

"Amına tecavüz ederken çıkardığın müziği dinleyeceğim. Sonra seni amına tecavüz etmesi için kardeşime teslim edeceğim. O deliğinle işi bittiğinde, seni domaltıp kıcına tecavüz edeceğiz. Bundan zerre kadar zevk almayacaksın. Ve belki, belki kardeşim ağzına tecavüz ederken, o küçük klitorisini keseceğim, böylece çılgılık atarken onu almak için geniş açacaksın."

Başımı sallıyorum.

Sırıttıyor. "Şu güzel şeylere bak." Ödünç aldığım küpelerimden birine dokunuyor. Onları çıkarıyor ve kulaklarımdan koparmadığı için minnettarım. Onları ışığa tutuyor. "Güzelmış. Artık onlara ihtiyacın olmayacak. Gittiğin yerde olmaz." Onları yatağın yanındaki masanın üzerine koyuyor, sonra başını eğip yakayı inceliyor.

"Güzel değil mi? Çalalım mı?" "Ne?"

Kristal kilidi çekiştiriyor. Orada olduğunu unutmuşum.

Yanıt beklemeden halkayı çıkarmaya çalışıyor ama başaramıyor. Tasmanın kopçasına ulaşmak için kabaca başımı çeviriyor ama kilidi açamayacağını anlayınca küfrediyor.

"Önemli değil. Seni toprağa gömmeden önce kafanı koparacağım. Kafası olmayan birinin boynundaki tasmayı çıkarmak kolay, değil mi?"

Telefonu çalıyor ve telefonu almak için ayağa kalktığı anda anlık bir rahatlama ile nefes alıyorum. Ama ekranı gördüğünde hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Cevap vermeden önce derin bir nefes almasını izliyorum.

"Bay Girard," diyor ve beni izlemek için dönmeden önce birkaç adım uzaklaşıyor. "Evet, efendim. Kız elimde. Şu anda o dosyaların nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Bay Girard mı? Tek elli adam mıydı?

"Levi her an bana katılabilir. O geldiğinde, onu sana getireceğiz." Gözleri kısıldı. "Evet efendim, elbette. Tek parça halinde. Yine de mücadele etti. Elimizde olmayan birkaç kesik ve çürük var." Benim için sırtıyor. "Ve tabii ki hakkım olanı alacağım ama konuşabildiğinden emin olacağız."

Girard telefona bir şeyler bağıyor. Kelimeleri çıkaramıyorum ama öfkesini duyuyorum ve şaşırtıcı bir şekilde Wyatt'ın yüzünün kızardığını görüyorum. Başını salladı.

"Evet, efendim. Elbette efendim. Sizinle temasa geçeceğim."

Telefonu çekti. Sanırım Girard onun bitirmesini beklemedi. Telefona bir küfür mırıldandı. Bana zarar veremez ya da en azından beni öldüremez gibi geliyor. Girard onun patronu. Kayıp eli olan adam o olmalı.

Wyatt birini arar ama arama yine telesekretere düşer. "Hangi cehennemdesin, Levi? Kaldır kışını da buraya gel. Girard sabırsızlanmaya başladı."

"Levi senin kardeşin mi?" Ben soruyorum.

Wyatt bana bakıyor, cevap vermiyor.

"Ve Bay Girard patronunuz mu? Babamı işe alan adam o mu?"

"Kapa çeneni, sürtük."

"Çünkü size dosyaları verebilirim ve o zaman size borçlu olur."

"Kapa çeneni."

"Bunu sana o mu yaptı?" Başımınla bir işaret yapıyorum ve o da ne demek istediğimi anlıyor. "Bunu bana babam yaptı."

Wyatt başını yana eğiyor. Kendinden bana doğru bir el hareketi yapıyor. "Bağlantı kuruyor muyuz?" diye soruyor, telefonu av bıçağıyla birlikte yatağın yanındaki masaya bırakırken. "Çünkü anlamlı bir bağlantı aramıyorum," diyor ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyor. Gömleğini bir sandalyenin arkasına koyuyor ve çıplak göğsünü, karnını inceliyorum. İri yarı, kasları belirgin değil ama güçlü ve yüzlerce kavgaya karışmış gibi yaralı. Ayakkabılarını çıkarıyor, pantolonunu sıyrıyor ve gömleğinin üzerine örtüyor, sonra külotunu indirip çıkarıyor. Bana doğru yürürken onları yere bırakıyor. "Tek ilgilendiğim bahsettiğim o delikler. Onlara tecavüz etmek. Yaptığımda çığlıklarını duymak."

Kelepçelerimi çekiştiriyorum ve sırtışı kocaman oluyor. Yatağın yanında durmaya geliyor ve minnettar olduğum tek bir şey var. Sadece bir şeye. Sert değil. Sert değilse bana tecavüz edemez.

"Ama madem sordun, sana anlatacağım." Odayı geçip kırbaç duvarına gidiyor, ben kendimi bağlarımdan kurtarmaya çalışırken seçeneklerini gözden geçiriyor. Seçimini yapıyor. Uzun, ince, esnek bir çubuk; havada denediğinde çıkardığı vınlama sesi beni ürpertiyor.

Bana dönüp şöyle bir baktı. "Biliyor musun, bence dik durursan bu daha iyi olabilir. O zaman hiçbir noktayı kaçırmayız." Sırıttıyor, çubuğu yere bırakıyor ve bir ayağını çözüyor. Ayak bileğini kavlıyor ve yüzüme doğru eğiliyor. "Tekme atarsan daha başlamadan klitorisini keserim. Beni duyuyor musun, kaltak? Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Onu hem duyuyor hem de anlıyorum. Ve böylece, bağlarımı çözüp beni ayağa kaldırdığında ve odanın ortasına doğru yürüdüğünde, tekme atmıyorum ama bunu kolaylaştırmıyorum da. Beni kırbaçlayacak. Buna katlanmak zorundayım. Ama bu zaman kazandırır, değil mi? Kırbaçlanmaya dayanabilirim. Kalıcı bir hasar vermez. Eğer beni keserse, kaçamayabilirim. Kırbaçlanmaya dayanabilirim. Beni belimden tutup kaldırırken ve tavandan sarkan deri kelepçeleri bileklerime sarmak için kollarımı başımın üzerine çekerken kendime bunu söylemeye devam ediyorum. Onlar yüksek ve ben kısayım ve beni serbest bıraktığında, kelimenin tam anlamıyla bileklerimden asılıyorum. Acıyor. Çok acıyor ve en azından ayak parmaklarımin ucunu yere değdirmeye çalışmamı izlerken gülüyor.

"Dediğim gibi," diye rahatça devam ediyor, bana dönmeden önce yere bıraktığı kırbacı alıyor. Tam önümde, benden birkaç santim uzakta duruyordu. "Evet, yara izi lanet olası Antoine Girard'ın ikramıydı. Çünkü küçük bir kız beni palyaço yaptı. O yüzden hayatımın sonuna kadar öyle görünmeliyim." Bu sözleri söylerken daha da acılaşıyor ve ben de bunu anlıyorum. "Ama şimdi, o küçük kız burada ve benim. Cezalandırmak için benim. Tecavüz etmek benim. Bitirmek için benim." Geriye doğru adım atıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum.

Sırıtırıyor. "Çığlık attığından emin ol. Beni sertleştiren şey bu."

EZEKIEL

Birisi Blue'yu aldı.

Biri onu kaçırdı çünkü onu yalnız ve korumasız bıraktım.

Bunu ilk kez yapmıyorsun, değil mi?

Zihnim benimle alay ediyor. Kendi düşüncelerim bana karşı dönüyor.

Duştan çıktım ve kurulandım. Mahvolmuş giysilerimi çöp kutusuna atarak, Clayton Bishop'ın evinde ödünç aldığım yatak odası kadar bana yabancı olan, içinde büyüdüğüm eski yatak odama geçiyorum. Dolabın içinde kıyafetlerim asılı. Onlar da yabancı görünüyor. Sanki başka birine aitler. Başka bir hayat yaşayan başka bir adama. Çünkü yaptığım şey yaşamak değil.

Otomatik pilotta kıyafetlerimi, kot pantolonumu, koyu renk bir kazağımı, çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyiyorum. Saçlarımı tarıyorum, aynada artık tanıyamadığım bir adama çok uzun süre bakmamaya çalışıyorum. Ben bir kabuğum, bu içi boşaltılmış et kabuğunun içinde yürüyen bir ceset.

Tarih tekerrürden ibarettir.

Onu yalnız bırakmamalıydım. Ona bakması için başkasına güvenmemeliydim.

Komodinin üzerinde, onun ve flash belleğin yanında duran telefonum çalıyor. Robbie'nin aradığını görünce açtım.

"Kapılardan geçiyorum." Arabayla geldikten sonra kapıları kapatma zahmetine girmemiştim.

"Bir dakika içinde aşağıda olacağım." Bağlantıyı kestik ve koridorda yürüdüm. Angelique'in kapısının önünden geçerken, kapının bir aralık açık olduğunu görüyorum. Küçüklüğünden beri hep böyle yapardı. Sanki bilinçaltı hayatın bir anda değişebileceğini ve sevdiğin insanların ortadan kaybolabileceğini biliyormuş gibi hep korkar. Puf. Sanki hiç orada olmamışlar gibi.

Zoe gibi.

Mavi gibi.

Tarih tekerrürden ibarettir.

Şimdi o kapıyı itip açıyorum ve yastığın üzerindeki küçük başını görüyorum, koyu renk bukleleri vahşi. Kıpırdanıyor, genç yaşında bile hafif bir uykucu. Kendini dirseklerinin üzerine kaldırıp gözlerini ovuştururken odaya giriyorum.

"Zeke Amca? Sen misin?"

Sesini FaceTime üzerinden değil de böyle yüz yüze duymak beni gülümsetiyor. Bugünlerde bunu yapabilen tek şey bu. Onun masumiyeti. Çocuklar böyledir, masumiyet. Ve belki de umut. Daha iyi olabileceğimize dair umut. Hepimizin boktan insanlar olmadığımıza dair.

"Benim, tatlım," diyorum ve yatağının kenarına oturmak için hareket ediyorum.

"Zeke Amca!" Kollarını bana doladı ve sertçe sıktı.

"Beni boğarak öldüreceksin," diye takılıyorum.

Geri çekiliyor. "Sadece gerçek olduğundan emin olmak istiyorum. Hâlâ rüya görüyor olabilirim."

"Rüya görmüyorsun. Benim." Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. Hızla büyüyor. Annesi gibi güzel bir kız olacak.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bir süreliğine ziyaretine geldim. Seni görmek istedim ama uyandırmak istemedim."

"Sorun yok. Annemle babamı bekliyorum." Isabelle'e anne dediğini fark ettim. Bunu ne zamandır yaptığını merak ediyorum.

"Birazdan burada olurlar."

"Bir partideler."

"Doğru ya. Seni kontrol edeceğime söz vermiştim ama bırakayım da uyumaya devam et."

Başını sallıyor ve tekrar uzanıyor. "Kahvaltı için burada olacak mısın?"

"Denerim." Ayağa kalkıyorum. Yorgun, bunu görebiliyorum. Gözlerini açık tutmak için mücadele ederken bile gözleri kapanıyor. Onu yatırdıktan sonra alnına bir öpücük konduruyorum. Gülümsüyor. "Tatlı rüyalar, tatlım."

"Tatlı rüyalar," diyor dalgınca, çoktan gitmiş.

Kapıyı onun istediği gibi biraz açık tutmaya dikkat ederek yatak odasından çıkıyorum ve annemle Robbie'nin sesini duyduğum alt kata iniyorum. İçeri girdiğimde onu gördüm ve tek yaptığı bana şöyle bir bakıp duş almam için geçmeme izin vermek oldu.

Merdivenlerden indiğimde "Anne," dedim.

Bana baktı. "Zeke." Gülümsüyor, bana sıkıca sarılıyor. Onu sağlıklı görmek ve kollarımda sağlam hissetmek güzel. Kanseri geçti ama benim aklımın bir köşesinde hep o var. Eminim onun da aklındadır.

"Isabelle ve Jericho nerede?"

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum çaldı. Jericho olduğunu görüyorum ve hemen cevap veriyorum .

"Abi?"

"Evde misin?" Jericho soruyor. "Evet. Isabelle nasıl?"

"O iyi. Kırık bir kol, ama daha kötüsü de olabilirdi. Bebek iyi."

"Güzel." Rahatladım.

"Sabah evde olacağız. Bebeği izlemek için onu gece tutmak istiyorlar. Bahanelerimizi hazırla, olur mu?"

"Yapacağım."

"Mavi'den haber var mı?" diye soruyor sesinde belirsizlikle.

"Henüz değil."

"Bir şey bulursan beni ara. Onun peşinden yalnız gitme, duydun mu beni?"

"Git karınla ilgilen, kardeşim. Robbie burada. Benim gitmem gerek."

"Beni duyuyor musun, Zeke?"

Buna söz veremem. "Al, annemle konuş." Telefonu anneme veriyorum ve Robbie'yle birlikte Jericho'nun çalışma odasına giriyoruz.

Eğer Wyatt Hoxton'ın bir kardeşi varsa, kazaya onun sebep olması ve Blue'yu kaçırmaması mantıklıdır. "Kardeşinin var olduğu gerçeğini nasıl gözden kaçırdık?"

"Levi Hoxton Wyatt'ın ağabeyi. Aralarında sadece on ay var." Evrak çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp açtı ve bana doğru çevirdi. Kardeşler iğrenç bir fark dışında neredeyse aynı görünüyorlar. "Wyatt birkaç aydır Konsey üyeleri için çalışıyor. Levi ise

bu yüzden IVI tarafından asla işe alınmazdı, ama bu, yüzünde yara izleri olan adam, o Wyatt. Yani Levi'nin işi almak için Wyatt'ın kimliğini kullandığını düşünüyorum. Bu Wyatt'ın dört yıl önceki bir fotoğrafı." Bana fotoğrafı gösteriyor. Yara izi yok. O zaman kardeşler ikiz olabilir. "İki adamda da aynı dövme var, coda. Hâlâ sembolizmi araştırıyorum ama IVI'nın New England bölümünden Girard soyadlı bir aileyi biliyor muydun?"

"Neden umurumda olsun ki? Bunun Mavi'yi bulmakla ne ilgisi var?"

"Ailenin tüm erkeklerinin vücutlarının bir yerinde coda dövmesi vardı. Yakında daha fazlasını öğreneceğim ama tüm bunlar birbiriyle bağlantılı olmalı. Tesadüfe bakın ki Konsey Üyesi Augustus da New England Bölümü'nden geliyor."

"Bunun neden önemli olduğunu tekrar söyler misin? Bunun Blue'yu bulmama nasıl yardımcı olacağını söyle. Biri onu kaçırdı, Levi ya da Wyatt ya da öldürmediğim kardeşim."

Devam etmeden önce benim cinayetle ilgili sıradan açıklamam karşısında sadece bir ritmi kaçırıyor.

"Antoine Girard'ın New Orleans şehir sınırları dışında bir mülkü var. Çok özel. O arazide olması gereken tek yapı eskimiş, oturulamaz bir ev, ama bu yeni bir uydu görüntüsü." Klavyeye bir şeyler tuşluyor ve dizüstü bilgisayarını bir kez daha bana çeviriyor. "Bakın nasıl iki tane var." Binaları işaret ediyor. Görüntüler gece çekildiği için çok net değil ama kesinlikle iki yapı var, biri yıkılmış gibi görünüyor, diğeri yeni. Ve kilometrelerce etrafta hiçbir şey yok.

"Nerede o?"

"Buradan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta."

Ayağa kalktım. "Onu götürdüğü yer orası. Öyle olmalı."

"Bir şey daha var, Zeke," diyor Robbie, beni takip ederek.

Annemin telefonumu salondaki masanın üzerine bıraktığını görüyorum. "Bu yara izinin zamanlaması Blue'nun onu vurduktan sonra kaçtığı zamana çok yakın. Bunun Girard'dan bir hediye olduğunu düşünüyorum. Bir ceza. IVI'daki adam Wyatt değildi. Levi'ydi. Eğer Levi onu tanıdıysa ve kardeşini çağırdıysa, bu kişisel bir şey. Bu adamlar katil ve Girard da kötü haber. Ne yaptığını biliyor musun?"

Cebimi karıştırıyorum ve flash belleği çıkarıyorum. "Sen sadece bu lanet şeyin içinde ne olduğunu bul. Her ne ise Girard onun için adam öldürmeye hazır."

MAVİ

Yorulmak nedir bilmiyor. Hiç sesim çıkmıyor, çıksa bile, Yetişemedim.

Wyatt Hoxton kırbacını tekrar tekrar indiriyor, ben bileklerimden sallanıyorum, bir o yana bir bu yana sallanıyorum, o beni önden arkaya, yukarıdan aşağıya kırbaçlarken yüzümü kollarıma gömmekten başka bir şey yapamıyorum. Her vuruş derime bir ateş hattı çiziyor. Kolunu tekrar tekrar kaldırıyor, etrafımda sonsuz bir daire çiziyor, bir an omuzlarımı, bir an göğüslerimi, bir an kıçımı, kalçalarımı hedef alıyor. Ve ben ona istediğini veriyorum. Her ne kadar yapmamaya çalışsam da, artık yapamayana kadar çığlık atıyorum. Nefes almaya çalışırken, kalbim hızla çarparken, yüzümü ıslatan ter mi yoksa gözyaşı mı emin değilken sesim bile beni hayal kırıklığına uğratana kadar.

"İşte bu, küçük sürtük, işte bu." Durakladı, ilk erteleme. Bir süre önce sayıyı unutmuştum. Sırtarak duruyor, bana bakıyor, acı canlı, zonklayan bir şey gibi yerleşirken nefesim kesiliyor, tüm bedenim onunla yaşıyor.

"Lütfen," diye idare ediyorum, nedenini bilmiyorum.

Wyatt etrafımda bir daire çiziyor ve önümde durmadan önce parmaklarını sırtımdaki özellikle hassas bir noktaya bastırıldığında ürperiyorum, inliyorum. Parmaklarını kaldırıyor. Kanlıydılar. Yaklaşıyor ve ağzımın köşesinden sağ kulağıma doğru bir çizgi çizerken dudaklarının dişlerinden alaycı bir şekilde nasıl sıyrıldığını izliyorum.

"Yani izini süreceğim bir şey var. Şimdiye kadar bildiğin gibi elim sabit olsa da," diyor ve a r t ı k sertleşmiş olan kanlı eliyle sikini kavramadan önce yüzümün diğer tarafındaki hareketi tekrarlıyor. "Yine de her şeyin bir i l k i var." Küçük, kalın penisini bir, iki kez pompalıyor, bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Daha genç olmalarını tercih ederim ama idare e d e r i m . Söyle bana, amından mı yoksa götünden mi başlayayım?" "Girard bana zarar vermemeni söyledi. Sana da öyle dediğini duydum. beni incitti."

Bakışlarını bacaklarımın arasından yüzüme doğru sürüklüyor. "Konuşmak için o iki deliğe de ihtiyacın yok." Arkamdan yürüyüp kıcımlı sertçe kavlıyor ve beni açıyor. "Sanırım kıcınla başlayacağım."

Buradan çıkmayacağım. Çıkmayacağımı biliyorum. Beni Girard'a götürmeye hazır olana kadar olmaz. Ve o zamana kadar, o ve kardeşi beni aklımın kavrayamayacağından emin olduğum şekillerde kırmış olacaklar. Aksini düşünerek kendimi kandırıyorum.

Wren. Wren'e ne olacak? Zeke ona bakacak mı? Neden baksın ki?

İçgüdülerim devreye giriyor ve sonuçları umursamadan geriye doğru tekme atıyorum, bu noktada benim için daha kötü ne olabilir emin değilim.

"Sikeyim! Lanet olası amcık!"

Beni bırakıyor, ayak parmaklarım toprak zeminde tutunmak için çabalıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Wyatt'ı eğilmiş, tek ayağına ağırlık vermiş, dizini ovuştururken buluyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Komodine doğru topallayarak ilerliyor, av bıçağını alıyor ve bana doğru geri geliyor. Beni öldürecek. Beni öldürecek. Kendimi saldırıya hazırlıyorum. En azından tecavüz olmayacak, değil mi? Bir eliyle saçlarımı kavrayıp başımı acıyla geriye doğru iterken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bu sefer bacaklarını iki yanıma sarıyor, böylece onu tekrar tekmeleyemiyorum. Artık gevşemiş olan aletini kalçamda hissedebiliyorum. Beni hareketsiz tutuyor ve bıçağın ağzını göğsüme, göğüs ucuma getiriyor.

"Hayır!"

Bıçağın keskin kenarının yumuşak eti kestiğini hissederken bir o yana bir bu yana dönüyorum.

"İşte bu, küçük sürtük. Dövüş benimle. Meme uçlarını keserken o küçük göt deliğine tecavüz edeceğim."

O sırada telefonu çalıyor ve sesin ne olduğunu anlamamız ikimizin de bir anını alıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve elindeki bıçakla uzaklaşıyor. Cep telefonunu eline aldığı anda onu takip etmek için başımı çeviriyorum. Hemen cevap vermiyor, yüzü giderek kararıyor. Telefon çalmayı kesiyor ama tekrar çalmaya başlıyor ve cevap verirken bana bakıyor.

"Evet, Bay Girard. Size onu en kısa zamanda getireceğimi söylemiştim-"

Durdu. Ağzı açık kaldı. "Ne dedin sen?" diye sorar, tonu değişmiştir. Yatağın kenarına düşer.

O zaman çığlık atarım. Bağırarak zorundayım çünkü burada ve şimdi, elim kolum bağlı, onun merhametine kalmış durumdayım. Bu Girard kötü olabilir ya da

daha kötü, ama şansımı denemeliyim.

Ve böylece yardım için çığlık atıyorum, avazım çıktığı kadar beni öldüreceğini haykırıyorum. Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve nefes almak için durduğumda dışarıdan bir ses duyduğumu sanıyorum. Lastiklerin çıtırtısı. Ama beynimin tekrar başlamadan önce işlemeye vakti yok, tüm gücümü toplamak için gözlerimi kapatıyorum. Ancak yüzüme öyle sert bir tokat yediğimde duruyorum ki beynimin kafatasıma çarptığını hissettiğime yemin edebilirim. Sersemlemiş bir halde, kulaklarım çınlayarak gözlerimi açtığımda lekeler ve onun belli belirsiz şeklini görüyorum.

Gözlerim yavaşça odaklanıyor. Orada, önümde duruyor. Wyatt Hoxton.

Gözlerimi kırıştırıyorum, başım ağırlaşıyor.

Ona tekrar bakmayı başardığımda "O öldü," diyor. "O öldü, seni küçük sürtük."

Bana tekrar tokat atıyor ve bu sefer kulaklarımdaki çınlama duyduğum tek ses oluyor ve bir şeyler gördüğümü sanıyorum. Görüyor olmalıyım. Kapı çarparak açılıyor. Ama bu hiç mantıklı değil. Wyatt bana bir kez daha ters tokat attığında değil.

"Zeke," demeyi başarıyorum, kanın tadına bakıyorum, zihnim benden nefret etmesi gereken adamın illüzyonunu yaratıyor. Yok etmeye çalıştığım adamın. O güzel yüzünde tüm ısıltısıyla, yakıcı öfkesiyle o adam, bir sonraki darbeyi alırken gördüğümü hayal ettiğim son şey, bu seferki karnıma, Wyatt'ın yumruğu av bıçağı kadar ölümcül.

EZEKIEL

Sanırım adımı söylediğini duydum. Düşünüyorum da Kulaklarımda sağır edici bir kan pompalanırken, onun adımı söylediğini duyuyorum. Ama sonra ona tekrar vuruyor, bu sefer karnına bir darbe indiriyor ve ciğerlerindeki havayı boşaltıyor.

Blue odanın ortasında bileklerinden asılı duruyor. Çıplak, vücudu, Wyatt'ın ya da Levi'nin ya da her ne sikimse onun iri sırtından görebildiğim kadarıyla, yaralarla kaplı ve kan içinde. Yüzü de, o güzel yüzü de kana bulanmış. Başı öne eğik, adam ona tekrar vurduğunda kendinden geçmiş. En azından bunu hissetmeyecek. Bu bir lütuf, değil mi?

Ne nimet ama.

Kesintiyi fark ettiğinde Hoxton'a doğru ilerliyorum. Ve kapı çarparak içeri girdiğinde neden dönmediğini anlıyorum. Yüzüne, gözlerine, ağzına ve yumruklarına kazınmış öfkeyi, mutlak öfkeyi görüyorum.

Benim orada olduğumu anlaması bir anını alıyor ve ben de onun kafa karışıklığından faydalaniyorum. Kolumu geri çekiyorum ve ona yumruk atmak yerine elimin topuğunu zaten kanlı görünen burnuna çarpıyorum.

Bir şey yere çarpmadan önce bir çıtırtı sesi geliyor. Bunun bir av bıçağı olduğunu fark ettim. Geriye doğru tökezleyip Blue'ya çarpıyor. Mavi sallanıyor, baygın ve ben buna izin veremem. Ona dokunmasına izin veremem.

Omuzlarından tutup çekiyorum ve bu sefer yumruk atıyorum ve kafasının yana savruluşunu izliyorum. Onun dışında vücudu hareket etmiyor. Sanki yumruğu fark etmemiş gibi. Başını sallıyor, bana bakıyor, renksiz gözlerinde iğne ucu kadar siyah gözbebekleri var, tıpkı kardeşi gibi. İkiz olabilirler.

Kükrüyor, hareketleniyor ve lanet bir boğa gibi bana saldırıyor, başı aşağıda, beni yere sererken çıkardığı ses insanlık dışı. Blue'nun bacaklarına çarpıyoruz, durmadan önce toprakta kayıyoruz. Üstüme çıktı ve yüzüme yumruk atmak için yumruğunu geri çekti. Bunu başarıyor ve lanet olsun, lanet bir ayı gibi, kardeşinden bile daha büyük.

Başım yana savruluyor ama o bir darbe daha indirmeden yüzünü kavriyorum, parmaklarımı göz çukurlarına sokuyorum ve onu üzerimden itmeyi başarana kadar elimi topuğunu kırık burnuna bastırıyorum. Bu bana bir sonraki darbesini savuşturmak ve gevşek aletine yumruk atmak için yeterli alan sağlıyor.

İnliyor, kendini tutuyor ve ben ayağa kalkıp onu dik tutuyorum. Omzunu bir koçbaşı gibi kullanarak beni yere düşürmeye çalışıyor ve ikimiz de uzaktaki duvara çarpıyoruz, kırbaçlarını yere düşürüyoruz, yere düşüyoruz.

Gözlerini açmakta olan Mavi'ye bakıyorum. Yaralara bakıyorum, onu incitmek için kullandığı atılmış sopayı görüyorum. "Orospu çocuğu. Kardeşini öldürdüm. Seni de öldüreceğim!" Onu geriye doğru itiyorum ve nefretle, kanla, intikam için yanıp tutuşan bir ihtiyaçla ona doğru ilerliyorum.

"Sen! Levi'yi öldürdün!" diyor, etrafına bakınırken gözleri Blue'nun ayaklarının dibinde duran av bıçağına takılıyor. "Seni öldüreceğim ve sonra da fahişeni öldüreceğim."

Bıçağa hamle yapıyor ama Mavi bıçağı elinden kaçırarak kadar uyanık. Sadece birkaç adım, ayakları tam olarak yere değmiyor ama bu da bir şeydir.

Wyatt bileğimden tutup beni aşağı çekmeden önce gözlerimiz bir anlığına, çok kısa bir süre için buluşuyor. Sertçe düşünüyorum ve Hoxton'ın parmaklarının av bıçağına uzanışını izliyorum. Gözlerini benden ayırmıyor ve ben geri çekilip yumruğumu suratına indirmeye çalıştığımda hazır bekliyor. Zamanında yoldan çekildi, ben de sadece çenesine dokunabildim. Sonra bıçağı aldı ve sırtarak kendini ayağa kaldırırken bıçağı önümde sallıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Kardeşinin karnını bir domuz gibi deştim," diyorum ona.

Sırtışı kayboluyor, Mavi aramızda sallanarak dönerken gözlerindeki tüm kötülük kayboluyor.

Gözlerimi o bıçaktan ayırmıyorum. Onu kızdan uzaklaştırmalıyım.

"O da öyle kanadı. Smokinimi mahvetti," diyorum ona ve kırbaç duvarına doğru ilerliyorum.

Saldırıyor ama ben yolundan çekilerek onu Mavi'den uzaklaştırıyorum.

"Banyo zemininde kan kaybından öldü. Bir kız gibi çığlık attı." Tekrar saldırdı, ama yine daha hızlıydım.

"Sen de küçük bir kız gibi çığlık atacak mısın?" Soruyorum ve gittikçe daha da sinirlenen yüzünü izliyorum. "Yüzün oyulduğunda da çığlık attın mı palyaço?"

Bir kükremeyele saldırıyor ve bu kez ben yolumdan çekildiğimde bıçağın ucu tahta haça saplanıyor. Hoxton onu kurtarmak için çekiştiriyor ama yapışıyor. Bakışlarını ona doğru kaydırıyor. İhtiyacım olan an o an, oyuncaklarından birini tutmak için duvara çakılmış kalın kazık benzeri çivilerden birini kavrayıp çekerek kurtarmak. Ona doğru hamle yaptığımda Blue'nun çığlığını duyuyorum ama ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Onun yerine çiviye tam gözüne saplıyorum.

Haklıymışım. Bir kız gibi çığlık atıyor.

Ben çekerken Mavi'den daha yüksek sesle çığlık atıyor, çıkardığı ıslak ses midemi bulandırıyor. Tekrar yapıyorum, bu sefer diğer gözüne gömüyorum, onu fiziksel olarak kör ettiğim gibi öfkem de beni kör ediyor. Geriye doğru tökezliyorum, nefes nefese kalıyorum. Yine de av bıçağını bırakmıyor, çığlık atarken ve çiviye gözünden çıkarırken bile.

"Dur, sana yardım edeyim," diyorum, sesimin ne kadar ürkütücü derecede sakın çıktığını duyunca. Kalbim göğsümde sertçe çarparken bile zihinsel olarak ne kadar kontrollüyüm.

Homurdanarak av bıçağını haçtan çıkardım ve Wyatt'a döndüm. Elleriyle gözlerini kapatmış. Acı çekmesine izin vermeliyim. Burada yatmasına ve yavaş yavaş ölmesine izin vermeliyim. Ama sonra onu tekrar duyuyorum. Adımı söylediğini duyuyorum ve kendi bıçağımı onun karnına gömüyorum. "Sen de boktan kardeşin gibi öleceksin," diyorum ve bir, iki kez yukarı doğru çekiyorum.

Hoxton kıpırdamadan durur, elleri bıçağın kabzasına kapanmadan önce son nefesini boğulurcasına bir sesle verir ve sonunda dev yere yığılır.

MAVİ

Zeke'in Hoxton'**1** kör etmesini dehşet içinde izliyorum. Kırbaçlarını astığı kazık benzeri çivileri. Sakince bir gözünü, sonra diğerini bıçakladıktan sonra Hoxton'ın haça saplamayı başardığı av bıçağını çıkarıp işini bitirmesini, karnını yarmasını, kan ve bağırsakların toprak zemine akmasını izliyorum.

Dev adam bir an durur, kör bir şekilde karnına bakar. Elleri bıçağa gidiyor, tökezliyor ve sonunda odanın duvarlarını sarsan bir güçle yere düşüyor.

Etrafımıza garip bir sessizlik çöküyor. Tek ses Zeke'in soluk soluğa nefes alışları ve kulaklarımdaki donuk çınlama. Zeke yerde yatan Hoxton'ı izliyor ve toprak zeminin onun kanını emdikçe nasıl karardığını görüyorum. Sonra Zeke yavaşça bana dönüyor ve o gri gözler benimkilerle buluşuyor. Hoxton bir hantaldı. Zeke uzun ve zayıf. Güçlü olduğunu biliyorum ama Hoxton'ı dövmek ve öldürmek için gereken gücün öfke olduğunu düşünüyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, yutkunuyorum. Boğazım çok kurudu. Ve sonra, titreme başlıyor, adrenalin ve dehşet dışarı çıkıyor

ve sadece hıçkırıyorum.

Zeke göz kırpmıyor, canlanıyor ve bana doğru ilerliyor. Bir kolunu belime dolayarak beni bileklerimdeki baskıyı hafifletecek kadar kaldırıyor ve deri kelepçelerin tokalarını açmak için yukarı uzanıyor. Hiç konuşmuyor. Sessizce çalışıyor ve serbest kaldığımda beni yere bırakıyor ama kolunu ortama doluyor. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Ona dokunmak için uzanıyorum. Gerçek olduğundan emin olmak için. Bu gerçek.

"Seni yakaladım," diyor.

Ağzımı açıyorum ama henüz konuşamıyorum.

Benim için geldi. Benim için geldi. Bana zarar veren adamı öldürdü.

Benim için öldürdü.

Titreyerek yüzümü onun göğsüne gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, o titrememi engellemek için kollarını bana sararken ben de kollarımı kendime sarıyorum.

"Her şey bitti," diyor ve bana bakmak için uzaklaşıyor. "Güvendesin. Seni koruyorum."

Tuttum seni.

Hiç kimse bana bu sözleri söyledi mi? Hiç kimse bana sahip oldu mu? Bunun gibi mi? Onun gibi?

Bir ses çıkarıp onu kendime çekmeye çalışıyorum. Bana sarılmasına ihtiyacım var. Beni bırakmasını asla istemiyorum.

"Seni buradan çıkaracağım." Beni kaldırdı ve kapıya doğru ilerledik. Ölü adama tekrar baktım. Kanlı bir yığındı. Temiz gece havasına çıkarken Zeke'e bakıyorum. Bunu o yaptı. Cinayet işleyebileceğini biliyordum. Ne de olsa bizi bir araya getiren buydu. Ama bu vahşet, onu ele geçiren öfke, başka bir şeydi.

Bunu görmek, bunun gerçekleşmesini izlemek, farklı bir bilme biçimi.

Ona, bu vahşi ve öfkeli adama daha sıkı sarılıyorum.
Bu katil benim için geldi. Beni kurtaran.

Benim için
öldüren. Benim
için.

Arabanın kapısının sesini duyuyorum ve bir an sonra altımdaki koltuğun soğuk derisini hissediyorum. Temasla ırkiliyorum ve beni bırakmaya çalıştığında Zeke'e yapışıyorum.

"Şşş. Sorun yok. Sadece bir battaniye getireceğim."

"Gitme," diyorum, ellerim omuzlarına yapışıyor.

Bana bakıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, gözleri ay ışığında gümüş paralar gibi parlıyor. Yüzü kan içinde, çenesinde, elmacık kemiğinde bir çürük var. Dudağı kesilmiş ve şişmiş. Titreyen parmaklarımın ucuyla yüzüne dokunuyorum ve sonra onu öpüyorum. O şiş dudakları öpüyorum.

Elleri başımın iki yanına geliyor, beni tutuyor ve bir anlığına beni öpüyor. Bana tekrar baktığında gözlerinde bir karanlık var, sonra tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Soğuk hava beni ürpertiyor ve kollarımı kendime sarıyorum, ama sonra o geri dönüyor ve bir battaniye taşıyor, onu açıyor. Omuzlarıma sarıyor, sonra da kayışla bağlıyor.

"Hemen döneceğim," diyor ve dönüyor.

"Bekle." Kolunu yakaladım. "Nereye gidiyorsun? Oraya geri dönemezsin."

"Sorun yok. O öldü, Blue."

"Kardeşi geliyor."

Zeke başını sallar. "Hayır, ölmedi. İkisi de öldü." Bu doğru. Söylediği buydu. Wyatt'la alay etmişti, onu benden uzaklaştırdı. Bu gece iki adam öldürdü.

Ama bekle. Telefonda konuştuğu adam. "Başka biri daha var. Adına çalıştığı adam. Girard mı?"

Zeke'in alnı çatlar. "Çabuk olacağım."

Arabanın kapısını kapatıp eve geri dönmesini izliyorum. Birkaç dakika sonra geri dönüyor, kulübenin kapısını elinden geldiğince iyi bir şekilde kapatıyor. Telefonuyla konuşuyor. Biriyle konuşuyordu. Bağlantıyı kesip Wyatt'ın arabasının park ettiği yere gidiyor ve yolcu tarafındaki kapıyı açıyor. Sanırım torpido gözünü karıştırıyor. İş bitince arabanın kapısını kapatıp geri dönüyor ve sürücü koltuğuna tırmanıyor. Aldığı şeyleri, Wyatt'ın telefonunu ve cüzdanını koltuklarımızın arasındaki konsola koyuyor, sonra motoru çalıştırıp bana bakıyor.

"Kahretsin, Blue."

"Ben iyiyim. Isabelle nasıl?" Hatırlayarak soruyorum.

"O iyi olacak. Bebek de. O... Mavi, sana dokundu mu?" dudakları gerildi, çenesi kuruldu.

"Bana tecavüz etmedi. Zamanında geldin."

Zeke önüne bakıyor ve başını sallıyor, sonra yola devam ediyoruz. Eve varana kadar konuşmuyoruz. Park ediyor, motoru durduruyor ve iniyor, kapımı açmak için yanıma geliyor. Emniyet kemerini çözüyor ve beni kaldırıyor. Minnettarım çünkü bıraksa yürüyebileceğimden emin değilim. Beni evin içine taşıırken battaniyeye sarılıyorum. Koridordaki büyükbabamın saatini görüyorum. Neredeyse sabahın beşi. Wyatt bana ne kadar süre sahip oldu?

Zeke kollarında benle merdivenleri tırmanıyor. Kullandığı odaya doğru ilerliyoruz. İçeride ışığı yakıyor ve beni banyoya götürüp yere yatırıyor. Sonra duşta su akıtıyor.

Kıyafetlerini çıkarırken beni izliyor. Yok oldular. Onları çöpe atıyor.

Aynada kendimi görüyorum. Yüzümü görüyorum. Üzerine bulaşmış kanı, palyaço sırtışını ve tekrar ağlamaya başlıyorum, vücudumu sarsan türden bir hıçkırık.

Zeke beni kollarına alarak, "Şşş. Bitti," diyor ve beni kendisine sararken battaniyenin düşmesine izin veriyor.

"Yüzümü oyacaktı. Dedi ki... Dedi ki." "Şşş. Şimdi duşa gir. Bitti artık. Seni temizlememe izin ver. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Başımı sallıyorum ve büyük boy duş kabinine giriyoruz. Su çok sıcak değil ama yine de tenime değdiğinde acıtıyor. Zeke beni temizlerken dikkatli davranıyor, saçlarımı şampuanlayıp yumuşatmadan önce elleriyle kanı temizliyor.

Saç kremi saçlarımda dururken, vücudumu tekrar yıkıyor. Bitirdiğinde, ondan vücut yıkayıcısını alıyorum, avucumun içine biraz döküyorum ve onu da yıkıyorum, ellerimin pürüzsüz cilt ve sert kaslar üzerinde gezinmesine izin veriyorum, kollarındaki, sırtındaki ejderhaların kıvrımlı vücutlarını alıyorum, vücuduyla işim bittiğinde saçlarını yıkıyorum, sonra yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Şişmiş dudaklarını tekrar öpmek, onu tatmak için.

Bu sefer farklıydı. Tadı farklı, hissi farklı ve ikimiz de sıırsıklam halde beni duştan çıkarıp yatağına yatırdığında, bacaklarımı açıp aralarına yerleşiyorum.

"Yaralarını kontrol etmem gerek," diyor sesi kısık bir şekilde. "Sonra. Şimdi bana sarılmana ihtiyacım var, Zeke. Sana ihtiyacım var.

içimde." Ben onu öpüyorum, o da beni öpüyor; aç, muhtaç bir öpüşme, parmaklarımı ıslak saçlarına geçirip onu kendime doğru çektikçe çılgınlaşan bir öpüşme.

"Özür dilerim," diyor.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Neden?"

"Daha erken gelmediğim için özür dilerim. Seni incitmesine izin verdiğim için üzgünüm."

"Beni kurtardın." Biraz doğruldum. "Beni kurtardın Zeke. Sen benim hayatımı kurtardın."

Kaşları çatılır, alnı kırışır.

"Seni aptal. Sen benim hayatımı kurtardın." Onu tekrar öpüyorum, bacaklarımı beline doluyorum. "Seviş benimle. Seviş benimle." Bu sözleri daha önce hiç söylememiştim. Asla. Seçim benim için kayıp değil.

"Blue, yaralısın-"

"Sana ihtiyacım var. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var, Zeke. Lütfen."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar dökülüyor. Başını eğiyor ve beni tekrar öpüyor, eliyle kalçamı tutup bacağımı yukarı çekiyor ve sonra içime giriyor ve ben onu içime alırken hırıltılı bir nefes alıyorum. Yine de yeterli değil. Yeterince yaklaşıyorum. Omuzlarına yapışıyorum, gücünü, kollarındaki gücü hissediyorum ve benimle sevişirken onu kendime çekiyorum, yavaş ve derin hareket ediyorum. Beni öpüyor, dili ağzımın içinde ıslanıyor ve ben de onu öpüyorum, nefes nefese kalıyorum. Yakındık, çok yakındık, aramızda hiçbir şey yoktu ve hissettiğim acı, yaralar, kesikler ve çürükler, bunun, bizim bir parçamız haline geldi, çünkü bizim bir parçamız. Zeke ve ben, içimizde bir karanlık var. Bu karanlık

Bizi sarıyor. Onu bulmak, onunla birlikte olmak, bu katil, bu canavar, intikamcım, canavarım, daha önce hiç hissetmediğim şeyleri içimde, onun içinde oluşan orgazm kadar yoğun bir aciliyetle hissediyorum. Bunu gözlerinde görüyorum, sikiinin kalınlaşmasında, sevişmenin çılgınlığında hissediyorum.

Onu seviyorum.

Bu adamı seviyorum. Bu acımasız katili. Onu seviyorum.

EZEKIEL

Onu öpüyorum, ağladığında çıkardığı sesi yutuyorum. geliyor. Ağzımın içinde inliyor, sesi acıdan ayırt edilemiyor. Yeterince yaklaşamayınca, daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona sürtünüyorum. Aminin zonklayan duvarları beni uçurumun kenarına itiyor, onu kendime doğru tutarken sert bir şekilde boşalmamı sağlıyor, parmaklarım onu daha da yaklaştırmak için hassas etine girerken ona zarar vermemeye çalışıyorum. Sikim onun sıcak, dar amcığının içinde zonkluyor, onu dolduruyor, işaretliyor, içinde kendimden bir parça bırakıyor. Ağzının tadı bakır ve bal, kan ve tatlılık, benimki ve onunki gibi ve orgazm içimde sonsuza kadar zonkluyor ve titreşiyor gibi görünüyor ama yeterince uzun değil.

Bittiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Beni kavrayışı gevşediğinde Mavi'den ayrılıyorum ve onu yere yatırıyorum. Gözlerimiz kilitlendi ve bana bakışı farklıydı. Korku mu? Gördüğü şeyden korkuyor. Benim yapabileceğimi bildiği şiddetten. Arkamda bıraktığım kanlı kargaşaya kendi gözleriyle tanık olduktan sonra beni nasıl görüyor? Beni, onunla sevişmesi için yalvardığı bu katili.

Sevişmek
için.

Sevişmek
değil.

Kelime seçimini kaçırmadım.

Ve onunla bildiğim tek şekilde seviştim. Sert, derin ve acı verici. Acı, benimle her zaman zevkin bıçak sırtında oynar. Bunu şimdi anlıyor mu?

Ayağa kalkmak için doğrulurken Blue'nun gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Battaniyeyi üzerine çekmeden önce bacaklarının arasından akan spermleri görmek için aşağıya bakıyorum. Dolaptan ilk gördüğüm şeyleri, bir kot pantolon ve bir gömlek alıp üzerime geçiriyorum. Banyoya girip duşu açık bıraktım ve kapattım. Bir el bezini ıslatıyorum ve lavabonun altındaki ilk yardım çantasıyla birlikte yatak odasına taşıyorum.

Mavi kımıldamadı. O garip, yeni şekilde dönüşümü izliyor.

Maskenin altındaki adamı gördü. Canavarı. Katili.

Wyatt'ı benim yaptığım gibi öldürmek çok acımasızcaydı. Kulağa ne kadar iğrenç gelse de, o çiviye gözüne sapladığım anı ellerimi büküyor. Domuz gibi bağırsaklarını deşerken.

Şimdi gördüğü şey bu mu? Neden itilmiyor? Ve nasıl sevişmekten bahsedebilirim? Ben ne olduğumu biliyorum ve şimdi o da biliyor. Öfkeli, katil bir canavar. Aşk kelimesini nasıl kullanabilirim? İçimde hiç aşk yokken nasıl aşk yapabilirim? Ve onun gibi biriyle? O masum. Çaresiz. Yalnız. Para, güç ve cinayet işlemeye istekli ve yetenekli adamların dünyasında bir yabancı.

Bu benim dünyam. Onun değil. Ölüm kalım meselesi olan benim dünyam. Ona dokunmaya ne hakkım var?

Kan lekeli eller mi?

"Zeke?"

Gözlerimi kırpttırıyorum, göz
bebeklerim Mavi'ye
odaklanıyor. "İyi misin?" diye
soruyor.

Yanına oturuyorum ve onu temizlemek için bezi
bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

Yanağıma dokunuyor. Ona bakıyorum. "Zeke. Az önce
nereye gittin?"

"Hiçbir yerde." El bezini yere bırakıyorum ve diğer
tarafımın kontrolü ele almasına izin vererek kesikleri
üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bir zamanlar cerrah olmak
isteyen çocuk. İyilik yapmak isteyen çocuk. Önemsemek.
Yardım etmek isteyen.

"Zeke?" diye soruyor ben bir kesiğı temizleyip bandajlarken.

Ona bakıyorum, devam etmesini işaret etmek için
kaşlarımı kaldırıyorum ama dikkatimi bir sonraki kesime
veriyorum.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor ve yüzüme dokunarak
ona bakmamı sağlıyor.

"Hiçbir şey. Sadece düşünüyordum. Karnının üstüne
dön. Sırtındaki hasar en kötüsüydü."

Ben sessizlik içinde çalışıyorum ve Mavi hareketsiz
yatıyor. Ancak işim bittiğinde uykuya daldığını fark
ediyorum. Ayağı kalkıp yüzüne bakıyorum. Böyle huzurlu.
Masum. Ve genç. On dokuz yaşında. Onunla ne yapıyorum
ben? Onunla sevişerek ne halt ediyorum? Ona dokunmaya
hakkım yok. Bunu başlattığımda, bekle, hayır, o mektubu
göndererek başlattı, ama o ilk gece onu Kedi Evi'nden
aldığımda, şantajcımınla yüzleşmek içindi. Durumu nasıl
halletmem gerekiyorsa öyle halledecektim. Blue'nun, şey,
Blue olmasını beklemiyordum.

O geceden bu yana çok yol kat ettik.

Nefes veriyorum, ışığı kapatıyorum. Bir içkiye ihtiyacım var. Ama gitmek için döndüğümde, Blue'nun eli elime dolanıyor.

"Benimle kal."

"Uyu, Mavi."

Pencerelerden gelen ışıktaki başını salladığını görüyorum.
"Benimle kal. Sadece kısa bir süre için."

"Robbie ile konuşmam gerek. Anla-"

"Korkuyorum. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum." Sesi hiç duymadığım kadar sessiz, gözleri kırmızı ve ıslak.
"Lütfen, ben uyuyana kadar yanımda kal."

Başımı sallıyorum çünkü korktuğunu duyunca hayır demem mümkün değil.

Soyunma zahmetine girmeden yatağa, onun yanına tırmanıyorum ve bana doğru kıvrıldığında ona sarılıyorum. Sıcak yanağını göğsüme yashıyor. Gözyaşlarının nemini hissediyorum. Gözlerimi tavana dikeyorum ama tek kelime etmiyorum.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim. Beni unutmadığınız için teşekkür ederim."

Konuşmak için kendime güvenmeyerek başımı sallıyorum ve bitkin bir şekilde uykunun unutkanlığına geri dönerken yumuşak, eşit nefeslerini dinliyorum.

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE UYUYORUM. SADECE O GELENE KADAR KALMAYI UMUYORDUM.

ama güneş tarafından uyandırılana kadar uyuyorum ve telefonuma baktığımda saatin sabah sekizi biraz geçtiğini görüyorum. Ayrıca kardeşimden gelen tüm cevapsız çağrılar da gösteriyor. Onlarla da yakında ilgileneceğim.

Güneş, Blue'nun yüzünde bir ışık çizgisi oluşturuyor. Nefes alış verişi yumuşak ve düzgün, yüzü rahatlamış. Battaniyeyi kaldırıp yataktan kayarak çıkıyorum ve vücudunun her santimini kaplayan yaraları tekrar görüyorum. Hoxton acımasızdı. Ölümü hak etmişti. O yaşıyor. İyileşecek. Ve ne Wyatt ne de Levi ona bir daha zarar veremeyecek.

Onu yatırıp yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Alt kata, mutfığa inip bir kâğıt kalem buluyorum ve ben yokken uyanırsa diye ona yakında döneceğimi söyleyen bir not bırakıyorum. Telefonunu bırakıp bırakmamayı düşünüyorum. Eğer bırakırsam flaş belleğin bende olduğunu bilecek. Ama artık bir önemi yok, telefonu notun üstüne koyuyorum.

Yaşadığı çileden sonra bitkin düşmüş durumda ve uyanacağından şüpheliyim ama ne olur ne olmaz. Alt kattaki banyoda hızla yüzüme su çarpıyorum ve evden çıkıp kapıyı arkamdan kilitlemeden önce saçlarımı tarıyorum.

Kardeşimin evinin ön kapısından içeri girer girmez kahvaltı kokusu burnuma çarpıyor. Tarçın, pastırma, kahve ve mutfaktan gelen heyecanlı çocuk sesleri. Sanırım Blue'yu da getirmeliyim. Bu hoşuna giderdi.

Bu düşünceyle kendimi durduruyorum. Blue ve ben evcilik oynamıyoruz. Bunu unutmamalıyım.

Mutfığa gittiğimde kardeşimin sesini duyuyorum. Üzerinde hâlâ dün gecedен kalma kıyafetleri var. Ceket yok ve Cynthia portakal sıkarken Angelique'in krep çevirmesine yardım etmek için ocağın başında dururken kollarını sıvamış.

Isabelle ve Jericho tam zamanlı yaşamaya başladıklarında annemiz kasabada küçük bir eve taşındı ama sık sık burada

Bebek bakıcılığı.

Isabelle yanında Matty ve Christian ile masada oturuyor. Adan zıplama koltuğunda, koltuğundan sarkan bir oyuncakla oynuyor. Beni ilk gören o oldu.

"İşte buradasın," diyor, yüz ifadesi endişeli, gülümsemeye çalışırken gözleri yorgun.

Jericho bana dönüyor. Ailesi için bu normalliği göstermek için harcadığı enerjiyi görüyorum.

"Zeke Amca! Başardın!" Angelique bana doğru koşuyor ve kendini kollarıma attığında onu yakalamak için eğiliyorum. Boyu uzamış. FaceTime üzerinden ondaki ince değişiklikleri görmüştüm ama onu şahsen görmek çok farklı.

"En sevdiğim yeğenimle krep yemeden geçemezdim," diyorum, onu kaldırırken, böylesine şiddet uygulayabilen ellerle ona dokunup dokunmamam gerektiğini merak ediyorum. Daha birkaç saat önce iki ölü adamın kanıyla lekelenmiş ellerle.

Kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarılıyor. "Ben senin tek yeğenim," diyor geri çekildiğinde, yüzünde ağabeyime çok benzeyen bir ifade var.

"Bu doğru ama yine de."

Alnı çatlıyor ve küçük elleriyle yüzümü çeviriyor. "Yaralanmışsın, Zeke Amca."

Jericho bir tabak krepî tezgâha taşıyor, dikkatli gözlerle beni izliyor.

"Ben iyiyim. Sadece sakarım."

"Sen de mi? Annem dün gece dans ederken kolunu kırdı. Pembe bir alçıya alınacak."

"Öyle mi?" Angelique'i yere bırakıp Christian'ın koltuklardan birine oturmasına yardım eden Isabelle'e bakarak soruyorum

Sayaç.

"Sanırım ben de biraz sakarım," diyor Isabelle. "Mavi nasıl?"

"Uyuyor."

Isabelle rahatlamış görünüyor.

"Mavi kim?" Angelique hiç vakit kaybetmeden sorar.

"Hiç kimse," diye araya giriyor Jericho. "Oturun ve kreplerinizi yiyin."

Babasına dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor, bu da Isabelle ve bana anlık bir komik rahatlama sağlıyor. "Çikolata parçacıklı mı yoksa yaban mersinli mi istersin?" Angelique bana soruyor, bana bir tabak hazırlamış bile.

"İkisinden de birer tane," diyorum beni pek tanımayan ve yanımda daha az rahat olan diğer çocuklarla selamlaşırken. Kardeşim tezgâha yaslanmış kahve içiyor. Ailesini izliyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Kreplerimizi yerken Angelique bana okuldan ve bugün ne yapacağından bahsederken bir şekilde gülümsüyor ve uygun şeyleri söylüyorum. On beş dakika sonra, Jericho boğazını temizliyor.

"Cynthia, Isabelle'e küçükleri okula hazırlaması için yardım edebilir misin?"

"Elbette," diyor Cynthia.

Isabelle Jericho'nun kulağına bir şeyler mırıldanıyor ve o da başını sallıyor. Mutfaktan çıkıp ofisine gitmeden önce ona "Merak etme," diyor.

"Isabelle gerçekten nasıl?" Ben soruyorum.

"Yorgunum. Daha yarım saat önce içeri girdik. Senin için çok endişelendiğinden bahsetmiyorum bile. Ve Blue için. O hamile, kardeşim. Onun strese girmesini istemiyorum."

"Ben de öyle."

Ofise girip kapı arkamızdan kapanana kadar daha fazlasını söylemek için bekliyoruz. "Dün gece ne halt oldu? Seni zilyon kere aradım ama telefonun kapalıydı." Çenemdeki morluğa ve elmacık kemiğimdeki daha silik olana bakıyor.

Blue'nun yanımda olduğunu ve aramızın iyi olduğunu bildiren bir mesaj bıraktıktan sonra telefonumu sessize aldım.

"Robbie, Hoxton'ın onu götürdüğü yeri buldu. Onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Kısaca. Bana yalnız gitmemeni söylediğini söyledi. Benim yaptığım gibi.

Ama yine de gittin."

"Isabelle olsaydı sen de aynısını yapardın."

"Isabelle benim karım."

"Blue'yu onunla bırakmayacaktım. İyi ki de beklememişim. Bu sabaha kadar ölmüş olurdu." Bunu söylerken, duyuyorum ve doğru olduğunu biliyorum. Bu düşünce beni durduruyor, içime bir ürperti gönderiyor.

Jericho'nun ağzı açılır ama tekrar kapanır. "Bana ne olduğunu anlat. Nerede o?" diye daha yumuşak bir sesle sorar.

"Evde uyuyor. Oldukça kötü durumda. Onu dövmüş. Bunu durdurmak için oraya zamanında varamadım."

"Bu senin hatan değil."

İç çekiyorum. Bunu bir dereceye kadar biliyorum ama onunla birlikte olsaydım, onu elde edemezdi.

"Kardeşinden haberimiz yoktu. Sanırım o da bu resmin dışında?"

Başımı salladım. "Yerleşkede cesedi buldular mı? Bir haber var mı? Şimdiye kadar tecrit altına almışlardır diye düşünmüştüm."

"Ben de öyle. Ama bir şey yok. Kadınlar grubunu arayıp Isabelle'in bugünkü yemeğe katılamayacağını söylediğimde not aldılar ve ona iyi dileklerini iletiler, hepsi bu. Hoxton'ın ölümünü gizli tutuyorlar."

"Hmm. Blue ve Robbie dün gece bir isimden bahsettiler. Girard."

Jericho'nun alnı çatlar. "Bu her şeyi çözer. Neyle ve kiminle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak öğrenene kadar Isabelle ve çocukları gönderiyorum. Dün gece olanlar çok daha kötü olabilirdi. Ailemi tehlikeye attı, Zeke."

"Bunun onun hatası olduğunu pek sanmıyorum. Onu yerleşkeye biz götürdük, unuttun mu?" Jericho ağzını açıyor ama kapı çalınarak dikkatimiz çekiliyor. Jericho gelen kişiye içeri girmesi için sesleniyor. Dex'i gördüğümüzde ikimiz de şaşırıyoruz.

Jericho gülümsüyor ve onu selamlamak için ayağa kalkıyor. "Sana bugün izin yapmanı söylemiştim," der ve ona bakar.

"Bütün gün yatıp ne yapacağım ben? Sadece biraz sarsıldım. Önemli bir şey değil." Bana baktı. "Zeke," diyor Jericho'ya dönmeden önce selamlayarak. "Isabelle'i gördüm. İyi olduğunu söyledi. İyi mi?"

"Sarsıldığı kesin ama fiziksel olarak iyi olacak."

"Mavi nasıl?" diye soruyor bana dönerek.

"Sanırım iyi olacak."

"Bir anda ortaya çıktı. Direk bize çarptı," diyor Dex. "Ben görmedim bile-"

"Yapabileceğin bir şey yoktu, Dex," diyorum.

Isabelle boğazını temizliyor ve biz de dönüp onu kapı aralığında dururken buluyoruz. Jericho'ya bakıyor ama

Bize. "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, kocamla konuşmak istiyorum."

Kardeşim iç çekiyor. Karısı söz konusu olduğunda nasıl olduğunu görmek garip bir şekilde tatmin edici. Sırtını sıvazlıyorum. "İyi şanslar. Ben eve dönüyorum. Blue uyandığında orada olmak istiyorum."

"Birkaç saat içinde Robbie'yi alacağım. Flaş belleğin başından beri onda olduğunu duydum," diyor Jericho ben çıkmadan önce.

Cevap vermiyorum ama çenemin sıkıldığını gördüğünden eminim.

"Robbie ve ben sonraki adımları belirlemek için Bishop'ların evine geleceğiz. Ben gelene kadar gitme, anladın mı?" Jericho bana dedi ki.

"Öyle bir planım yok." Isabelle'e dönüyorum. "İyi olmana ve bebeğin zarar görmemesine sevindim."

"Teşekkürler. Blue'da telefon numaramın olduğundan emin ol, olur mu?"

Başımı salladım. "Ah, neredeyse unutuyordum." Isabelle'in Blue'ya ödünç verdiği küpeleri almak için elimi cebime attım. Onları kulübedeki komodinin üzerinde bulmuştum. "İşte."

Onları almak için elini uzatırken şaşırmış görünüyor. Çocuklara hızlıca veda ediyorum, daha sonra döneceğime söz veriyorum ve evden çıkıyorum.

MAVİ

İrkildim. uyanık sonra a Kabus, cıvatalama Dümdüz, nefes nefese. Ellerini hala üzerimde hissediyorum. Beni öldürmeden önce bana nasıl zarar vereceğini anlatışını duyuyorum. Yine de yatakta beni ayağa kaldıran görüntü Wyatt Hoxton'ın görüntüsü, gözleri oyulmuş, yere düşüp ölmeden hemen önce kendi av bıçağı karnına gömülmüş.

Ellerim boğazıma doğru kayıyor ve oradaki tasmayı hissediyorum. Hoxton'ın sözleri tekrarlanıyor. Kilidi almak için başımı nasıl keseceğini. Bunu ne kadar rahat söylemişti.

Ani bir soğukla ürperdim. Dün gece acımasız bir ölüme her zamankinden daha çok yaklaştım. O gece evimde Hoxton'la karşılaştığımdan bile daha yakındım.

Ben bayılmadan hemen önce Zeke'in kapıyı kıldığını görüyorum. Kazık gibi tırnaklarıyla Hoxton'ı kör ettiğini görüyorum. Çok kontrollüydü. Dışarıdan çok sakindi. Bir kez bile tereddüt etmedi. İlk günden beri cinayet işleyebileceğini biliyordum. Ama dün gece, bunu farklı bir seviyede anladım.

Dün geceden sonra ona karşı hissettiklerim kafa karıştırıcı. Korkmalıyım, değil mi? Korkmamalı mıyım?

Böyle bir şiddet uygulayabilecek bir adam beni dehşete düşürür mü? Yine de onu düşünmek bunu yapmıyor. Bunun yerine, sanki göğsümün içinde sıcak bir çıra yanıyor. Başımı sallıyorum. Bende bir sorun var.

Yattığı yatağın kenarına baktım. Ona korktuğumu söylediğimde yanımda kalmıştı. Ne kadar kaldığından emin değilim ama önemli değil. Ona ihtiyacım olduğunda beni yalnız bırakmamıştı.

Yataktan kalkarken her zamankinden daha yavaş hareket ederek yorganı itiyorum, vücudum ağrıyor ve tuvalete gidiyorum. Her adımım acı veriyor. Tuvaletimi yapıyorum, ellerimi yıkadıktan sonra aynaya uzun uzun bakmaya zorluyorum kendimi.

Yüzüm morarmış, dudağımın kenarı kesilmiş, ama vücudum, vücudum koyu kırmızı yaralarla kaplı. Zeke'in benimle ne kadar nazıkçe ilgilendiğini, beni yıkadıktan sonra en kötüsünü temizleyip bandajladığını hatırlıyorum.

Onu da yıkamıştım.

Ve sonra ondan benimle sevişmesini istedim.

İnleyerek üzerime bir havlu sarıyorum ve odama gidip kot pantolonumu ve kazağımı giyerek giyiniyorum. Şimdi kendimi toparlamam gerekiyor. Dün gece kendimi kaybetmeye çok yaklaştım. Dün gece, Zeke beni geri getirdikten sonra, kendimi savunmasız bıraktım. Bunu yapamam. Şimdi yapamam. Başıma gelenleri düşünerek dağılmanın ne bana ne de Wren'e bir faydası olur. Babamın ya da Hoxton'ın çalıştığı adamın benim için gelmesini engellemeyecek. Wren'in bana ihtiyacı var ve bunu düşünerek zaman kaybedemem. Bu yüzden, son birkaç yıldır iyi yapmayı öğrendiğim şeyi yapıyorum. Tüm o düşünceleri bir kenara ittim.

ve duyguları bir kutuya koyup, sıkıca kilitleyip, derinlere gömmek. Bu şeylerle daha sonra ilgileneceğim.

Ya da asla.

Aşağı indiğimde ev sessizdi. Koridordaki saat bana saatin akşam sekizi geçtiğini söylüyor. Bütün gün uyudum. Karnım gurulduyor. Wren'i aramam gerektiğini düşünerek dalgınca mutfığa giriyorum, telefonumu mutfak tezgahının üzerinde görünce aniden duruyorum.

Dün gece telefonum debriyajımdaydı. Debriyaj arabanın zeminindeydi.

Telefonla birlikte flaş bellek de vardı.

Zeke'in bana yakında döneceğini söylediği, bir kâğıda karalanmış notun üzerinde duran telefonu elime alıyorum.

Kahretsın.

O telefonu almasının tek bir yolu var, o da arabada çantamı bulmuş olması. Ve eğer çantamı bulduysa, flash bellek ondadır ve ona yalan söylediğimi biliyordur.

Kızacak mı?

Başımı sallıyorum. Dün gece ondaydı. Bana ulaşmadan önce ona ulaşmış olmalı.

Daha ne yapacağımı düşünmeye fırsat bulamadan bir kapı sesi ve ayak sesleri duyuyorum. Döndüğümde Zeke'in mutfığa girdiğini görüyorum. Başından beri burada mıydı? Nereden gelmişti? Ses çalışma odasının olduğu yönden gelmiyordu.

Mutfağın eşiğinde duraksıyor, kaşları çatılmış bir şekilde beni süzüyor. Bakışları elimdeki telefona kayıyor. Sürücünün onda olduğunu bildiğimi biliyor. Bilmemi istedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, bana doğru yürürken.

"Sanki bir kamyon tarafından ezilmiş gibiyim." Gözleri yüzümü arıyor ve içlerindeki bakış farklı hissettiriyor. Garip, neredeyse. Aramızda bir şeyler değişti.

Ama sanırım birinin size işkence eden adamı öldürdüğüne tanık olmak bunu yapacaktır.

"Gördüğüm kadarıyla telefonunu bulmuşsun." Bu bir gerçeği ifade ediyor ve buzdolabına doğru ilerlerken yanıt vermeme gerek kalmıyor. Sessizlik içinde Zeke'in söğüş et ve ekmek çıkarıp tezgâha koymasını izliyorum. Bir tabak bulurken bana bakıyor ve ardından sandviç yapmaya başlıyor.

Tekrar buzdolabına doğru yürür, kapağını açar. "Hardal mı mayonez mi?"

"Hardal."

Başını salladı, hardalı aldı ve ekmeğin üzerine sürdü. Sonra da önüme itiyor.

"Otur," diyor ve büyük bir bardağı suyla doldurup onu da önüme koyuyor.

Tezgâhtaki sandalyelerden birine tırmanıyorum. Midem gurulduyor ama odada bir fil var ve ortaya çıkana kadar yutkunabileceğimden emin değilim. Ona dönüyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama bakışlarını çeneme kaydırıyor ve bir elinin eklemleriyle yüzümü biraz eğiyor. Sanırım bir çürüğü değerlendiriyor. Parmakları çenemde birleşiyor ve beni tekrar kendisine çeviriyor.

"Flaş bellek, bu bana söyleyeceğin son yalan. Anlaşıldı mı?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, midemde binlerce kelebeğin kanat çırpışını hissediyorum.

"I-"

"Anlaşıldı mı?"

Kelimeleri formüle edemedi
başımı sallıyorum. "Güzel. O
zaman bitti. Ye."

Bakışlarımı sandviçe çevirip başımı sallıyorum, içimi bir
rahatlama duygusu kaplıyor. Bitti. Bu kadar. Gerçeği
istiyor. Ona bunu verebilirim. Bunu ona borçluyum.

Sandviçi yerken Zeke beni izliyor. Açlıktan ölüyorum.

"Sana bir tane daha yapayım mı?" diye soruyor ben
yutkunurken.

son ısırık.

Başımı salladım. "Hayır. Belki bir dakika sonra." Yüzünü
inceliyorum, çenesindeki çürüğü görüyorum. Sessizce
oturuyoruz ve bu doğru geliyor. Sessizlik bize yakışıyor.

Bakışlarımı kucağına kaydırıyorum, ellerinin morarmış
eklemlerine bakıyorum. Onları inceliyorum, onlara
dokunuyorum. Bunu yaptığımda ürperdiğini hissediyorum
ama geri çekilmiyor. Benimle bu kadar ilgilenen aynı eller
dün gece en vahşi eylemleri gerçekleştirdi.

Sağ eli baskın eli. Elime alıyorum, tutuyorum, incelemek
için ters çeviriyorum. Çizgilerin izini sürmek, gücünü
hissetmek için.

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve beni izlediğini
görüyorum, o kurt gibi gözleri bana dikilmiş. Midemde yine
kelebek kanatları uçuşuyor.

"Neden benim için geldin?" Şimdiye kadar hissettiğim
her şeyden daha keskin bir yalnızlık hissederek soruyorum,
sorumu sorarken adını koyamadığım bir şeye özlem
duyuyorum. Çünkü neden benim için geldi? Beni terk
edebilirdi. Yürüyüp gidebilirdi. Sorun çözülmüştü. Flaş
bellek ondaydı. Ölmüş olsaydım, ki o olmasaydı şimdi ölmüş
olurdum, bunu biliyorum,

Sonra hayatına geri dönebilir ve benim felaketim olan bu küçük hatayı unutabilirdi.

"Bu aptalca bir soru."

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum, ellerimi çekiyorum ve saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum.

Ondan benimle sevişmesini istediğimi hatırlıyorum. Sevişmek.

Sevgiler.

Tanrım. Ne düşünüyordum ki? "Yani, bir düşünün. Flaş belleği buldun. Kayıp dosyalar o bellekte. Bunu biliyorsun. Başka neden bende olsun ki? Yani, benim için gelmiyorsun, Hoxton'ın beni almasına izin veriyorsun, bana istediğini yap-"

Göğsünden alçak bir hırıltı yankılanıyor. Bunun bilinçli bir ses olduğundan emin değilim. Elleri yumruk oldu. Bir katilin elleri. İntikamcımın.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Neden geldin, Zeke?" "Ne söylememi istiyorsun Mavi?"

Gözlerini inceliyorum. Çok güzeller. Çok güzeller. O gözlerde çok fazla derinlik var. Bu adamın çok fazla katmanı var.

Kalbim küt küt atıyor. O duyabiliyor mu? Onunki de çarpıyor mu?

"Dün gece seninle sevişmemi sen istedin," diyor. Koltuğumda kayıyorum, tabağımı alıp kaçıyorum. Yine de bana izin vermiyor. "Seninle sevişmemi sen istedin, Mavi."

Boğazımı temizliyorum. Yanaklarım yanıyor.

"Bana bak," diyor. Başımı sallıyorum, o da çenemi tutup yüzümü kendisine çeviriyor.

"Benimle ilgili bir şeyi aklınızda tutmanız gerekiyor. Bavulumla geldim. Hem de çok fazla. Sevişemem. Bunu hatırladığından emin olmalısın. Anlıyor musun?"

Beni gördüğünde bakışlarını tutamıyorum çünkü o beni görüyor. Kalbimin içini görüyor.

Ve bana kendisinin yasak olduğunu bildiriyor. "Anlıyor musun?" diye tekrarlıyor.

Başımı salladım, elinden kurtuldum ve tabağımı lavaboya götürdüm. Sırtımı ona dönerek suyu açıyorum, böylece ağlamamak için kendimi zor tutarken, çok zor tutarken beni duyamıyor. Neyim var benim böyle? Ne düşünüyorum ben? Onun gibi bir adam benim gibi bir kadından ne isteyebilir ki?

Suyu kapattıktan sonra "Girard'dan bahsetmiştin," diyor. Dolaplarda bir havlu arıyorum. Bir yığın buluyorum ve onunla yüzleşmek için kendimi hazırlarken yüzümü hızla siliyorum.

Bakışlarını karşılamak için mücadele ediyorum. Utanıyorum. Az önce reddedildim ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Mavi mi?"

"Girard onun patronuydu. Hoxton'ı iki kez aradı. Beni ona götürmesi gerekiyordu ama zaman kazanıyordu. Beni Girard'a teslim etmeden önce alacaklarını alabilmek için kardeşinin gelmesini bekliyordu." Bu beni sertleştiriyor. Bu anı. Yaklaşan tecavüzüm.

Kapı çalıyor ve irkiliyorum. Zeke bunu bekliyor olmalı, çünkü ön kapı açıldığında sadece ayağa kalkıyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Zeke?" Bu Jericho. Sesini tanıdım.

"Buradayım."

Jericho ve Robbie mutfığa girer. Robbie merhaba dedi ve bir bardak su istedi. Jericho beni inceliyor ama konuşmuyor. Yüzümdeki kalın, çirkin yara izinin çok farkındayım.

Zeke, Robbie'ye su getirirken o açıkça hasarı alıyor.

Yanağımın içini ısııyorum ve kendime onun görebileceği morlukların sorunlarımın en küçüğü olduğunu hatırlatıyorum.

"Çalışma odasında konuşalım," diyor Zeke. "Mavi ve ben bir dakika içinde geleceğiz."

Robbie işareti alıyor. Jericho bir an daha o tuhaf gözleriyle beni inceliyor, tıpkı ağabeyininki gibi içimi gören gözleriyle. Nefesimi tuttuğumu ancak sonunda uzaklaştığında fark ediyorum.

Çalışma odasının kapısı kapandığında Zeke konuşur.

"Wren sabah Margaret Stone Merkezi'ne taşınacak. Muhtemelen onu arayıp konuşmalısınız. Rudy zaten biliyor."

"Yarın mı?"

"İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet, sadece hızlı. Sanırım bu kadar hızlı gitmesini beklemiyordum."

"Bazı ipleri çektim."

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda çünkü bu adamı anlayamıyorum. Sözlerinden, hareketlerinden, tüm çelişkilerinden bir anlam çıkaramıyorum.

İyilikleri. Acımasızlığı.

Başını sallar, telefonunu çıkarır ve bir tuşa basar. Bir dakika sonra Rudy cevap verdi. Kafam karıştı. Rudy'nin iletişim bilgilerini benim telefonumdan alıp kendi telefonuna mı kaydetmiş? Neden?

"Rudy, bunlar Zeke ve Blue," diyor.

"Biz de sizin aramanızı bekliyorduk," diyor Rudy.

"Nasılsın? Wren nasıl?" Odayı geçip Zeke'in yanında durarak soruyorum.

"Toplanmakla meşgulüz, değil mi Wren?"

Sanırım telefonun hoparlörünü de açmış. Wren bana "Seyahate çıkıyoruz," dedi. "Sen de geliyor musun?"

Zeke başını iki yana sallıyor. "Ben olsam kaçırmazdım," diyorum tüm neşemle. Zeke bir bakışla beni uyarıyor ama omuzlarımı silkiyorum.

"Rudy yüzme havuzları olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" Kelimeleri hissettiğimden daha neşeli göstermek için dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürüyorum. "Yeni bir mayo almayı unutmamalıyım."

Wren'in birkaç dakika daha gevezelik etmesini dinliyorum. Sanırım toparlanmakla meşgul ama buna sevindim. Taşınma konusunda heyecanlı olması daha iyi. Tedirgin ve üzgün olmasını bekliyordum ama Rudy böyle iyi.

Bir dakika sonra Rudy bana telefonun hoparlörünün kapalı olduğunu söyledi. "O nasıl?" diye sordum.

"O iyi. Gerçekten. Biraz kafası karışık ama yüzme havuzundan bahsediyordum. Seninle yalnız konuşabilir miyim, Blue?"

Ayağa kalkan Zeke'ye bakıyorum. "İşin bitince çalışma odasına gel."

"Yapacağım."

O gidene kadar bekliyorum ve telefonu hoparlörden kapatıyorum. "Yalnızız."

"Wren'le gitmem için maaşımın iki katını teklif etti, Blue." "Ne?"

"Toplu bir ödeme. Zaten hesabımda. Yani, sanırım gerçekten sormuyordu, sadece karar veriyordu. Zaten gideceğimi biliyorsun. Sen ve kız kardeşin, konuşmayı sevmediğinizi biliyorum.

ama ikinizi de seviyorum, bunu biliyorsunuz. Bunu yapmak zorunda değildi. Ona da söyledim ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler, Rudy."

"Ve bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Margaret Stone Merkezi'nden gelen evrakları gördüm. Kendisini Wren için ana irtibat noktası olarak listelemiş."

"Ne?"

"Sen de listede varsın, ama ben bunun tuhaf olduğunu düşündüm." "Bunu neden yapsın ki?"

Rudy'nin böyle bir cevabı yoktur. "Dinle, gidip Wren'in eşyalarını toplamasına yardım etmem gerekiyor. Şu ana kadar üç kez eşyalarını toplayıp boşalttı," diyor ve bu beni gülümsetiyor. Eski Wren'i biraz olsun tanıyorum. "Yarın kardeşin yerleştiğinde seni ararım, tamam mı?"

"Teşekkürler Rudy. Bana bunları anlattığın için de teşekkürler." Neredeyse başını salladığını görebiliyorum. "İyi geceler, Blue."

"İyi geceler."

Telefonu kapattım ve uzun bir süre orada durup düşündüm. Neden Rudy'ye bu kadar çok para ödedi? Ve neden temas noktası olarak kendini gösterdi? Bu iş bittiğinde, güvende olduğumuzda, Zeke artık hayatımızın bir parçası olmayacak. Bu işleri karıştırıyor. Bana söyleneni yapacağımdan emin olmak için bir yol mu bu?

Koridorda bir kapının açıldığını duydum. "Mavi?" Zeke sesleniyor. "Geliyorum."

Çalışma odasına girdiğimde telefonumu arka cebime sokuyorum ve Zeke'e onunkini veriyorum. Jericho ve Robbie

kanepeye. Zeke koltuklardan birini işaret ediyor ve benimkinin karşısındakine oturuyor.

Jericho, "Umarım çok kötü yaralanmamışsındır, Blue," diyor. "Teşekkürler. Isabelle benim yüzümden yaralandığı için üzgünüm."

"Görünüşe göre kardeşim Hoxton'ın bedelini ödemesini sağlamış."

Sessiz olan Zeke'e bakıyorum.

"Bize daha önce de en az bir kez yalan söyledin, Blue. Bundan sonra dürüstlük bekliyorum." Jericho lafı dolandırmıyor.

Zeke sıkılmış bir ses tonuyla, "Çoktan halledildi, kardeşim," diyor.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Jericho. "Ben de çok dürüst olacağım. Kardeşimin bir yabancıyı kurtarmak için hayatını riske atması hoşuma gitmiyor. Ona şantaj yapmaya çalışan birini."

"I-"

"Henüz senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum ve umarım senin iyiliğin için ileride güvenilir olursun" diye ekliyor.

"Yeter, Jericho," der Zeke. "Sana söyledim. Bu iş halledildi."

Jericho ellerini kaldırır. "Sadece Blue'nun nerede durduğumu bildiğinden emin olmak istiyorum. Kardeşimin bir yabancı için kendini mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Yeter dedim."

"Eğer ikinizin tartışması bittiyse," diye söze başlıyor Robbie, hızla garip bir hal almaya başlayan duruma müdahale ederek. "Size yakalanması zor Antoine Girard'ı takdim ediyorum."

Robbie dizüstü bilgisayarını çeviriyor ve hepimiz ekrandaki yüze bakıyoruz. Kırklı yaşlarının sonunda, ellili yaşlarının başında görünen bir adam. Orta boylu ve yapılı.

İfade yeterince nötr, onda göze çarpan hiçbir şey yok. Fotoğrafın çekildiğinden haberi varmış gibi görünmüyor. Tekrar uzaklaştırdığımda, onu diğerlerinden ayıran tek şeyi görüyorum. Ceketinin kolundaki iğneyi.

Üç yıl önce o gece evime gelen tek elli adam.

"Antoine Girard elli iki yaşında, bekâr ve çocuksuz. Ayrıca Girard ailesinden geriye kalan son erkek. Küçük kardeşi bir yıl önce vefat etti. Kardeşinin oğlu, amcası Antoine'ın ölümü üzerine Girard servetini devralacak. Oldukça büyük bir miras olduğu söylenebilir. Koda dikkat ettiniz mi?"

Bir düğmeye basıyor ve ekranı başka bir fotoğraf dolduruyor. Bu fotoğrafta Girard kendisini bekleyen bir sedana doğru yürüyor ve başını çevirdiği için boynundaki coda dövmesi görünüyor.

"Bu fotoğraf havaalanının dışında çekildi. Bay Girard dün gece geç saatlerde New Orleans'a uçtu."

Bunun üzerine kalp atışım iki

katına çıktı. "O şimdi nerede?"

Zeke soruyor.

"Belki de işin en ilginç yanı da bu. Görünüşe göre Konsey Üyesi Augustus'un misafiri." Bir düğmeye daha basıyor ve büyük bir malikânenin arazisinde bir misafirhaneye benzeyen bir yerin önünde iki adamın başlarını görebiliyoruz. Altı adam karşılıklı duran ikilinin etrafını sarıyor.

Robbie dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakır, ayağa kalkar ve duvara dayalı içki tepsisinden kendine bir viski doldurur.

"Beyler?" Bakışları üzerime düşmeden önce viskiyi işaret ediyor. "Affedersiniz. Mavi mi?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum ve Zeke de reddediyor. Jericho için dolduruyor ve yerine oturuyor.

"Tarih dersine hazır mısınız?"

"İşe koyul Robbie. Sana saat başına ödeme yapmıyorum." "Touché." İçkisini yudumluyor.

"Girard'ın Augustus'un misafirhanesinde kalmasıyla ilgili en ilginç şey, yaklaşık yirmi beş yıl önce ikisinin amansız düşmanlar haline gelmesidir. Ama en başından başlamama izin verin. Bir müzik sembolü olan koda, okuldaki müzik derslerinden hatırlayabileceğiniz gibi, bir finali veya sonucu ifade eder. Girard ailesi bunu iki yüzyıl önce kendi amblemleri olarak benimsedi. Görünüşe göre Girard genlerinin doğurduğu birden fazla müzisyen varmış."

Robbie, Zeke onun sözünü kesene kadar bu protégés hakkında ayrıntılara girmeye başlar.

"Tarih dersini bu yüzyılda tutabilir miyiz?"

"Tabii ki. Daha önce ailenin IVI'nın bir parçası olduğundan bahsetmiştim. Aslında ailenin evi New England'da, Boston'un dışında. Bir dönem oldukça iyi bağlantıları vardı ve Cemiyet içinde güçlü bir aileydi. Aslında Augustus ve Girard aileleri bir noktada yakındılar. Antoine ve Lucius çok iyi arkadaşlardı, Lucius Augustus yani. Bu isimler." Robbie başını sallar. "Antoine ve Lucius'un yaşları arasında sadece üç ay var. Aynı okullara gittiler, aynı sosyal etkinliklere katıldılar, aynı kızlarla çıktılar, vesaire vesaire. Dışarıdan bakıldığında ikisi çok iyi arkadaşlardı ve belki de bir dönem öyleydiler ama ben şahsen bundan şüpheliyim. Aileler arasında çok fazla kıskançlık var. Bulabildiğim kadarıyla, neredeyse ensest bir ilişki var gibi görünüyor

aralarında. Dürüst olmak gerekirse, DNA onların akraba olduğunu kanıtlarsa hiç şaşırmam."

"En iyi arkadaşlar olsalardı ne olurdu?"

"Burada Harvard Üniversitesi'nden birlikte mezun olan Antoine ve Lucius'un mezuniyet töreninden bir fotoğraf var. Lucius hukuk okudu, belli ki yüce Mahkemenizin bir Konsey Üyesi. Antoine müzik okudu. Antoine'ın bu törende sağlam olduğunu fark edeceksiniz."

Robbie, her biri diplomalarını tutan kepli ve cüppeli iki adamın fotoğrafını getiriyor. Etraflarındaki insanların ebeveynleri ve belki de kardeşleri olduğunu varsayıyorum. Grupta özellikle güzel bir kadın göze çarpıyor. Çarpıcı bir güzelliği var, mükemmelliği neredeyse uhrevi görünüyor. Her birinin kolunu birbirine bağlıyor.

"Kadın kim?" Zeke öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış bir halde soruyor.

"Bu Bayan Ines Delphine. Şimdi de Bayan Ines Delphine-Augustus."

"Meclis üyesinin karısı mı?"

Robbie başını sallıyor. "Çocuklar Harvard'dan mezun olduktan sonra Lucius, New England Mahkemesi'nde babasının yerini almak üzere yetiştirilecekti. O pozisyona gelen en genç kişi olacaktı. Babasının hasta olduğu ortaya çıktı ve bu yüzden Mahkeme oldukça hızlı hareket etti. Antoine, Girard ailesinin yetiştirdiği en son piyano çırağıydı. O dünyada imrenilecek bir kariyere sahip olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, klasik müzikten pek anlamam. Ama bildiğim bir şey var. Ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

"Oynamak için iki eline de ihtiyacın var," diyorum.

Robbie beni işaret ediyor. "Bingo. Oğlanlar ve kız arkadaşları, Lucius'un sevgilisi Ines," durup birkaç kâğıt parçasına bakıyor. "Wilhelmina, Antoine'ın kız arkadaşıydı," diyor ve bize iki kadının birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor. Wilhelmina her ne kadar çekici olsa da Ines'in yanında sönük kalıyor. "Hem Wilhelmina hem de Ines Cemiyet'in iyi ailelerinden geliyorlardı, bu yüzden çocuklarımızın durumu iyiydi."

"Bunu hızlandırabilir miyiz?" Zeke soruyor.

"Erkeklerin mezuniyet gezisi, Avrupa limanlarında bir ay süren yat gezileri, partiler, kumar, içki, uyuşturucu, aklınıza ne gelirse, pek de iyi bitmedi. Wilhelmina yaklaşık üç hafta sonra Antoine ile ilişkisini kesti ve Lucius ile birlikte Antoine ve Ines'i yatakta yakalayınca eve döndü. Cemiyet içindeki çirkin söylentilere göre bu ilişki bir süredir devam ediyordu. Lucius'un sinirli olduğundan bahsetmiş miydiniz?"

"Üçü bir hafta sonra geri döndü ve Lucius'un babası kısa süre sonra vefat etti. Lucius henüz yirmi iki yaşındayken Konsey Üyeliği görevine başladı. Sizler de biliyorsunuz ki Toplum içindeki tüm güç Mahkeme'nin elindedir. Bir süre için en iyi arkadaşını ve nişanlısını affetmiş gibi göründü, ama ne derler? İntikam soğuk yenen bir yemektir. Üç yıl sonra, Ines ve Lucius uygun bir Cemiyet düğünüyle evlendiler. Kefareti ateş şeklinde geldi."

"Ne demek istiyorsun?" Hikayeye dalmış bir halde soruyorum.

Dizüstü bilgisayarını eline alıp istediği fotoğrafa gelene kadar kaydırıyor ve ben onu gördüğümde nefesim kesiliyor, şok içinde geri çekilip ağzımı kapatıyorum.

Boynunun arkasını dağladı. Bakıyorum. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Onu damgaladı," diyor Zeke.

Ona dönüyorum. Sesi sakın geliyor. Sanki bu onun için bir şok değilmiş gibi. Ne o ne de kardeşi şaşırmiş görünüyor.

"Görünüşe göre oldukça büyük bir gösteriydi. Halka açık, sadece erkeklerin değil, Cemiyet'in tüm üyelerinin katılabildiği, ki bunun alışılmadık bir durum olduğuna inanıyorum, öyle değil mi?" Robbie soruyor.

Zeke başını sallar. "Onu küçük düşürdüğü için aldığı ceza." "Girard'a ne oldu?"

"Düğündeydi. İşaretleme töreninde olacaktı."

"Bu bir şey mi? Bir işaretleme töreni mi?"

Ben soruyorum. Zeke bana döndü. "Sana sonra açıklarım."

"O gece, bir düşün gecesinden ziyade, özel bir avukat çağrıldı. Mahkeme toplandı. Girard tutuklandı," diyor Robbie. "IVI'dan çalmakla suçlanıyordu. Reddedilemez kanıtlar ortaya kondu ve Antoine Girard suçlu bulundu. Aynı gece, tutuklandıktan sonraki birkaç saat içinde Antoine'ın cezası infaz edildi. Kendisine ait olmayan bir şeyi aldı. Herhangi bir para çalınıp çalınmadığını muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Burada da bir istisna yapıldı ve tek bir kadın cezanın infazına tanıklık etti."

"Ines."

"Size video görüntülerini vermeyeceğim. Bu tür konuların hepsi kaydedilir."

"Bunu ona onlar mı yaptı?" Bunun bir kaza ya da doğuştan gelen bir kusur olduğunu düşünerek soruyorum.

"Hırsızlık yaptığı için elini kaybetti," diyor Zeke, gözleri Robbie'nin üzerinde.

EZEKIEL

II

Artık duyamıyorum," diyor Mavi. "Ben yatmaya gidiyorum. I dinleyemiyorum. Bu iğrenç bir şey." Ayağa kalktı ve bana döndü. "Sen de bunun bir parçası mısın? Bunu sen mi seçtin?"

"Git biraz dinlen."

Nefes veriyor, Robbie ve Jericho'ya bakıyor, sanki bunun nasıl normal olduğunu anlamaya çalışıyor. Normal değil. Başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor.

O gittikten sonra kardeşimin gözlerinin üzerimde olmasını özlemiyorum. "Peki, Girard Konsey Üyesi'nin misafiri olarak ne halt ediyor?

Augustus mu?" Jericho soruyor.

"Pek emin değilim. Belki de geçmişin geçmişte kalmasına izin vermişlerdir?" Robbie öyle diyor.

"Bundan şüpheliyim," diyor Jericho.

"Kardeşimle aynı fikirdeyim. Şu anda önemli olan Girard'ın şehirde olması. Her iki Hoxton kardeşin de öldüğünü bildiğini varsayıyorum. Ve Blue'nun burada olduğunu da biliyor," diyorum.

"Seninle," diye ekliyor Jericho.

"Şart değil. Hoxton onu tanıdı. Girard onu dün gece görmedi ve Augustus da onu hiç görmedi. Eğer

Hoxton Girard için çalışıyordu, Konsey Üyesi'ne Mavi'den bahsetmezdi."

"Bu riski göze alacağımdan emin değilim. Onun etrafta olması seni tehlikeye atar kardeşim."

Jericho'nun yorumunu görmezden geliyorum. "O flash bellekten herhangi bir dosya alabildin mi?" Onun yerine Robbie'ye soruyorum.

"Bazıları. Dizüstü bilgisayarda gördüklerimize benziyorlar. Konsey Üyesinin dosyaları, cezaların video görüntüleri ve çeşitli Toplum üyeleri hakkında gizlilik arz eden bilgilere benzeyen şeyler."

"Yani, şantaj malzemesi," diyorum.

Jericho, "Girard Augustus'a şantaj yapacak," diyor.

"Ve büyük olasılıkla diğerleri. Konsey Üyelerinin resmi kayıtlarından çalınmayan dosyalar arasında bir ilişki kurmaya çalışıyorum," diyor Robbie.

"Belki de Girard sadece Konsey Üyesini değil, onu mahkûm etme çabasında kendisine yardım edenleri de cezalandırmayı planlıyordur?" Ben soruyorum.

"Mantıklı aslında. Girard zamanını kolluyordu, saldırmak için bekliyordu."

"Yirmi beş yıl uzun bir süre," diyorum.

Jericho, "Robbie'nin daha önce söylediği gibi, intikam soğuk yenen bir yemektir," diyor.

Robbie'nin telefonu çalar ve susturur, ardından bir yanıt yazar ve ayağa kalkar. "Beyler, bir akşam yemeği randevum var. Yarın sizin için daha fazlasını hazırlarım."

"Sadece bir soru daha. Blue'nun babasının şartlı tahliye durumu nedir?"

"İki gün içinde hapisten çıkacak."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Dışarıda görüşürüz," diyor Jericho ve Robbie'ye kapıya kadar eşlik etmek üzere oradan ayrılıyor.

Jericho döndüğünde, "Onu serbest bırakın," dedi.

Kendime bir bardak viski alıyorum ama içkinin ortasında durup ona dönüyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bırakın gitsin. İsteddiği parayı ver ve onu ülkeden çıkar. Ben yaparım. Onu senden uzakta istiyorum. Ailemden."

Viskimi yudumluyorum, kardeşimi incelerken öfke içimi, göğsümü sıkıyor. "Bak ne diyeceğim, sen ailenle ilgilen. Ben de Blue'ya bakarım."

"İşte sorun da bu," diyor, benim durduğum yere doğru geçerek. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Halledilecek bir şey yok. Onu serbest bırak, Zeke. O bir bela. Bunu ilk günden beri biliyordum, sen de biliyordun. Onun için iki adam öldürdün. İki."

Jericho kendine bir tane doldururken ben viskimi yutuyorum. "O tehlikede. Onu orada tek başına bırakamam.

kendi. Kendi liginin o kadar dışında ki bensiz hiç şansı yok."

"Bu kadına tam olarak ne borçlusun? Onu becermek mi istiyorsun? İyi o zaman. Misafirim ol. Gönlünce sikiş."

"İzninize ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Geceyi al. Kahretsin, haftayı al. Onu sisteminden çıkar, parasını öde ve yoluna gönder."

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?"

"Karımın kolu onun yüzünden kırıldı. Çok daha kötüsü olabilirdi, Zeke!"

"Ve daha önce de söylediğim gibi, bu bizim hatamızdı. Blue'nun değil. Blue o etkinliğe gitmeyi hiç istemedi. O

korkmuştum. Bu konuda daha akıllı davranmalıydık."

Beni inceliyor, gözleri beni delip geçiyor. Kardeşimle ilgili olan şey, beni tanıyor olması. Ve bu özelliğinden nefret ediyorum. Homurdanıyor. "Hay sikeyim. Sakın bana onu önemsedliğini söyleme. Söyleyemezsin."

"Yeteneksiz olduğum için mi?" Kendim hakkında bunu biliyorum ama onun bunu söylemeye hakkı yok.

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"Ne demek istedin o zaman?" Yüzüne bakarak soruyorum.

"Kalın kafana girmeden önce bunu kaç kez duyman gerektiğini bilmiyorum ama o Zoë değil. Onu kurtarmak kardeşimizi geri getirmeyecek."

"Sen lanet olası bir pislüksin, bunu biliyor musun? Zoe'yi geri getirmeyeceğini biliyorum. Zoe'nin çoktan öldüğünü biliyorum. Bunun Zoe'yle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir ilgisi yok! Bunu o lanet kafana sok kardeşim!"

Jericho uzaklaştı ve bana döndü. "Biliyor musun, ben gidiyorum. İkimiz de istemediğimiz şeyler söylemeden önce gidiyorum. Tavsiyemi dinle. Yukarı çık ve onu becer. Kaşıntınla ilgilen. Sonra konuşuruz."

"Hayır, yapmayacağız. Beni seçim yapmaya zorlamayın."

Kardeşim ağzını açıyor ama tek kelime etmeden önce kapatıyor. Tekrar düşünüyor. Neredeyse beyninin işleyişini görebiliyorum. Benim bilmediğim bir şey mi biliyor? Çünkü az önce o yorumu yaptım. Ama iş o noktaya gelseydi, gerçekten Mavi'yi aileme tercih eder miydim?

"Ben eve gidip karımın ve çocuklarımla güvende olduğundan emin olurken senin de kafanı kışından çıkarmanı bekleyeceğim."

Kardeşimi dışarı çıkarmaya zahmet etmedim. Onun yerine viskimi bitirip kendime bir tane daha dolduruyorum. Benden kesmemi istiyor.

onu gevşetmek. Bir sürü lanet nedenden dolayı bunu yapamam. Başka bir çaresiz kızı, kaçamayacak kadar güçlü adamlara karşı tek başına bırakamam. Ama hepsi bu değil. Ben bencilim. Ve açgözlüyüm. Onu istiyorum.

Ama dikkatli olmalıyım. Onu incitmek istemiyorum ve ona istediğini veremem. Bunu yapabilecek kapasitede değilim ve bunu biliyorum. Kardeşim de biliyor. Bunu bilmeyen tek kişi Blue.

Benimle seviş, demişti. Bu sözleri söylerken yüzünü hala çok net görebiliyorum. Sesindeki yalvarışı hala duyabiliyorum. O özenle seçilmiş kelimelerin anlamını.

Seviş benimle.

Viskimi yutup bir tane daha dolduruyorum.

Bu gece onu mutfakta görmek, sözlerini ona tekrarlamak, işte bu benim merhametimdi. Onun yüzünü gördüm. Kelimelerin nasıl kestiğini gördüm. Ama bu kesme benim nezaketimdi. Çünkü Blue genç ve masum. Bana aşık olduğunu düşünebilir ama ben buna izin vermeyeceğim.

Onun bir canavarı sevmesine izin vermeyeceğim. Bir canavarı.

Bu onun gitmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. Bunu yapamam. Şimdi olmaz. Bunu düşünmek bile bir uzvun kesilmesi gibi geliyor. Onu serbest bırakmayacağım ve bunun nedeni sadece onun güvenliği değil. En azından bunu kabul edebilirim.

Peki, bu beni ne yapıyor? Yarı canavar mı? Böyle bir şey var mı?

Beni şaşırtan başka bir şey daha söylediğini hatırlıyorum.

Babasını öldürmek istiyor. Hasta zihnim bu ortak vahşet üzerinden onunla bir bağlantı mı kuruyor? Çünkü Blue ve benim aramda bir fark var.

cinayet işlemek istediğini düşünüyor, ama ben bunu yaptım. Dört can aldım. Elleri hâlâ temiz. Öyle kalmalarını planlıyorum.

Tekrar doldurmak için şişeyi elime alıyorum ama fikrimi değiştiriyorum. Bardağımı bırakıyorum ve şişeyi odadan dışarı taşıyorum. Bugün Mavi uyurken evin etrafına bakıyordum. Dikkatimi dağıtıyordu. Koridorda ilerleyip hâlâ ışığı yanan mutfağın önünden geçiyorum. Koridorun sonundaki kapıya doğru ilerlerken bana yol gösteren tek ışık bu. Kilitliydi ve bunun Matty için olup olmadığını merak ediyorum çünkü anahtar çerçevenin üstündeydi. Anahtarı bulmak için parmaklarımla hızlıca bir göz gezdirmem yetti.

Şimdi aynı yerden alıyorum, parmak uçlarım tozlanıyor ve kilide sokuyorum. Eski evimdeki, Jericho'nun evindeki mahzene açılan kapıdaki kilit gibi değil. O sıkıca sürgülenmişti ve iyi bir nedeni vardı. Bu sadece bir çocuğu dışarıda tutmak için. Burada Carlton ve kuzeni Julia arasında olanlar, her ne kadar bazıları aralarındaki ilişkiye bakarak yanlış olduğunu düşünse de, rızaya dayalıydı. Rızası olan iki yetişkin sevişiyordu.

Mahzenimizde olanlar rızaya dayalı olmaktan olabildiğince uzaktı.

Işığı açıyorum ve bir tarafında küçük bir sinema salonunun olduğu alt kata iniyorum. Bir patlamış mısır makinesi ve bir bar var. Patlamış mısır makinesi boş ama barda birkaç şişe içki duruyor.

Gerçi bu gece ilgilendiğim oda orası değil.

Bir tane daha vardı, bu da üst kattaki gibi kilitliydi. Sanırım bir çocukla karşılaşma riskini göze almıyorlardı.

içine yürümek. Belki de Isabelle'in iyiliği içindi. Öğrenilmek istemezlerdi.

Anahtarı çerçevenin üzerindeki yerinden almak ve kilidi açmak için uzanıyorum. Kapıyı iterek açtığımda, bodrumun kokusu üzerime geliyor. Midemi bulandırıyor çünkü anıları geri getiriyor. Yeraltında, tamamlanmamış bir alan gibi kokuyor. Öyle.

Tavandaki lamba yanmış, bu yüzden dış odadan gelen ışığı kullanarak koltuğun yanındaki masaya geçip oradaki lambayı yakıyorum. Odanın üzerine yumuşak, altın rengi bir parıltı yayıyor. Viski şişesini dudaklarıma götürüyorum ve her şeyi içime çekerken içiyorum. Sinema odasıyla hemen hemen aynı büyüklükte, belki biraz daha küçük. Duvarlar ve zemin çimento. Burada pencere yok. Mekândaki tek mobilya tekli koltuk ve yanındaki masa, üzerine bastığımda kendi ayak izlerimi görebileceğim kadar tozlu küçük bir alan halısı.

Duvara bir televizyon monte edilmiş ve televizyonun altındaki dolapta DVD'ler var. Sanırım Bishop pornolarını yayınlamıyordu. Dolabın içinde on yıl kadar önce son teknoloji ürünü olan bir müzik seti var.

İlginç bulduğum tek şey, muhtemelen ev inşa edildiğinden beri burada olan ve tepesinde yastıklı kelepçeler asılı olan ahşap bir giriş. Koltuk, ona bağlı olan kişiyi görmek için tam olarak doğru ayarlanmış.

Şimdi sandalyeye oturuyorum ve viskimi doğrudan şişeden içiyorum.

Her evin sakladığı sırlar vardır. Burada ne oldu? Carlton Bishop burada kuzenini mi beceriyordu? Yoksa daha karanlık bir amaç mı vardı?

Ayağa kalkıyorum, müzik setinin bulunduğu dolabın cam kapağını açıyorum ve açmak için düğmeye basıyorum. Yeşil bir ışık yanıp söndüğünde şaşıyorum, gerçi çalışmaması için bir neden yok sanırım. Bir yığın CD var. Bir CD'yi elime almalı ne kadar oldu? Bishop'ın koleksiyonuna bakıyorum ve ruh halime uygun bir tane buluyorum. Guns 'n Roses. Sympathy for the Devil. CD'yi cebine yerleştirip play tuşuna basıyorum ve tanıdık melodi başlarken viskimi yudumluyorum.

Neden uyumaya çalıştığımı bilmiyorum. Uyuyamayacağım. Tek yaptığım Gözlerimi kapattığımda zavallı kadının boynunu görebiliyorum.

İki araba da gittikten sonra yaklaşık bir saat bekliyorum ve Zeke hala gelmeyince kardeşiyle gittiğini varsayıyorum. Yorganı üzerimden atıp mutfığa gidiyorum. Kendime bir sandviç daha yapmayı planlıyorum ama aşağı indiğimde bir müzik sesi duyuyorum. Dinlemek için durdum. Tanıdığım ama tam olarak adlandıramadığım bir şarkı.

Yalınayak sese doğru sürünüyorum ve koridorun sonunda açık duran bir kapı görüyorum. Işık yanıyor ve ona ulaştığımda bir bodruma açıldığını fark ediyorum. Küf kokusunu alabiliyorum ve nemli, serin sıcaklığı hissedebiliyorum.

Şarkı yeniden başlıyor. Sympathy for the Devil. Eskiden bu şarkıyı severdim. Merdivenlerden sürünerek iniyorum ve aşağıya ulaşıyorum. Çimento çıplak ayaklarıma soğuk geliyor. Aşağıdaki iki odadan birinde bir ışık yanıyor ve ona doğru yürüyorum.

"Zeke?" Başının arkasını koltuğun üzerinde görerek soruyorum.

Yine de beni duymuyor olmalı. İçeri giriyorum, seyrek ve tuhaf odayı inceliyorum. Bakışlarım odanın ortasındaki kırışten sarkan deri kelepçelere takılınca nefesim kesiliyor ve kalbim göğsüme çarpıyor.

Zeke ayağa kalkıyor, benimle kırış arasına giriyor. "Bütün bodrumlar sır saklar, değil mi?"

Bakışlarımı onunkilere kaydırıyorum. Elinde bir şişe viski var. Eğeri alışma odasındakinin aynısıysa, yaklaşık yarısını içmiş. Yüzünü inceliyorum, gözlerinin nasıl gölgelendiğini görüyorum.

Şarkı bitiyor, sonra tekrar çalmaya başlıyor, açıkça tekrarlanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum çünkü enkaz gibi görünüyor.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Şişesinden bir yudum alıyor. Tekrar kelepçelere bakıyorum. Bir sonraki sorusunu sormak için ben ona tekrar bakana kadar bekliyor. "Korkuyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ruh halim değışti. Dudaklarımı yalıyorum ve başımı sallıyorum. Yine de bunun doğru olduğundan emin değilim.

"Bu oda da ne?"

Omuz silkiyor. "Carlton Bishop'ın seks odası mı? Bilmiyorum."

"Carlton Bishop kim?" "Bu evin sahibi."

"Sahipli mi?"

"O öldü." Onun bu rahat cevabı karşısında şaşıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. Üç yudum viskiyi yutmadan önce sırtarak, "Merak etme, o benim suçum değil," diyor.

"Bu hiç komik değil." Viski içilemeyecek kadar kaliteli görünüyor ama yorum yapmıyorum.

"Hayır mı?" Bana doğru adım atıyor, bakışlarını üzerimde gezdiriyor. Sadece birkaç santim uzaklaştığında duruyor. "Seninle sevişemem, Blue."

Bunu söylemesini beklemiyordum. Hem de hiç. Bununla nereye varacağımı bilmiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, o kelimeyi, o tek kelimeyi söylediğinde kalbim hızla çarpıyor ve midemde umut alevleniyor. "Bunu bana zaten söylemiştin, hatırladın mı?" Şişeyi işaret ediyorum. "Ne kadar içtin?"

Sırıtıyor. Bir yudum daha aldı ve bana uzattı.

Reddediyorum, bakışlarım bir kez daha direkte asılı duran kelepçelere kayıyor.

"İşte tam da bu yüzden," diyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Şişeden bir yudum daha aldıktan sonra sandalyenin yanındaki küçük masaya bırakıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve saçlarımı geriye doğru itiyor. Bana tutunuyor, büyük elleri yüzümün iki yanında. Ben de onun kollarını tutuyorum, kollarını çevrelediğini ve sırtına dolandığını bildiğim ikiz ejderhaların bedenlerine bakıyorum.

"Acı" diyor.

"Sarhoşsun Zeke ve hiç mantıklı konuşmuyorsun," diyorum, kıpırdamadan. Başını eğiyor, beni öpmek için ağzını benimkine yaklaştırıyor. Bu beklenmedik bir şey ve kendimi ona teslim olmuş buluyorum. Kısa bir öpücük ama geri çektiğinde göz bebekleri büyümüştü.

"Acı, vahşet ve yıkım. Getirdiğim şeyler bunlar. Benim zararım bu."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Ben de bunu biliyorum." Beni tekrar öpüyor. "Kardeşim haklı. Seni serbest bırakmalıyım."

"Ne?"

"Uzaklaş ve çok geç olmadan ve artık gitmene izin veremeyecek duruma gelmeden beni bir daha yatağına alma." Arkasını döner, sandalyedeki yerine oturur ve viskiden biraz daha içer.

"Bu sadece sana bağlı değil, Zeke." Yanına gittim, ellerimi kalçalarına koydum ve bacaklarının arasına diz çöktüm. "Sen benim için geldin. Ben de bunu biliyorum."

Homurdanıyor. "Bundan çok fazla anlam çıkarma. Ben bencilim. Yaptığım şeyi yapmak için kendimce sebeplerim var. Bunu sana zaten söyledim."

"Benim için geldin. Daha önce hiç kimse benim için gelmemiştir." Başımı kucağına koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Burada, beni koruyan o varken kendimi bu kadar güvende hissetmem çok tuhaf.

Bu hareket onu şaşırtmış gibi görünüyor ve bir an sonra saçlarımı okşuyor, dokunuşu nazik.

"Zeke?" Uzun bir dakikadan sonra sordum. "Hm."

"Bana hepsini anlatmadın." Ona baktım. "Sana ne oldu?"

"Duymak istediğin bir şey yok. Yukarı çık, Blue."

"Söyle bana, belki beni kovalamayı başarırınsın." Bana sadece bakıyor ve biraz daha viski içiyor. "Kim öldü, Zeke?" Zorladığımı biliyorum ve bu çok ileri gitmek olabilir ama sormak zorundayım. O da hikâyesini anlatmalı. Çünkü bahsettiği şeyleri getirdiği konusunda haklı ama getirdiği tek şey bu değil. Nazik de. Ve nazik. Bu adamda derinlere gömülü o kadar çok şey var ki... Tanrım, onun sevebileceğini iliklerime kadar biliyorum. Çok fazla duyguya sahip. Bunu gözlerinde görüyorum. Ve bir risk alıyorum. "Çünkü ben senin sevişemeyeceğine inanmıyorum. Ben inanıyorum"

tam tersi. İçinizde sizi boğacak kadar çok duygu olduğuna inanıyorum."

Beni nazikçe okşayan eli başımın arkasında donuyor ve gözlerine baktığımda gördüğüm şey acı oluyor. Bitmeyen bir acı. O kadar çiğ ve derinliksiz ki nefesimi tutmama neden oluyor.

Ona bu şekilde bakmak çok zor. Bu kadar açıktayken yanlış hissettiriyor.

Ama buna ihtiyacım var. Sanırım onun da bana ihtiyacı var. Sanırım görmeme ihtiyacı var. Onun için gelecek birine ihtiyacı var.

"Sana ne olduğunu bilmek istiyorum çünkü aşka karşı yeteneksiz olduğunu söylediğinde sana inanmıyorum. İnanmıyorum işte. Bence kendini suçluyorsun ve belki de kendinden biraz nefret ediyorsun. Anlıyorum. Bu duyguyu bilirim. O suçluluk duygusunu. Ya öyle olsaydı."

Homurdanıyor. "Şimdi de psikiyatrist mi oldun?" diye soruyor, hafifletmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Ya seni öldürürse, Zeke. Biliyorum." Gözlerim doluyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum çünkü onu gördüğümde o da beni görecek. Ve bu korkunç bir şey.

"ekip gitmelisin. Şimdi çekip gitmelisin." Sesi kısık, çiğ, bir dakika önceki gibi değil.

"Hayır."

"Hayır mı?" Yüzü buruşuyor. Az önce o kadar nazik olan eli saçımda bir yumruğa dönüşüyor ve beni bir panik kaplıyor.

Ya bu bir hataysa? Ya onun dediğini yapmalı ve çekip gitmeliysem? Bu adamın içindeki canavarı unutmadım, değil mi? Beni defalarca uyardı. Bana çok acımasızca gösterdi.

Hata mı yapıyorum?

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Sana istediğini veremem," diyor.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum, gözlerinin içine bakıyorum. Onların içinde kendimi kaybedebilirim. Dikkatli olmazsam onunla birlikte boğulabilirim. Ama dikkatli olamam. O benim için geldi. Ve uzaklaşmak mı? Bunun benim için artık bir seçenek olmadığını bilmiyor mu?

"Çekip gitmiyorum," diyorum yutkunarak, Ezekiel St. James'i sevmenin getireceği sonuçlara hazırım. Çünkü durum bu. Onu seviyorum.

Ayağa kalkıyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Sırtım tahta direğe çarpana kadar ben geriye doğru yürüyoruz ve o bileklerimi kavrayıp başımın üzerine doğru çekerek deri kelepçelere kilitlediğinde nefes nefese kalıyorum. Gömleğimi tutuyor ve hızlı bir çekişle büyük beden üstümü ikiye ayırıyor. Kumaşın yırtılma sesiyle çığlık atıyorum, korkudan çok şaşkınlıktan, şarkı tekrar baştan çalmaya başlarken.

Şeytana Sempati.

Zeke benim şeytanım.

O tehlikeli biri. Bana öyle söyledi. Bana gösterdi.

Ve ben onu seviyorum.

Sırada külotum var. Tek yapmam gereken bir elimi hızlıca savurmak ve onları yerde, yırtık pırtık gömleğimin üstünde bulmaktı; çırılçıplaktım, bu direğe uzanmıştım ve şeytanım bana bakıyordu.

Zeke geri adım atıyor, gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken gözlerini benden ayırmıyor, gömleğini çıkarıp bir kenara atıyor. Zayıf, güçlü vücudunu, sert ve gergin mürekkepli derisini

ama gözlerindeki eritici bakış beni yok edebilir.

Ve bir parçam bunu yapmasını istiyor çünkü bu o ve ben onu istiyorum.

Yaklaşırken dudaklarımı yalıyorum, ellerini bileklerime sararken pazuları dalgalanıyor, başparmakları kolumun hassas iç kısmını ovuyor. Yüzü benimkinden bir santim uzakta olacak şekilde eğiliyor.

"Şimdi korkuyor musun, Küçük Mahkum?"

"Senden korkmuyorum. Bana zarar vermezsin." "Beni tanımıyorsun."

"Tek bilmem gereken benim için geldiğin."

"Neden bunu bu kadar zorlaştırmak zorundasın?"

"Elinden geleni yap, Zeke."

Gözleri fırtınalı, doğaüstü bir gri parıldıyor. Parmaklarını başımın arkasındaki saçlara geçiriyor ve başımı geriye doğru itiyor. Nefesimi kesen ve geri çekildiğinde beni soluk soluğa bırakan, her şeyi tüketen bir öpücükle ağzını ağzıma kapatırken beni hareketsiz tutuyor.

Doğruldu ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarışını izledim. Tanrım, o kadar güzel ki, vücudu mermerden yontulmuş gibi ve sikine bakıyorum, elini sikinin üzerinde gezdirirken ağzım sulanıyor.

"Senin bir sorunun var Mavi, beni istiyorsun.

Bunu biliyorsun, değil mi? Beni gördükten sonra." Başımı salladım.

"Tek yapmak istediğin diğer tarafa kaçmak olmalı."

Yaklaşırken bakışları üzerimde geziniyor. "Unutma ki doğru olanı yapmaya çalıştım ama sen beni dinlemedin ve artık senin için çok geç, Küçük Mahkûm."

Ağzını tekrar benimkine yapıştırıyor ve beni kaldırmak için kalçalarımı kavlıyor. Bir dizini yukarı kaldırıyor, ben de ortasına doluyorum ve sonra içime giriyor, vücudum onu almak için gerilirken sert aleti inatçı ve sabırsız. Zeke dizlerini büküyor ve aşağıdan içime giriyor, ağzı benimkinde, nefeslerimiz düzensiz, öpüşmelerimiz her birimiz diğerine sahip çıkıyormuşuz gibi dudaklar ve dişler arasında. Diğerinden bir parça istiyorduk.

Ağzını benimkinden çektiğinde, onu özlediğim için nefes nefese kalıyorum. "Henüz gelme," diyor kulağıma karşı. "Daha yeni başlıyorum."

Tekrar itiyor, benden bir homurtu çıkarmaya zorluyor, çekmeden önce dudaklarında o hınzır sırıtışla beni döndürüyor, bir eliyle çenemi, diğeriyle kalçamı kavlıyor. Onu görebilmem için yüzümü dönük tutuyor. Yanağımı direktten koruyor. Bu adam şeytan değil. Canavar değil. Benim için değil.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor, elini kalçamdan kışkır yanağıma doğru kaydırarak. Beni açarken aşağıya bakıyor ve ne istediğini anlıyorum. Uyarılmamla ıslanan sikini dar girişimde hissettiğimde beni nerede sikeceğini. "Şimdi korkuyor musun?"

"Bana zarar vermeyeceksin," diye tekrarlıyorum, kalbim göğsümde güm güm atarken ve beynim hesaplama yaparken ve içime sığmasının hiçbir yolu yokken bile. Oraya sığmaz.

Kulağımın kabuğunu dişlerinin arasına alıyor, kışkırımı kavrayan elini klitorisimi ovma için kaydırıyor. Sıkı açıklığıma girmek için bastırırken inliyorum. İçeri ittiğinde çığlık atıyorum çünkü yanıyor.

"Siktir. Mavi. Siktir."

Alnını direğe dayıyor, ağzını boynuma dayıyor. Kalbinin çılgınca atışını sırtımda hissedebiliyorum. Daha derine itiyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

"Benimleyken," diye fısıldıyor, nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Her zaman acı olacak." İnliyor ve sanırım kendini tutmak, yavaş gitmek için her şeyini harcıyor. Klitorisimi okşuyor. "Acı her zaman zevkin yanında olur."

Yutkunurken nefesim kesiliyor. Parmakları klitorisimde çalışıyor ve gerilim artmaya başlıyor. Daha derine itmesi için yeterince gevşiyorum. Hâlâ kendini tutuyor. Dişlerini boynumun kıvrımına geçirip bir küfür mırıldandığında bunu hissediyorum.

"Ben şeytanım. Kardeşim bunu biliyor. Sen de bilmelisin. Neler yapabileceğimi kendi gözlerinizle gördünüz."

"Sen benim intikamcısın. Seni bir canavarı öldürürken gördüm. Bildiğim bu."

"Şu anda sana ne yapmak istediğimi bilmiyorsun," diye uyarıyor.

"Beni kovalamayacaksın."

"Tek yapabileceğim seni incitmek. Bunu bilmiyor musun?" Demek istediğini anlatmak istercesine daha derine itiyor ama tam tersi bir etki yaratıyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Bu... sen beni... çok iyi hissettiriyorsun," diyorum ona, tam orgazm beni altına alırken ve Zeke avantajı ele geçirip içime sonuna kadar girerken, benden bir çığlık geliyor, zevk acıya karışıyor, onunla karışıyor. Başımı geriye atıyorum, beni sertçe sikerken göğsüne yaslıyorum, beni alıyor, beni onun yapıyor, şüphesiz onun. Bunun farkında mı? Bana ne yaptığını biliyor mu? İnliyor, nefesi sıcak bir şekilde boynuma değiyor.

İlkinden sonra nefesimi toparlayamadan ikinci orgazmım geliyor. İçimde zonkluyor ve acı dolu bir zevk çılgılığı atarken dişleri boynumun derisini kırıyor.

Zeke'in güçlü bedenine doğru yığılıyorum, kolları beni sarıyor. Arkamda titriyor, beni dolduruyor, nefesi kesiliyor, orgazm nefesini alıyor. Bittiğinde, nefes nefese kaldığımız dakikalar geçiyor, hala bağlıyız, ağırlığım tamamen ona karşı. Sonunda içimden çıktı, bağlarımı çözmek için uzandı. Kollarında gevşiyorum. Beni kolayca tutuyor ve yüzümü çevirip ona bakıyorum.

Canavarım benim. İntikam meleğim.

Tek kelime etmeden beni bodrumdan çıkarıp evin içinden geçirerek yatak odasına götürüyor ve beni yatağa yatırıp yanıma tırmanıyor. Beni kendisine doğru tutuyor, sırtım ön tarafına dönük, kolu beni güvende tutan bir çapa. Ona tutunuyorum ve çok yorgunum. Sanırım o da öyle.

Onu hâlâ içimde taşıdığımı, özünün benim bir parçam olduğunu düşünüyorum.

Uzun bir süre geçiyor ve o kadar sessiz ki sonunda konuştuğunda uykuya dalmış olabileceğini düşünüyorum.

"O benim kız kardeşimdi. Zoë. İkizimdi."

İçimden buz gibi bir ürperti geçiyor ve pencereden gelen loş ışıktaki ona bakmak için dönüyorum.

Gözlerime bakıyor ama sadece kısa bir süre. İçlerinde çok fazla acı var ve yüzüne dokunmak için uzanıyorum.

"Oh, Zeke."

Konuşurken bana tam olarak bakmıyor. "Babamız ona yıllarca defalarca tecavüz etti. Bana anlatmaya, benden yardım istemeye çalıştığında bile bunu hiç görmedim."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Evimizin bodrumunda kendini astı." Elim ağzıma gitti.

"Onu buldum."

Söyleyecek sözüm yok.

"On altı yaşındaydı," diyor ve her şey daha da kötüye gidiyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Söyleyebildiğim tek şey bu. Boğazım daha fazlası için çok dar. Ağlamalı, değil mi? Ben ağlıyorum ve Zoe'yi tanımıyordum. Ağlamalı.

"O piçi bu yüzden öldürdüm," diyor, gözleri sonunda bana odaklanıyor.

"Bu yüzden benimkini öldürmek istiyorum," diyorum, kelimeler ben onları durduramadan geliyor.

Zeke'in gözleri bana odaklanıyor, daralıyor. Alnı çatlıyor.

"Kız kardeşim. Babam kız kardeşime tecavüz etti. Kalçalarındaki kanı gördüm. Onunkinde de. Onunla dövüşmüş olmalı ve o da onu çok kötü yaraladı, boğmaya çalıştı. Eğer oraya biraz daha erken varabilseydim-"

Sesim kesiliyor. Zeke beni kendine çekiyor ve yüzümü göğsüne gömüp gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Bunun için hiç ağlamamıştım. Kaybettiklerimiz için hiç ağlamadım. Buna hiç vaktim olmadı. Bizi uzaklara götürmem gerekiyordu. Bizi güvende tutmak için. Ve şimdi, hepsi bir gözyaşı selinde geliyor.

Zeke bana sıkıca sarılıyor ve ancak gözyaşlarım nihayet dindiğinde ve ben gözlerimi açık tutamayacak kadar bitkin düştüğümde konuşuyor.

"Sana ya da Wren'e bir daha asla zarar vermeyecek. Asla size yaklaşmayacak. Yemin ederim, Blue. Hayatım üzerine yemin ederim."

EZEKIEL

Eğer seni öldürürse. Bunu hatırlamaya çalışmalı. kendisi.

Uyuyoruz, Blue ben daha ne dediğimi bile anlamadan uykuya dalıyor, bitkin. Onu yakınımda tutuyorum, çok yakınımda ve gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. Söylediklerimde ciddiydim. Uzaklaşmalı. Hatta kaçmalı. Ona istediğini veremem. Ama gitmesine izin verebileceğimden de emin değilim.

Uyandığımda, sırtımdaki parmakların tüy kadar hafif dokunuşuyla uyanıyorum.

Sabah oldu. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor. Olabildiğince hareketsiz kalıyorum, dövmemin çizgilerini, canavarların iç içe geçmiş vücutlarını izlerken dokunuşu içime ürperti gönderiyor.

"İkiz ejderhalar," diyor sessizce. "Bunu Isabelle'de de gördüm. Ve kardeşinde, sanırım onda da benzer bir şey var. Kollarının altından çıkan mürekkebi gördüm." Ona bakmak için diğer tarafıma dönüyorum. Gülümsüyor. "Uyandırdım mı seni?"

Ağzını öperim. O da beni öpüyor.

Kollarımı çevreleyen kuyrukların izini sürüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"St. James evinin amblemi. Draca St. James yarattı. Gücü ve akrabalığı temsil eder. Kaos ve kötülüğü. Aile geçmişimiz göz önüne alındığında, çoğunlukla son ikisi diyebilirim." Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor.

"Bence çok seksi." Elini önümden aşağıya, yorganın altına kaydırıyor ve sikimin etrafına sardığında kısık bir inilti çıkarıyorum.

"Öyle mi?" Bana dokunmasına izin vererek soruyorum. Tecrübesizliğini hareketlerinden anlayabiliyorum. Üstüne çıkıyorum, dirseklerimi yüzünün iki yanına koyuyorum ve geri çekilmeden önce onu derinden öpüyorum. "Tutuşunu sıkılaştır. Böyle, güzel."

Elini kendi elimle kapatıp ona nasıl yapılacağını gösterirken yutkunuyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve onu tekrar öpmek için daha da yaklaşıyorum, sonra dizlerini kendiminkilerle itiyorum, iki bileğini de başının üzerinden alıp içine giriyorum.

"Çok iyi hissediyorsun, Blue. Sanki sadece benim için yaratılmışsın gibi."

Onu yavaş ve derin bir şekilde beceriyorum ve sessiz inlemelerini dinliyorum, onu yüzüstü çevirmek için çekiyorum. Ellerini yatak başlığının basamaklarına koyuyorum. Yorganı itip bacaklarının arasına diz çöktüğümde bana bakıyor, kalçalarını yukarı kaldırıyor ve her yerini görebilmem için onu açıyorum.

"Çok güzelsin. Sana asla doyamayacağım." Başımı eğiyorum, amını, götünü yalıyorum, sonra üzerine uzanıp tekrar içine kayıyorum. Ellerimi bileklerine kapattım. "Boşalmamın içinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor," diyorum ona, bir elimi aşağı kaydırarak yanağını dışarı çekiyorum.

Elini klitorisile oynamak için kaydırmadan önce onu daha derinden becer.

"Geleceğim."

Sırıyorum. "Benim için gel, tatlım. Sikimin her yerine boşal." İyi bir kız gibi boşalıyor ve amcığı sikimin etrafında zonklarken ona tutunmak için her şeyimi harcıyorum. Ancak altımda gevşediğinde çekiliyor ve onu bir kez daha sırt üstü yatırıyorum. Bacaklarının arasına diz çöküyorum ve onunla ıslanmış olan sikimi kavıyorum ve elime doğru itiyorum. "Seni boşalmamla boyayacağım," diyorum ve dudağını ısırtıyor, kendimi mastürbasyon yaparken izlemek için açgözlülükle dirseklerinin üzerinde kendini kaldırıyor.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim" diyor ve o büyük, güzel gözleriyle bana bakıyor. Bir elini bacaklarının arasına sokuyor, dizlerini yukarı çekiyor, böylece ben de onun mastürbasyonunu izleyebiliyorum ve lanet olsun, çok ateşli. Orgazmım beni ele geçirirken yatak başlığını kavıyorum ve üzerine eğiliyorum, Mavi ağzı açık izlerken sikim elimde zonkluyor ve karnına, göğsüne, göğüslerine boşalıyorum. Tıpkı söylediğim gibi onu boyuyorum ve neredeyse boşaldığımda, sikimi dudaklarına dayıyorum ve sonuncusunu yutmak için ağzını açıyor, boğazından aşağı boşalırken beni yalayarak temizliyor.

İşim bittiğinde, elini tutuyorum ve onu bir kez daha orgazma ulaştırmak için amına kadar her yerine boşalıyorum. Sırtını dikleştiriyor ve benden aldığı zevkin her damlasını sıkarken kaşlarının arasında nasıl bir çizgi oluştuğunu görüyorum. Benim küçük mahkûmum da açgözlü.

Sonunda duşu çalıştırdığım banyoya geçiyoruz ve büyük kabine giriyoruz.

Saçlarını şampuanlarken, "Bu bir alışkanlık olmaya başladı," diyor.

"Beğendiğim bir tane. Saçını boyamamız gerekecek." Gülümsemesi soluyor.

"Neden?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Biraz tanıdık geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Onlar öldü. Hoxton kardeşler öldü."

"Girard ya da Augustus'un ne kadarını bildiğini bilmiyoruz. İşimi şansa bırakmayacağım."

Düşünüyor, sonra başını sallıyor.

"Ben her şeyi ayarlayacağım. Wren'i taşıyacağız, bu arada ona orada olacağını söylememeliydin, bunu sen de biliyorsun."

"Ben olursam daha rahat eder. O benim önceliğim, Zeke. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Dün gece bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" Sırtını yıkayabilmek için onu çevirerek soruyorum. "Keşkelerin seni nasıl öldürebileceği hakkında?" Kulağına doğru eğildim. "Kendi tavsiyeni dinle. Babanın yaptığı şey senin suçun değil."

Dönüp ellerini omuzlarıma koydu. "Seninkinin Zoe'ye yaptığından fazlası senin değil."

Zoe'nin adını söylemesi bir dakikamı alıyor. "Arkanı dön," diyor.

Vücut yıkayıcısını eline alıyor ve ben de ona sırtımı dönüyorum. Blue'nun Zoë'nin adını söylediğini duymak bir bakıma bu karanlık sırla, hiç bahsetmediğim bu geçmişle arama biraz mesafe koyuyor. Hiç bahsetmediğim kız kardeşimle. Bu onu tekrar insan yapıyor. Sadece bir canavarın kurbanı değil. Kız kardeşimin anısının onunkiyle birlikte anılmasını istemiyorum ama gerçeği öğrendiğimden beri yaptığım şey bu. Zoe

Daha iyi. Kendisi olduğu gibi hatırlanmayı hak ediyor, onu kurban ettiği gibi değil.

"Draca St. James kimdi? Hikayesi nedir?" Mavi sorar.

"Bu çok eski ve pek de güzel değil. 1600'lerden kalma." Yüzümü ona döndüm. "Sana bir ara anlatırım." Suyu kapatıyorum ve onu nazikçe kurulamak için bir havlu alıp kalçalarım sarmadan önce etrafına sarıyorum. Blue'yu dışarı kadar takip ediyorum.

"Isabelle'in dövmesi işaretleme töreninden mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Yani, bunu ona kardeşin mi yaptı?" Tekrar başımı salladım.

"İstedi mi?" Yorum yapmadım. Homurdanıyor.

"Birbirlerine çok aşıklar," diyorum.

"Her zaman birbirlerine çok aşık mıydılar?"

"Aşk zaman alır," diyorum, kardeşimi savunmak isteyerek.

Gözlerini deviriyor, bakışlarını yansımasına çeviriyor ve parmaklarıyla saçlarını tarıyor. "Maviyi özleyeceğim."

"Bu iş bittikten sonra tekrar boyayabilirsin." Bunu söylediğimde ikimiz de duraklıyoruz çünkü ilk kez ikimiz de bir gelecekte bahsediyoruz. Girard ve babasının ötesinde bir şey, tehlikeden sonra, güvende ve özgür olduğunda bir hayat.

Ücretsiz.

"Bana işaretleme töreninden bahset," diyor ben o tavşan deliğinde çok fazla ilerleyemeden.

Başımı sallıyorum ve bugün kot pantolon ve siyah V yakalı bir tişört giydiğim diğer odaya geçiyoruz. Sıcak bir hava.

gün. Daha sonra onun için bir elbise seçtiğim yatak odasına gidiyoruz, ama o beni görmezden geliyor ve kot pantolonunu alıyor.

"Yıkanmaları gerekiyor. Başka bir şey seç." Kotu çıkarıyorum ve isteksiz de olsa Mavi sade, soluk mavi, A kesim bir elbise giyiyor.

Isabelle'in elbiselerinden daha fazla kıyafet, kot pantolon ve giymeye daha alışık olduğu şeyleri ayarlamak için aklıma bir not alıyorum. Onu banyoya kadar takip ediyorum ve kapıda durup makyaj yapmasını izliyorum. Garip bir şekilde samimi ve bu hoşuma gidiyor. Çoğunlukla yara izinin ve şimdi de morlukların etrafını kapatıyor, biraz da rimel sürüyor. Kedi Evi'nde çalışırken makyajı daha ağırdı. Üniformanın bir parçası. Gerçi buna ihtiyacı yok. O çok güzel.

"Bu bir toplum geleneğidir. Kadınlar düğün günlerinde kocaları tarafından işaretlenirler," diyerek daha önceki sorusunu yanıtlıyorum.

Kahvaltı için aşağı inerken kaşlarından biri kalkıyor. Mutfak sessiz, Cynthia bugün gelmedi. Blue buzdolabını açıp içindekileri incelediğinde şaşıyorum. Pastırma, yumurta, ekmek ve süt çıkarıyor, sonra tarçın bulana kadar dolapları karıştırmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Kahvaltı hazırlıyorum. Fransız tost, pastırma ve yumurta." "Yemek yapabiliyor musun?"

Alt dolaplardan birine çömelmiş, sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi bana bakıyor, sonra doğrulup iki kâseyi tezgâhın üzerine koyuyor.

"Çok heyecanlanmayın. Sadece kahvaltı. Ayrıca hepimiz emrimize amade hizmetçilerle büyümedik."

Gülümsüyorum. "Ben kahve yapacağım." Kahvaltı hazırlamaya başlıyor, yumurtaları kırıyor, tarçın ve sütü bir kasede karıştırıyor, bir yandan da pastırmayı tavada cızırdamaya bırakıyor. Birkaç dakika sonra mutfaktan gelen kokular midemin guruldamasına neden oluyor. Kahve hazır olduğunda ona bir fincan dolduruyorum ve arkama yaslanıp izliyorum.

"Hikâyene devam et. Bu çılgınlık beni çok etkiledi," diyor.

"Düğün töreninden sonra, yeni gelinin kocasının ayaklarının dibinde diz çökmesi ve işaretini koyması için sırtını ve boynunu ona sunması gelenekseldir."

Bana yan gözle baktı. "Çok modernsin." Dikkatini tekrar yemek yapmaya veriyor. "Ben bunu asla yapmazdım. Asla. Eğer bir erkek benden bunu beklerse, büyük bir şok yaşar."

"Yapar mıydı?" Onu izlerken, dinlerken farkına vardığım bir şeyi soruyorum.

"Emin olabilirsiniz."

Toplum dışında kimsenin hakkımızdaki bu gerçeği bilmediğinin farkında mı? Ona söyleyerek ne yaptığının farkında mıyım? Ne anlama geldiğinin? Bir bakıma, farkındayım. Zoe hakkında yaptıklarımı ona anlatmak, sahneyi hazırladı. Hoşuma gitse de gitmese de aramızdaki şeyler değişti ve Blue'nun ayaklarıma kapanıp kendini işaretlenmem için bana sunacağı düşüncesiyle içimden geçenleri görmezden gelemiyorum.

Çok uzun süre sessiz kaldığımda "Devam et," diye dürtüklüyor. "Garip bir şekilde duymak istiyorum. Gözlerini kaçıramayacağın bir araba kazası gibi."

"Bu başlı başına bir tören ve ayındır. Diğer Egemen Oğullar yeni gelinin işaretlenmesine tanıklık eder."

"Egemen Oğullar?"

"Kademeler var diyebiliriz sanırım. Kurucu aile üyeleri ve onların soyundan gelenler."

"Yani, kast sistemi gibi."

Kupamdan bir yudum alıyorum. Haksız değil. Ama tam olarak haklı da değil. "Farklı türde insanlar vardır, Mavi. Ve ister inan ister inanma, Toplum içindeki evliliklerin çoğu tıpkı dış dünyadaki evlilikler gibidir. Kadınlar bunu seçiyor."

"Isabelle'in durumunda değil."

"Doğru. Ama bu başka bir hikaye ve onun anlatması gereken bir hikaye. Bishop ve St James aileleri arasında Draca'ya kadar uzanan yüzyıllara dayanan bir geçmiş olduğunu söylemek yeterli. Isabelle ve Jericho geçmişi iyileştirdiler. Birlikte her iki aile için de yeni bir gelecek yaratacaklar."

"Bu aslında hoş bir şey." İki tabağa pastırma, yumurta ve yumurtalı ekmek koyuyor ve yemek için tezgâha geçiyoruz. "Yani, bu adamlar gelinin diz çöküp işaretlenmesini izliyor." Kaşlarını sallıyor. "Kulağa pornografik geliyor. Devam et."

Kıkırdıyorum, onu yemek yerken izlemekten zevk alıyorum. Her zaman aç görünüyor. "Sanırım biraz öyle ama IVI'daki hiç kimsenin bunu bu şekilde ifade etmeyeceğinden eminim."

"Sanırım Kedi Evi'nin işleri için iyi olur."

"Ya da erkeklerin evlerine dönüp karılarını becermeleri iyi olur. Al bakalım." Kendi pastırmamı onun tabağına koydum çünkü onunkini bitirmişti.

"İstemiyor musun?"

"Yeter artık," diyorum, tabağımı lavaboya koymak için ayağa kalkarken. "Gördüğünüz gibi bazı kadınlar damgalanıyor. Erkekler mürekkep ve ateş arasında seçim yapıyor."

"Sanırım o kadınlar bunu isteyerek yapan kadınlar değil."

Buna cevap vermeyeceğim. Onun yerine yüzümü ona dönüyorum. "Benim babam da ateşi seçti."

Bir çırpıda anlıyor. Gözlerini kırıştırıyor, ağzı açık kalıyor. "Bildiğiniz gibi bu onun suçlarının en kötüsü değil, ama o

ödendi. Yeterince değil, neredeyse değil." Bulaşığımı yıkamak için geri döndüm. "O ödedi." Mavi lavaboda bana katılıyor ve ben de onun bulaşığını yıkıyorum. İşim bittiğinde kollarıma giriyor ve kendi kollarını bana doluyor.

Kendimi ona sarılırken buluyorum. Sadece onu tutarken. Ve içimde bir his, bir şey yükseliyor. Bir önsezi mi? Hayır. Bunlara inanmam. Ama ona daha sıkı sarılıyorum çünkü her şey çok yakında bitecekmiş gibi hissediyorum. Sanki o gidecek ve ben burada, onun bir zamanlar durduğu yerde havayı tutuyor olacağım.

"Gitmeliyiz," diyorum kısık sesle, duygu beni ele geçirmeden önce.

Başını sallıyor ve arkasını dönerken ellerini gözlerine götürdüğünü görüyorum. O da mı hissetti?

"Çantamı alayım."

Beklerken mesajlar arasında gezinmek için telefonumu çıkarıyorum. Mavi mutfığa geri döndüğünde kolunda çantası ve elinde telefonu vardı. Bir hayalet kadar beyaz görünüyor.

"Ne?" Ona doğru giderek sordum.

"Ev sahibinden bir sesli mesaj aldım." Bir düğmeye basıyor ve ikimiz de dinliyoruz: "Evin altını üstüne

getirerek ne yaptın?

Depozitoya elveda diyebilirsin ve emin ol tamirat faturasını da sana göndereceğim. Burayı kiralamana asla izin vermemeliydim."

Gülümseyen, mutlu bir yüz toplamak için tüm gücümü kullanıyorum.

O sabah Wren ve Rudy'yi aldığımızda. Zeke hepimizi yeni tesise götürüyor. Wren, Zeke'in SUV'undan çok etkilendi ve eğer sürüş boyunca camı açıp kapatmasına sinirlendiyse de bunu belli etmedi. Wren'in tüm sorularını yanıtlarken onu izliyorum ve dikkatinin dağınık olduğunu, aklının olan biten her şeyde olduğunu duyabilsem de, ona zaman ayırıyor ve bunu takdir ediyorum.

Eminim Rudy bir şeylerin ters gittiğini seziyordur ama bir şey söylemiyordur.

Yeni tesise vardığımızda müdür bizi karşılamaya geliyor, daha çok da Zeke'yi. Yeterince iyi bir kadına benziyor, ama tüm bu ilgiyi ve kız kardeşimi abartılı bir şekilde karşılamasını Zeke'nin parasının sağladığını biliyorum, ama bunu kabul edeceğim çünkü Wren bekleyen balonlardan, sadece onun için bebek mavisine boyanmış duvarlardan heyecan duyuyor. Herkese en sevdiği rengin bu olduğunu söylüyor.

Kız kardeşimin eşyalarını yerleştirdikten ve Rudy Wren için öğle yemeği hazırladıktan sonra, Zeke kadını koridora çıkarıyor.

Burada 7/24 görev yapıyor ve ikimiz dışında hiç kimsenin, kesinlikle hiç kimsenin Wren'i ziyaret etmesine izin verilmiyor. Wren'e sarılıyorum ve ne kadar neşeli görüldüğünü görünce minnettar oluyorum. Ne kadar mutlu.

"Bu çok güzel bir kolye, Mavi," diyor işaret ederek.

Dokunmak için uzanıyorum, ince yakasını, küçük, ısıltılı kilidini unutmuşum. Wyatt Hoxton'ın ben öldükten sonra onu boynumdan çıkarmak için ne yapacağını söylediğini hatırlayınca içimden bir ürperti geçiyor.

"Teşekkürler," diyorum kız kardeşime ve bir dahaki ziyaretimde bunu giymemeyi aklıma not ediyorum.

"Hediye mi?" diye soruyor, omzumun üzerinden Zeke'e bakıyor, hafifçe sallanırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Belki," diyorum.

"Deneyebilir miyim?"

"Evet, elbette, ama kilidi açmak için anahtarı getirmem gerekiyor. Bir dahaki sefere getiririm, tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek telefonunu kulağına dayamış ama bizi izleyen Zeke'e bakıyorum. Dalgın görünüyor.

"Senden hoşlanıyor. Sana bakıp duruyor."

Bakışlarımı tekrar Wren'e çeviriyorum. "Oh, öyle değil," diyorum, tüm bu korku ve kaosun ortasında bile karnımda kelebekler uçuşuyor.

"O senin erkek arkadaşın mı?" Wren yorumumu görmezden gelerek soruyor. Ses tonu neredeyse hatırladığım gibi. Sanki ben onu hatırlıyormuşum gibi.

Gözlerinde daha fazlasını arıyorum ama yok. Omuz silkiyorum. "Um..."

"Evlenecek misin?" diye soruyor, kollarını mutlulukla kendine sararken soruya küçük bir müzik notası ekliyor.

Zeke boğazını temizledi ve beni zıplattı. Umarım bunu duymamıştır.

Wren geçen seferkinden daha rahat bir şekilde ona bakıyor. "Şimdi yemek yemem gerekiyor ama döndüğünde sen de yüzebilirsin," diyor ona. "Ben iyi bir yüzücüyüm." Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve bana dönüyor. "Değil mi Mavi? Ben iyi bir yüzücüyüm, değil mi?"

Öyleydi. Artık öyle mi bilmiyorum.

Rudy, "Öğle yemeğinden ve biraz kestirmeden sonra buna ben karar veririm," diyerek günü kurtarıyor.

"Kestirmek mi?" Wren ona burnunu kırıştırır.

"Ne derler bilirsin. Tok karnına yüzemezsin ve benim de yemek yemem gerek."

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyor Zeke, elini enseme dolaştırıyor, başparmağı enseme geziniyor. Parmaklarının ardından tüylerim diken diken oluyor ve kendimi onun dokunuşunda erirken buluyorum.

"Şimdi gitmem gerekiyor Wren, ama çok yakında ziyarete geleceğim, tamam mı?" Rudy onu odasındaki masaya yerleştirirken kız kardeşime söylüyorum. Onun için yaptıklarının yarısını bile yapamayacağımı bildiğim için Zeke'e tüm bunları ayarladığı için minnettarım. O kadar param yok.

Wren'i bir kez daha kucaklayıp başına bir öpücük kondurduktan sonra Zeke'le birlikte şehre geri dönüyoruz ve Zeke lüks bir kuaförün otoparkına girene kadar yolun büyük bir kısmını sessizce sürüyoruz.

"Eczaneden on dolara bir şişe saç boyası alabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Eminim yapabilirsin."

Rolls Royce'un park edildiği ve içinde iki adamın oturduğu arka tarafa çeker. Cipi park eder ve adamlara başıyla selam verir.

"Kim onlar?"

"Koruma." Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki hızla devam etti. "Endişelenecek bir şey yok, sadece ekstra tedbirli davranıyorum."

Kapısını açtı ama dışarı çıkmadan önce uzanıp elimi koluna koydum. "Aldığın telefonda endişeli görünüyordun."

Başını sallıyor. "Sadece kardeşim." "Oh, tamam. Her neyse, sana teşekkür etmek istedim." "Sorun değil, Mavi."

"Hayır, çok fazla. Kız kardeşim için yaptıklarını takdir ediyorum ve söz veriyorum sana geri ödeyeceğim."

"Bunun için endişelenme."

"Zeke-"

"Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var."

"Sanırım parayı burada benim için harcaman konusunda pek rahat değilim, örneğin."

İç geçirdi ve kapıyı kapatıp bana döndü. "Bana teşekkür ettiniz. Kız kardeşine yardım edebildiğim için mutluyum. Biz iyiyiz."

Salonun arka kapısı açılıyor ve bir adam bize el sallayarak içeri girmemiz için el hareketi yapıyor.

"Bu Jacque. Bana bir iyilik yapıyor, o yüzden vaktini boşa harcamayalım."

"Tamam. Ama sana geri ödeyeceğim."

"Tamam." Omuz silkiyor ve cipten iniyor. Ben de aynısını yapıyorum ve Jacques'a doğru yürüyoruz. Zeke bizi tanıştırıyor ve içeri giriyoruz. Buranın aylar öncesinden rezerve edildiğini hayal ediyorum ama Jacques ana salona girmek yerine bize sadece bir müşteri için ayarlanmış büyük bir özel odayı gösteriyor. Odadaki her şey lüksü haykırıyor. Kişisel bir güzellik salonu gibi.

"Vay canına," diye yorum yapıyorum.

Jacques yepyeni giysilere benzeyen bir rafı işaret ederken, "Sosyete kadınları mahremiyetlerinin tadını çıkarır," diyor. "İstediğin şeyler geldi. Voila," diyor Zeke'e. "Hoşuna gitmeyen bir şey olursa daha sonra alırlar."

"Kıyafetler mi?" Ben soruyorum.

Zeke parmaklarını rafta gezdiriyor, çeşitli kot pantolonları, üstleri ve bavuldakinden daha gündelik kıyafetleri hızla karıştırıyor. Tek bir fiyat etiketine bile bakmıyor. Tasarımcı kotlarının fiyatını biliyorum ve bunlar da tasarımcı kotları.

"Hepsini alacağız," diyor Zeke.

"Dur bakalım." Başımı sallıyorum. "Bu çok fazla. Az önce sana söylediklerimi duydun mu?"

Zeke Jacques'a döner ve Jacques'ın özür dilemesi için aralarındaki o tek bakış yeterli olur.

"Kız kardeşime yardım etmek bir şey, ama tüm bunlar? Bunu kabul edemem," diyorum yalnız kaldığımızda.

"Bir kot pantolonun var, Blue. Bir tane. Isabelle'in gönderdiği şeyin senin tarzın olduğunu sanmıyorum."

"Kıyafetler çok güzel ve minnettarım ama-"

"Sana bakılmasına alışık değilsin." Kollarımı tutuyor ve ovuyor. Kaşlarımı çatıyorum, sözleri beni durduruyor. O haklı. "O yüzden bırak ben yapayım. Şimdilik. Tek yapman gereken teşekkür etmek ve yoluna devam etmek."

Bu o kadar basit değil. Aramızdaki yüzeyin altında daha fazlası var. Ona karşı bir şeyler hissediyorum ve dün gecedan sonra, bilmiyorum, belki o da bana karşı aynı şeyleri hissediyordur, ama belki de bu hüsnükuruntu. Emin olamıyorum çünkü bir an beni uzak durmam için uyarıyor, sonra da her zamanki gibi beni öpüyor, beceriyor. Hayır. Beni sıkmiyor. Benimle kendi tarzında sevişiyor. Yaptığımız şey, kendine ne kadar söylerse söylesin, sadece sevişmek değil.

Ama bu adam yürüyen bir çelişki. Anlamaya başlayamayacağım kadar tecrübeli. Ona aşık oluyorum. Kahretsin, ben ona aşık oldum. Ve o beni yapmamam için uyardı. Ama sonra böyle şeyler yapıyor ve kafam çok karışıyor.

"Mesele sadece kot pantolon değil, değil mi?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum çünkü başka bir şeyi daha konuşmam gerekiyor. "Kendini Wren'in irtibat kişisi olmaktan çıkarmanı istiyorum."

Bir an duraksıyor. "Ne?"

"Dosyasındaki birincil kişi sizsiniz. Rudy bahsetmişti."

"Bunun önemli olduğunu fark etmemiştim. Sen de irtibat kişisi olarak listelenmişsin, Blue."

"Ama sen birincisin. Bu da benim haberim olmadan onu başka bir yere götürmeye karar verebileceğin anlamına geliyor."

"Ne?" diye soruyor, sesi şaşkınlıktan da öte.

"Yani, yapabilirsin-"

"Aptal olma." Elleri kollarımda sıkılaşıyor.

"Aptal değilim. Ve Rudy. O daha düşünmeye bile fırsat bulamadan hesabına yatırdığınız para."

"Kız kardeşinizle birlikte yeni tesise gitmesi için ona çok cömert bir ikramiye ödedim. Bunu isteyeceğini düşündüm."

"Öyle. Demek istediğim... Sadece bunu nasıl yaptığın. Zeke, yapamam... Bilmiyorum..."

"Önemli bir şey değil. Yani, ne yapacağımı sanıyorsun, Wren'i kaçıracağımı mı?"

Kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyuyorum. "Sadece kimseye borçlu olmaktan hoşlanmıyorum. Hepsi bu."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Nokta. Bu konuşmadan sıkılmaya başladım."

"Neden? Tüm bunları neden yapıyorsun?" "Tanrı aşkına, Blue."

Başımı sallıyorum, anlamıyorum. Bana bakışı, bana dokunuşu, bana daha fazlasını veremeyeceği yönündeki uyarısıyla çelişiyor.

"Bana nedenini söyle. Belki nedenini anlarsam yardım olur." Çenesi gerilir.

"Zeke-"

"Bırak bununla ben ilgileneyim. Seninle. Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğrattım, Blue. Seni yüzüstü bırakmak istemiyorum."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sözlerini yavaşça algılıyorum. Kalbim mideme iniyor. İşte bu. Bunu hatırlamam gerek. Kız kardeşini hayal kırıklığına uğrattığı için kefaret ödüyor, ona ait olmayan ama yine de göğsünde sıkıca tuttuğu bir günah. Sadece bunun ne anlama geldiğini hatırlamalıyım.

Benim için. Bizim için. Beni öptüğünde, benimle seviştiğinde, kendimi kaybetmeme izin veremem. Kalbimi korumalıyım. Beni uyarmıştı. Tanrım, beni defalarca uyardı. Ve ben çok aptalım.

"Tamam mı?" diye soruyor, bana bakarak. Başımı sallıyorum.

"Yanımdayım, Mavi," diyor. "Söz veriyorum."

Jacque kapıyı çalar ve bir aralık açar. "Tak t a k . Benim için hazır mısın?"

Zeke adımlar Uzakta, döner için Jacques kim girer. "Devam et."

EZEKIEL

Blue'yu Jacques ile bırakıyorum, adamlardan birini gönderiyorum, er Blue için güvenlik, içeride ve diğerine dışarıda kalmasını söylüyor. Bir gözüm dikiz aynasında, arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki dairesine gidiyorum.

Arayan kardeşim değildi. Arayan Robbie'ydi ve Lucky'nin şartlı tahliye edildiğini ve eyaletten ayrılmak için izin aldığını söylüyordu. Robbie bunu öğrendiğinde Lucky'nin peşine birini takmak için çok geçti çünkü çoktan şehri terk etmişti. Bu sadece birilerinin onu cezasının bu kadar erken bir döneminde dışarı çıkarmak için torpil yaptığına dair şüphelerimizi doğruladı. Blue öğrenirse endişelenir, o yüzden şimdilik bunu kendime saklıyorum.

Binasına vardığımda yavaşlayıp otoparkı ve sokağı tarıyorum. Oradaki birkaç araba boştu. Burada onu bekleyen kimse yok, ama her yerde olabilirler. Bloğun etrafından dolanıyorum ve oraya park ediyorum. Sürücü kapısındaki küçük, gizli bir bölmeden, hiç kullanmadığım silahı çıkarıyorum. Neden aldığımdan, sakladığımdan bile emin değilim ama yıllardır bendeydi. Dolu olup olmadığını kontrol ediyorum ve kot pantolonumun kemerine sokuyorum.

ve binanın arka girişine doğru yöneldim. Bu giriş beni aşırı kalabalık depo kafeslerinin arasından geçiriyor ve yalnız olduğumu teyit etmek için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra Blue'nun dairesine çıkıyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama kimse nöbet tutmuyor, suç mahallini işaretleyecek bir polis bandı yok. Ama ev sahibi polisi aramazdı. Diğer sakinler muhtemelen ilgiden hoşlanmazdı.

Cebimden anahtarları çıkarıyorum ama ilkini kilide soktuğumda ihtiyacım olmadığını görüyorum. Kapı kilitli değil. Kapıyı itip açıyorum ve en son geldiğimde çok düzenli olan, şimdi kırık mobilyalar, parçalanmış minderler, yüzükoyun yatan ve ekranı paramparça olmuş televizyondan oluşan bir harabeye dönüşmüş olan alana bakıyorum. Silahımı elime alıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Burada kimsenin olmadığını oldukça eminim ama silahı bir kenara bırakıp etrafa iyice bakmadan önce teyit etmek için dairenin içinde dolaşıyorum. Buraya her kim geldiyse bir şey arıyordu. Mavi, evet, ama minderlerin ve yatağın kesilme şekline bakılırsa, Lucky'nin dizüstü bilgisayarını ya da flash bellek gibi içindekileri tutabilecek bir şeyi aradıklarını tahmin ediyorum.

Her odaya dikkatlice baktıktan sonra, pencereden dışarı bakmak için mutfığa doğru yürüyorum. Pencere otoparka bakıyor. Buradan, Blue'nun arabasının sürücü tarafındaki camının kırılmış olduğunu görüyorum. Eminim daireye kim girdiyse arabasını da kontrol etmiştir.

Telefonum çalıyor, ses beni aniden şimdiki zamana geri getiriyor. Elimi cebime attım ve telefonumu çıkarıp baktım

Kardeşim arıyor. Neredeyse aramayı reddedecektim ama ondan sonsuza dek kaamayacağımı biliyordum, bu yüzden cevap verdim.

"Eğer Blue'yu terk edip etmediğimi sormak için aradıysanız, cevabım hayır."

Jericho benim yorumumu tamamen görmezden gelerek, "ağrıldık," diyor.

"Affedersiniz?"

"Meclis yesi Augustus var davet edildi
Biz için onun bir içki için özel
konut."

"Neden?"

"Sanırım ikimiz de tahmin edebiliriz."

enem sıkıştı. Birinin Hoxton hakkında bize gelmesi an meselesiydi. Eminim yerleşkedeki tuvaletlere bile kayıt cihazları yerleştirilmiştir. "Ne zaman?"

"Bu gece."

"İyi bir zaman değil."

"İyi bir zaman olsun."

"Ben-"

"Tanrı aşkına Zeke, İVİ yerleşkesinde bir adam ldrdn. Ne olacağını sanıyordun? ekip gideceğini mi? Zaman kazan ve kaybedecek bir şeyi olduğu için şükret, yoksa Tribunal ile yüzleşiyor olurdun."

Adam haklı. "Siktir."

"Her neyse," diye başlar. "Mavi hakkında ne bildiklerini öğrenmek için iyi bir fırsat olacak."

"Birdenbire Mavi'yi önemsemeye mi başladın?"

"Ben seni önemsiyorum, sen de Mavi'yi nemsiyorsun, bu yüzden sanırım benim nemsemem bir dereceye kadar uzak."

"Sevginiz konusunda çok cömertsiniz, kardeşim."

"Deniyorum." Bu beni güldürüyor. Jericho hiçbir zaman kolay bir kardeş, kolay bir adam olmadı. Kardeş olmasaydık arkadaş olur muyduk? Yoksa geçmişimiz, ortak kaybımız bizi dostluktan ya da kan bağından daha mı sıkı bağlıyor? "Isabelle'le konuştum ve senden seçim yapmanı istemeyeceğim."

Bu çok komik. Kardeşim, benim dik başlı, her zaman kontrolü elinde tutan kardeşim, karısının önünde eğiliyor. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"Şey, bir şey. Ne olduğunu duymak isterim."

"Senden **bunu** beklemenin aptalca bir şey olduğunu söyledi. Ve..." bu kısmı mırıldanıyor.

"Bu da ne?" Yutmaya çalıştığı kelimeyi çıkararak soruyorum.

"Bencilce. Tamam mı?"

Bencil." "Sen mi? Bencil mi? Hayır."

"Götlük yapma. Sadece buraya gel. Saat altıda bekliyoruz. Neredesin sen?"

"Blue'nun dairesi. Yağmalanmış."

"Kahretsin."

"Gitmek üzereyim. Sadece alacağım..." Tam uzaklaşıp açık duran dondurucunun kapısını düşüncesizce kapatmak üzereydim ki durdum.

"Zeke?" Jericho soruyor.

Kapıda bir mıknatıs var. Yerel bir pizzacı. Mıknatıs yeterince zararsız. Ama kapıyı tutan şey ne? Bu bir kartvizit.

"Siktir. Gitmem gerek."

Telefonu kapatıp kartpostalı alıyorum. Koş Tavşan Koş. Küçük Mavi, ilk koş ve tavşan arasında karalanmış. Arkasını okumak için çeviriyorum.

Baban geldi.

Kızgın bir öfkeyle elimi sıkıyor, kartpostalı avucumun içinde eziyorum. Kartpostalı yere bırakıp evden çıktım ve salona geri döndüm. Şimdi onu gözümün önünden ayıramam ve bunun babası olduğunu bilmemeli. Şehirde olduğunu ve onu aradığını.

Zeke kapıdan içeri girer, tam da Jacque saçındaki son rötuşlar. Yıkılıp ağlamamak için kendimi zor tutuyorum çünkü o konuşmayı tekrar tekrar gözden geçirip söylediklerini kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Ben Zeke'in kefaretiyim.

Bunu bilmiyor muydum? İlk günden beri bu konuda dürüst değil miydi? Öyleydi, evet, ama tüm olanlardan sonra bunu duymak hala acı veriyor.

Kendimi çelikleştirmeliyim. Odaklan. Tehlikedeyim.

Wren tehlikede. Ve Zeke bundan kurtulmama yardım edebilir. Sebepleri ne olursa olsun, bizi güvende tutması için ona ihtiyacım var. Kendime bunu hatırlatmaya devam etmeli ve diğer tüm şeyleri başka bir zaman ilgilenmek üzere gömdüğüm o aşırı dolu kutuya koymalıyım.

Onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Aynada bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gülümsüyorum, yaptığım şeyi beğenecek mi diye endişeleniyorum ama yüzündeki ifade ciddi ve saçımı pembeye boyasaydım fark eder miydi bilmiyorum. O kadar dalmış ki, yüz hatlarını yeniden düzenlemesi, az önce gördüğüm şeyi maskeleymesi ve sıkı bir gülümsemeye zorlaması tam bir dakikasını alıyor.

"Voila," diyor Jacques, omuzlarımdaki koruyucu bornozu bir çırpıda silip atarak. Zeke'in kendisiyle birlikte taşıdığı gerginlikten habersiz mi?

Zeke gözlerini kırptırıyor ve gözleri bana odaklanıyor.

Saçımı kulağımın arkasına itiyorum. Mavi gitmiş, saçlarım koyu bordo röflelerle doğal siyahına yakın bir renge boyanmış. Daha kısa, kat kat dalgalar halinde çeneme kadar geliyor. En büyük değişiklik, Jacques'ın yığınla maskara sürdüğü kirpiklerimin hemen üzerine düşen kalın kaküller.

Jacques saçlarımı bir kez daha tarıyor. "Gözlerini kapatıyor, sence de öyle değil mi?" diye soruyor, bakışları aynadaki yansımamda.

Zeke'in bir an için nutku tutuldu.

Sandalyeyi çeviriyorum ve onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. "Beğenmedin mi?" Soruyorum, şimdi emin değilim, belki de Jacques'ın bu kadar çok kesmesine izin vermemeliydim diye düşünüyorum çünkü öne çıkarıp yara izini örtmek için çok kısa kalıyor.

Zeke elimi tutuyor ve tam da bunu yaptığımın farkına varıyorum. Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor.

"Gözlerini ortaya çıkarıyor," diyor Jacques'a ama bana bakıyor. "Ben beğendim. Çok beğendim."

Rahatlamış hissederek gülümsedim. "Teşekkürler," diyorum ikisine de. "Hazır mısınız?" Zeke bana soruyor.

Başımı salladım. "Kıyafetleri toplayalım mı?"

"Bugün birisi onları alacak," diyor ve bana bakıyor. Bir kot pantolon ve rahat bir V yaka tişört giymiştim. Bunlar kesinlikle bana daha çok yakışıyor. "Faturayı nereye göndereceğini biliyor musun?"

Jacques başını sallıyor ve Zeke beni dışarı çıkarmak için elini enseme doluyor.

"Nereye gittiniz?" SUV'a binerken sordum.

"Ufak bir işim var," diyor ve bir şeyler sakladığını anlıyorum.

"Ne işi?"

Başını iki yana sallıyor. "Kardeşim ve ben sohbet etmek için Konsey Üyesi Augustus'un evine davet edildik."

"Ne?"

"Seni eve götürüyorum. Biz dönene kadar orada Isabelle ile kalacaksın."

"Gidemezsin!"

"Gitmememi nasıl beklersin?"

Dudağımı sıkıyorum, düşünürken elimi saçıma götürüyorum. "Hoxton'ı öldürenin sen olduğunu biliyor mu?"

"Emin değilim. Sanırım öğreneceğiz."

"Ama-"

Elimi tutup sıktı. "Kaybedecek bir şeyi var, Mavi. Öyle olmasaydı beni Mahkeme'nin önüne çıkarırdı."

"Gitmeni istemiyorum," diyorum ona, onun için, kendim için, Wren için korkarak. Jericho için bile.

"Her şey yolunda. Sen güvende olacaksın ve ben de iyi olacağım. Augustus beni korkutmuyor."

"Peki ya Girard? Seni korkutmuyor mu?"

Zeke trafik ışıklarında durup dönüp bana bakarken başını rahatça sallıyor. "Canavarlarla yüzleştim ve onları devirdim Blue. Bu ikisi de farklı değil. Ve unutma, ben de canavarlaşabilirim."

İçimden bir ürperti geçiyor ve yolculuğun geri kalanında sessiz kalıyoruz. St. James malikânesinin kapısından içeri girdiğimizde endişem çok yüksekti. Mülk o kadar geniş ki

Bishop'ların evini buradan görebilirsiniz. Zeke cipi park eder ve Zeke daha motoru durdurmadan ön kapı açılır. Jericho dışarı çıkıyor, kapının çerçevesine yaslanıyor. Kollarını göğsünde kavuşturup bizi izliyor. Yani, beni izliyor.

Kendimi pek hoş karşılanmış hissetmiyorum ama onu suçlayamam. Kapısına kadar bela getirdim.

Jericho kenara çekilip içeri girmemi işaret etmeden önce selamlayarak "Mavi," diyor.

İçeri girer girmez bir gürültü bizi karşılıyor ve kapı arkamızdan kapanıyor.

"Baba, dondurma partisi veriyoruz!" diye sesleniyor küçük bir kız koridora doğru hızla gelirken. Yabani koyu renk bukleleriyle inanılmaz derecede sevimli. Sekiz ya da dokuz yaşında olmalı. Sarı bir mayo giyiyor ve her yerinden su damlıyor. Beni görünce duruyor, sonra Zeke'ye bakıyor ve kendini ona doğru atarken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Zeke Amca!"

Onu yakalamak için eğilmesini, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi rahatça kaldırmasını izliyorum. Gülümsemesi onunki kadar geniş ve ona gerçek bir şefkatle baktığı için gözümü ondan alamıyorum.

"Dondurma partisi, ha?"

"Biraz ister misin? Çilekli ve çikolatalı gazozlarımız var."

"Belki." Küçük kız bana dönüyor ve gözlerinin babasınıninkilerle nasıl da aynı olduğunu fark ediyorum. Küçük bir yetişkin gibi boğazını temizliyor.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" diye soruyor amcasına ve ben gülümsememi elimin arkasına saklamak zorunda kalıyorum.

"Elbette, affedersiniz. Bu Blue. Blue, bu Angelique, Jericho'nun en büyük çocuğu."

Zeke onu yere bırakıp elimi sıkmak için uzandığında küçük kız yüksek sesle fısıldayarak "Ve en sevdiği," diyor. "Çok güzelmiş. Kız arkadaşın mı?" diye soruyor Zeke, gözleri bende.

Zeke bana bakıyor, ben de Zeke'e bakıyorum ve Isabelle kucağında bir bebek ve peşinde iki küçük çocukla salona girerek günü kurtarıyor.

Jericho, "O kolla fazla bir şey taşımamalısın," diyor ve bebeği ondan alıyor.

"Sorun değil, her şeyi yapabilirim. Ayrıca, bir isyan çıkaracaktım. Bize dondurma lazım. Merhaba Mavi, seni görmek çok güzel." Elimini sıkmak için geldi. O gecedan beri birbirimizi ilk kez görüyoruz. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Güzel alçlı."

"Rengi ben seçtim," diyor Angelique.

"Blue sadece dondurmaya bayılacağını söylüyordu. Eğer sorun olmazsa partinize katılacak," diyor Jericho. "Zeke ve benim bir toplantımız var."

"Tabii ki bizimle dondurma yiyebilir ama neden hep toplantı yapıyorsun baba?" Angelique soruyor. "Dex Amca bile dondurma yemek için ara veriyor."

Isabelle iç çeker ve iki adamın arasına bakar. "Gel de bana yardım et, olur mu tatlım?" diye sorar küçük kız. "Mavi, Adan'ı alır mısın?"

"Tabii." Daha önce hiç bebek kucağına almadığımı fark ettim. Bu ıslak ve kıpır kıpır, tombul kollarındaki şişirilmiş yüzdürme cihazlarıyla biraz hantal, ama çok tatlı, her türlü sesi çıkarıyor ve parlak

yakamdaki kilit. Zeke'ten çıkarmasını istemek için aklıma bir not aldım.

Zeke Jericho'ya hemen geleceğini söyler ve Jericho çalışma odasına doğru yürür. Isabelle ve çocuklar mutfakta kaybolurlar.

"Havuza git ve biraz rahatla. Yakında döneceğim."

Başımı sallıyorum çünkü rahatlamayacak olsam da yapacak başka bir şey yok. Ona tüm bu sorunlar için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bunu onun kapısına bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ama işte buradayız.

"Lütfen dikkatli ol, tamam mı?" Ona soruyorum çünkü ona ya da ikisinden birine bir şey olursa kendimi affetmeyeceğim.

Beni kendine çekiyor, alnımdan öperken bebek aramızda miyavlama sesleri çıkarıyor, sonra kardeşinin peşinden çalışma odasına girip kayboluyor.

EZEKIEL

Augustus malikanesinin kapıları açık duruyor.

Şehirden arabayla yarım saat uzaklıkta. Jericho içeri girdiğinde kapandıkları gerçeğini özlemiyorum. Kardeşimle bakıştık.

Uzakta, evin ötesinde, Girard'ı barındırması gereken binayı görüyorum.

"Hazır mısın?" Jericho arabayı park ederken sorar.

"Hadi şu işi bitirelim." Dışarı çıktık ve Konsey Üyesi'nin evinin ön girişine doğru ilerledik. Zili çaldık ve üniformalı bir adam, sanırım bir uşak, kapıyı açtı.

"Konsey Üyesi Augustus'u görmek için buradayız. Jericho ve Ezekiel St. James."

"Evet, Konsey Üyesi sizi bekliyor." İçeri girmemiz için kenara çekildi ve biz de onu evin içinde takip ettik. Geniş yaşam alanlarına, zenginliklerine bakıyorum. Yemek odasının önünden geçerken masanın üç kişilik olduğunu fark ediyorum. Umarım akşam yemeğine kalmamızı beklemiyordur.

Uşak Fransız kapılarını geniş bir verandaya açarken Jericho'ya kaşlarımı kaldırıyorum. Oturmaya davet edildik.

Aşağı. "Size içecek ne getirebilirim?"

"Viski," diyorum ve Jericho da aynı şekilde başını sallıyor.

Su, solmakta olan güneşin altında akuamarin renginde parlıyor ve bir düzine şezlong büyük havuzun etrafına yerleştirilmiş. Şemsiyeler açık, her iki sandalyenin arasında bir tane var ama kimse kullanmıyor gibi görünüyor.

Uşak içkilerimizle döndüğünde Jericho ve ben bir arabanın arazinin arka tarafındaki küçük evden kapılara doğru gidişini izliyoruz. Bakışıyoruz ve içkilerimizi yudumluyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz. Tek bildiğimiz, bu gecenin tamamının kaydedileceği.

"Beyler," diyor Meclis Üyesi Augustus avluya çıkarken. Elinde altın aslan başlı zarif siyah bir baston var ama bu sadece göstermelik. Yürümek için ona ihtiyacı yok.

Jericho ve ben onu selamlamak için ayağa kalktık, hepimizin yüzünde alıştırılmış bir gülümseme vardı. "Konsey Üyesi," diyorum elini sıkarken.

El sıkışırken Jericho, "Seni görmek güzel," diyor.

"Otur, otur. Reeves," diyor uşağa dönerek ve Jericho ile ben bakışıyoruz. Reeves mi? Gerçekten mi? "Ben de bir viski alayım."

"Evet, efendim. Hemen."

Konsey Üyesi her zamanki kibarlığıyla bizi yerimize oturtuyor ve bizimkinin karşısındaki koltuğa oturuyor. Açık mavi gözleriyle bizi incelerken gülümsüyor. Bir bacağını diğerinin üzerine atıp bastonunu kenara koyuyor; pahalı takım elbisesi ve ayakkabıları dikkatimi çekiyor. Sarı saçları kırışmış ve bunun doğal olup olmadığını merak ediyorum. Onun gibi bir adamın röfle için oturduğunu hayal edebiliyorum aslında. Yeterince kibirli görünüyor. Reeves içkisini getirdi ve

Gümüş tepside, buradan tam olarak seçemediğim bir amblemi olan yüzüğü fark ediyorum. Her şey para ve ayrıcalık çılgınlıkları atıyor. Adam baştan aşağı sosyete.

Sessizlik uzayıp gidiyor. Konsey Üyesi bakışlarını bana çevirmeden önce onu süzerken, Jericho'nun taş kesilmiş yüzünü görebiliyorum. Mahkeme'nin önünde duran herhangi bir erkek ya da kadın için, sadece bir değil üç Konsey Üyesi'yle yüzleşmenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum.

"Karın nasıl Jericho? Hayır etkinliğinin ardından geçirdiği trafik kazasında kolunu kırdığını duydum. Onun için ne talihsizlik."

"Isabelle iyi. Sorduğunuz için teşekkürler."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Peki ya çocuklarınız? Şimdi kaç tane oldular? Takip edemiyorum."

"Dört."

"Evet, bu doğru. Bishop'un oğlu da dahil."

Jericho dudaklarını gülümseme olduğuna inandığım bir şekilde geriyor.

"Onu evlat edinmekle cömertlik ettiniz. Ama sanırım kendi motivasyonlarınız vardı. Bizim gibi adamların her zaman vardır, değil mi?"

Jericho cevap vermiyor. Bu adamla aynı insan kategorisine sokulmaktan hoşlanmadığına eminim.

"Ne yazık ki karım ve bana hiç çocuk nasip olmadı," diye devam ediyor Konsey Üyesi içkisinden yudumlarken. Davranışındaki nezaketi, adamın kibarlığını fark ediyorum. Onu genç gelininin boynuna bir dağlama demiri tutarken hayal etmeye çalışıyorum ve sanki düşüncelerimi okumuş gibi Konsey Üyesi Augustus buz gibi bakışlarını bana çeviriyor.

"Ve Ezekiel. Küçük kardeş. İkiz. Zoë bizden çok erken alındı."

Dişlerimi sıkıyorum, elim bardağımın etrafında o kadar sıkı kenetleniyor ki buz kristale çarpıyor.

"Randevunuz," diye devam ediyor. "Şu..." eliyle saçına doğru bir hareket yapıyor. "Mavi saçlı. Etkinlik hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım."

"Onu Society olarak tanıımıyordum ama dikkatimi çekti, çarpıcı bir kadındı. Kedi Evi'nde mi tanıştınız? Blue Masterson, sanırım Craven adının bu olduğunu söylemişti."

Sıkıca başımı sallıyorum.

"Aşk bir genelevde mi buldun?" Kıkırdıyor, içkisini içiyor.

"O bir fahişe değil."

"Oh, özür dilerim. Tam olarak kim o?"

"Hiç kimse." Omuz silkiyorum, sıradan olmaya çalışıyorum. "Hm. Bir ara onunla tanışmak isterim."

Cesedimi çiğnemen lazım. Düşünüyorum ama söylememeyi başarıyorum. "Neyse, Craven'ın i c a b ı n a bakıldı. O biraz

"İşe alma uygulamalarında gevşekti, değil mi?" Bu Blue'nun gerçekte kim olduğunu bildiği anlamına mı geliyor?

Jericho boğazını temizler. "Davetimizi neye borçluyuz Konsey Üyesi?"

İçkisini bırakır ve saatine bakar. "İkinizin de geçen geceki yardım etkinliğine katılmanız çok güzeldi. St. James kardeşleri Dernek etkinliklerinde nadiren görüyoruz. Neden acaba?"

Jericho omzunu silkerek, "Belirli bir nedeni yok," diyor.

Konseý Üyesi bana dönüyor, yüzünde o sahte gülümseme. Bundan keyif alıyor. "Ezekiel, Avrupa'daki aile işini büyüttüğünü biliyorum. Aferin sana. Merak ediyorum, Amsterdam'daki meslektaşlarım senin o güzel şehirlerinde olduğunu bile bilmiyorlardı. Neden acaba?"

İçkimi biraz daha yutuyorum. "Yoklama alındığını fark etmemiştim."

"Biliyorsun, biz birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir grubuz. Çok az istisna dışında çoğu üyemiz, ki sen de onlardan birisin, Toplum'un içinde doğar. Belki de uyum sağlamak için daha fazla çaba göstermelisiniz."

"Belki de."

Jericho boğazını temizliyor.

"Merak etme, seni azarlamak için davet etmedim. Sadece, şey, dürüst olmak gerekirse," diye başlıyor, öne eğilmeden önce çalıların arasında saklanan casusları kontrol ediyormuş gibi etrafına bakıyor, kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. "IVI yerleşkesine giriş çıkışların çoğunun kaydedildiğini biliyor muydunuz?" diye soruyor, sonra da kollarını havaya kaldırıp avuç içlerini bize doğru tutuyor. "Üyelerimizin güvenliği için elbette. Bunda kötü bir şey yok."

"Elbette," diyor Jericho.

Son içkimi de yutuyorum ve bardağımı doldurması için Reeves'e uzatıyorum.

"Mahkeme'nin bir Konsey Üyesi olarak tüm güvenlik kayıtlarından haberdarım. Aslında, bunları düzenli olarak izlemeyi kendime görev edindim ve Konsey üyesi arkadaşlarım da bu konuda bana güvenmeye başladılar."

"Sıkıcı olmalı," diyorum.

"Tam tersine. İnsanların izlendiklerini bilmedikleri zaman yaptıkları şeyler inanılmaz." Gözleri

daralıyor ve sahte gülümsemesini bir anlığına bırakıyor. "Yardım gecesi bir," doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraklıyor. "Talihsiz bir olay." Bakışlarını bana çeviriyor. "Sanırım bu konuda bir şeyler biliyordur, Ezeziel?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum. "Beni aydınlatın."

Derin bir nefes alıyor, viskisini eline alıp yudumluyor, sonra bırakıyor. Bize doğru bakıyor. "Adamlarımdan biri personel odasında ölü bulundu."

Bir an duraksıyorum, yüzümde bir şaşkınlık ifadesi oluşturmaya çalışıyorum. "Oh?"

"Daha açık olmak gerekirse, kanama. Tam bir karmaşa."

"Hiçbir şey duymadık," diyorum. "Uygun prosedür böyle bir durumda yerleşkeyi tecrit etmek değil midir? Herkesin güvenliği için tabii ki."

Gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Görüntüleri ilk inceleyen kişi olduğumu söylemiştim."

"Sen yaptın," diyor Jericho.

"Sadede geleyim beyler." Bakışlarını doğrudan bana çevirmeden önce hem Jericho'yu hem de beni inceliyor. "Ne yaptığını biliyorum Ezeziel."

Tek kelime etmedim. Onun yerine bekledim. Mavi'ye söylediklerimde ciddiydim. Bu canavardan korkmuyorum çünkü ben de canavar olabilirim.

Uzun bir aradan sonra koltuğunda rahatlıyor ve gülümsüyor. "Sana minnet borçluyum. O adam bir sahtekârdı. Bir casustu. Beni bu dertten kurtardın."

"Özür dilerim, anladığımdan emin değilim. Eğer bu adamın öldürülmesinden bir şekilde sorumlu olduğumu düşünüyorsanız," kelimeyi vurguluyorum. "Mahkeme'nin karşısına çıkmam gerekmiyor mu?"

Jericho boğazını temizliyor, koltuğunda kayıyor.

Konsey Üyesi Augustus'un gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu ikimize de hizmet etmez, Ezeziel ve sanırım sen de bunu biliyorsun. Sende benim istediğim bir şey var." Bakışlarını benden Jericho'ya ve tekrar bana çeviriyor.

"Neden bahsettiğinizi anladığımdan emin değilim. Jericho, iyi Konsey Üyesi'nin neden bahsettiğini biliyor musun?"

Jericho kaşlarını kaldırır, başını sallar. "Hiçbir fikrim yok."

Augustus nefes verir, gözleri sertleşir. Fransız kapıları açılıyor ve bir kadın verandaya çıkıyor. Onu etrafımda görüyorum. Durdu, manzarayı inceledi. Meclis Üyesi Augustus'un gözleri kısılıyor, sonra ağzı yine o gülümsemeye dönüşüyor. Ayağa kalkıp kadına bakıyor.

"Beyler, karım Ines."

Jericho ve ben içkilerimizi bırakıp onu selamlamak için ayağa kalktık. Hâlâ güzel, fotoğraftaki genç kadından bir şeyler var içinde ama botoksun ancak bu kadar maskeleyebildiği yılların dışında, kırmızı çerçeveli gözlerinde bir düzlük var. Bir kırıklık.

Konsey Üyesi Augustus onun yanağını öpüyor ve bir elini sırtında gezdiriyor. Gözle görülür bir şekilde sertleşiyor, dudakları geriliyor ve bakışlarımızla tam olarak buluşmuyor.

"Ines. Kaba olma."

Yutkunuyor. Bir an sonra öne çıkıp elini uzatırken gülümsüyor.

"Jericho ve Ezeziel St. James, canım." Her birimizin elini sıkıyor ve ben onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Hayatının son yirmi beş yılı nasıl geçmişti? İçimden bir ses Lucius Augustus gibi bir adamın

affediyorum. Ve kocasıyla yüzleşmek için döndüğünde, haklı olduğumu anladım.

Augustus, biz karısının giydiği sırtı açık elbiseyi incelerken bizi izliyor. Sırtının alt kısmının kıvrımlarını kesiyor. Saçları ensesinden yukarı doğru savrulmuş ve bunun bilerek yapıldığı hissine kapılıyorum. Adamın işareti kadının tenine kazınmış, kaymaktaşı teninde siyah bir yara izi. Ama hepsi bu değil. Yakın zamanda kırbaçlanmış. Derisinde kırık yok ama bir düzine kadar ince kırmızı çizgi daha eski, beyaz yara izleriyle örtüşüyor. Görünüşe göre, uzun yıllar boyunca düzenli olarak kırbaçlanmış.

Jericho'nun ellerini yumruk yaptığını görüyorum.

Augustus gülümser. Gözlerini karısına çevirir. "Evet, Ines, bir sebepten dolayı mı böldün?"

"Akşam yemeği misafirimiz geldi."

"Oh, harika. Git ve onu selamla, sevgilim."

"Evet efendim," diye cevap veriyor kocasına, tıpkı uşak Reeves'in yaptığı gibi. Eve geri dönerken başını dik tuttuğunu gördüğüme sevindim.

"Kadınların sürekli düzeltilmeye ihtiyacı var, değil mi? Ama ben onu yanlışlarını öğretecek kadar seviyorum." Yüzünü bize döndü. "Gelin. Gitmeden önce eski bir dostla tanışın."

Dönüyor ve bastonunu ustalıkla kullanarak Fransız kapılarına doğru yöneliyor, Jericho ve ben de onu takip etmeden önce bakışıyoruz. Fuayenin içinde Ines'i koyu renk takım elbiseli bir adamla ayakta dururken buluyoruz. İkili birbirlerine bakıyor ama ayrı duruyorlar ve Augustus boğazını temizlediğinde Ines bakışlarını yere indiriyor.

Adam bize doğru döndü ve ben Antoine Girard'a baktığımı anladım. Artık Robbie'nin bulduğu fotoğraflardaki o gülümseyen genç değil. O ve Augustus aynı

Ama daha yaşlı görünüyor ve daha az acımasız değil. Bir zamanların arkadaşını, şimdi aralarında duran kadınla birlikte ihanet ettiği adamı, elinin kesilmesini emrederek gelecek vaat eden bir kariyeri yok eden adamı düşünürken ağzının çizgisinde düpedüz çirkinleşen bir sertlik var. Tüm hayatının yörüngesini değiştiriyor. Acaba o ve Ines birbirlerine karşı bir şeyler hissediyorlar mıydı? Yoksa sadece seks miydi? Ona bakıyorum ve bakışlarının adamın elinin olması gereken yere kaydığını fark ediyorum.

"Beyler, bu Antoine Girard. El sıkışın- oh, kendimi unuttum. Özür dilerim, Antoine."

Girard'ın dudağının kenarında küçük bir gerginlik var ama bunun dışında hiçbir şey belli etmiyor. Bizi içine çekiyor, sonra bakışlarını Augustus'a çeviriyor. "Kötü bir niyetim yok, eminim, Lucius. Hanginiz Ezekiel?" diye soruyor, bize doğru bir adım atarak.

"Öyleyim."

Bana açıkça baktı. Başıyla onayladı. Sonra ev sahibine döndü. "Ben de tam karınıza ne kadar güzel görüldüğünü söylüyordum. Ines'imiz bunca yıl sonra bile göz kamaştırıcı." Bakışlarını yerden kaldırmayan kadına gülümsüyor.

Augustus kılanıyor. Antoine'ın "bizim" kelimesini seçtiğini hissediyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor Antoine. "Açlıktan ölüyorum. Siz ikiniz akşam yemeğine kalıyor musunuz?"

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ terbiyesizsin," diyor Augustus, Girard'ın kendisinden korkmamasından açıkça memnun değil. "Onlar da şimdi gidiyorlardı. Ines, yemek odasına giden yolu göster. Ben hemen geliyorum."

Başını sallıyor ve Antoine'ın önünde yürüyor. Augustus'un ona ne yaptığını gördüğü anı görüyorum. Sadece bildiği damgayı değil, gerisini de. Başka neler olduğunu merak ediyorum. O elbisenin sakladıklarını. İçindeki hasardan bahsetmiyorum bile.

Antoine'ın gözleri kısıılır. Sözsüzce onu takip ederken çenesi gerilir.

Geri döndüğümde Augustus'un onu izlediğini görüyorum. Yüzündeki memnun gülümseme beni hasta ediyor.

Bize döndü. "Beyler. Benim olanı geri verin ve bu işi bitirelim." Kapıyı açtı ve kaşlarını kaldırdı.

"Afiyet olsun," diyorum ve dışarı çıkıyorum. Jericho da peşimden geldi.

EZEKIEL

II

Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Bu Konsey Üyesi Augustus'un bize elini göstermesiydi. Sahip olduğu gücü. Ve acımasızlığını. Eminim her dakikası bizim için koreografi edilmiştir."

"Retorik bir soruydu, kardeşim."

"Ne olursa olsun cevaplanması için yalvarıyormuş gibi hissettim. Pervasız olabilirsin, Zeke."

Yaklaştığımızda kapılar açılıyor ve daha önce araziden çıkan araba kapılarının diğer tarafında içeri girmek için bekliyor. İçeride araçlarımız geçerken göz teması kuran dört adam var.

"Arkadaş canlısı görünüyorlar," diyorum.

Jericho dikiz aynasına bakar. "Yolcu koltuğunda oturanın boynunda coda dövmesi olduğunu fark ettin mi?"

"Askerler mi?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen. Girard'ın o eve korumasız gireceğini düşünemiyorum," diyor Jericho.

"Neden oraya girsin ki?" "Ines?"

"Olabilir. Kızın taze yaralarını gördüğünde nasıl gerildiğini gördün mü?"

"Ben yaptım. Dediğim gibi, Augustus bunu iyi organize etti."

"Yine de öyle olduğunu sanmıyorum. Tam olarak değil. Girard elini kaybetti. Augustus onun geleceğini mahvetti. Gelecek vaat eden bir piyanistti. Tüm hayatının yörüngesi değişti. Augustus, en iyi arkadaşı, bunun arkasındaki beyindi."

"Adamın karısıyla yattı."

"Kız arkadaşım. Gördüğümüz fotoğrafta Ines'in parmağında bir nişan yüzüğü olduğunu bile hatırlamıyorum."

Omuz silkiyor. "Bu geçmişte kaldı ve açıkçası bizimle hiçbir ilgisi yok. Augustus açıldı." Bana baktı. "Flaş belleği istiyor. Ona ver ve bu iş bitsin."

"Buna inanıyor musun?" "Pek değil."

"Ben de öyle. Bu arada, Blue'nun babası Blue'nun dairesine bir kartvizit bırakmış."

Jericho bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir kartpostal. O bilmiyor. Ona söyleyeceğimden emin değilim."

"Kız kardeşinin nerede olduğunu biliyor mu?"

"Sanmıyorum ama korumaları artırdım." "Güzel."

Telefonum çaldı ve Jericho durakladı. Arayan Robbie. Bir parmağımı kaldırdım. "Robbie, ne oldu?"

"O flaş belleğin neden bu kadar önemli olduğunu biliyorum." "Oh? Bunu zaten anladığımızı sanıyordum."

"Hayır. Düşündüğümüz gibi değil. Ya da en azından sadece bu değil. Ben evdeyim. Isabelle bir şeyler içtiğini söyledi."

Bir yerlerde. Seninle buluşabilirim."

"Hayır. Neredeyse döndük. Ne oldu?" "Sana göstereceğim."

Mutfağa girdiğimizde Cynthia'yı ocağın başında nefis kokan bir şeyler pişirirken buluyoruz, Robbie ise masada oturmuş bir dizinde Christian'ı tutuyor, küçük çocuk kafasına Robbie'nin kovboy şapkasını takmış ve avazı çıktığı kadar "Gitty up horsey" diye bağıyor. Robbie'nin bacağını tokatlıyor ve Jericho ile ben şaşkın bir şekilde durup Robbie'nin bacağını aşağı yukarı zıplatmasını izliyoruz, yüz ifadesi ne kadar bilgisiz hissettiğini tam olarak anlatıyor.

Jericho kıkırdar ve Christian'ı kaldırıp havada döndürmek için hamle yapar.

"Hey, küçük adam. Yeni şapkanı beğendim."

"Baba!" Christian kollarını ağabeyimin boynuna doluyor ve ben Jericho'yu böyle gördüğüm için, onun bana çok yabancı olan bu yönünü gördüğüm için hâlâ şaşkınım. Tanımak istediğim bir yönü.

Robbie ayağa kalkar, şaşkın şaşkın etrafına bakınır. "Herkes nerede?" Ben soruyorum.

Blue bebeğin altını değiştiriyor, Isabelle de banyoda Angelique ve Matty'ye yardım ediyordu.

"Özgeçmişine bebek bakıcılığı hizmeti mi ekliyorsun?" Blue yüzünde kocaman bir sırıtişla içeri girerken soruyorum.

"Eşeklik etmekte oldukça iyidir." "At. Ben bir attım."

"Mhm." Bana dönüyor ve ifadesi ciddileşiyor. "İkinizin de tek parça olduğunuzu gördüğüme sevindim." Girard'ın kayıp elini düşününce bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti ve

başını sallar. "Özür dilerim. Yanlış söyledim. Nasıl geçti?"

"Çalışma odana gidip kendime bir içki hazırlayacağım Jericho. Sizinle orada görüşürüz çocuklar," diyor Robbie.

Isabelle ve çete merdivenlerden inerken çocuklar gürültü yapmaktadır. Isabelle Jericho'yu görünce gözle görülür bir şekilde rahatlar. Endişelenmiş olmalıydı. Jericho onun yanına gider, kolunu ona dolar ve sarılır, kulağına bir şeyler fısıldamadan önce alnından öper. Kız başını sallar.

"Blue, belki Cynthia'ya yemekte yardım edebiliriz."

Mavi bir Isabelle'e bir bana bakıyor. Çalışma odasındaki konuşmanın bir parçası olmak istediğini biliyorum ama bu daha iyi olabilir.

"Seni sonra bilgilendiririm," diyorum ona. "Isabelle'e yardım et."

Isabelle'e ve çocuklara bakıyor ve isteksiz de olsa başıyla onaylıyor ve bunu zarif bir şekilde yapıyor. Jericho ve ben çalışma odasına geçtik.

"Ne buldun?" Jericho kapıyı kapatırken soruyorum. Robbie dizüstü bilgisayarını masanın üstüne koymuş ve üzerine eğilmiş.

Cevap vermek için doğruldu. "Konsey Üyesi Augustus'un flash belleği geri istemesinin nedeni. Ve Antoine Girard'ın bu gerçekleşmeden önce onu ele geçirmek istemesinin nedeni. Ne de olsa bu ikisi affedip unutacak türden adamlar değiller."

"Hayır, değiller. Hiçbirimizin öyle olduğunu düşündüğünden emin değilim."

"Buyurun," diyor Robbie, birkaç tuşa basıyor ve bakmamız için dizüstü bilgisayarını çeviriyor. "Açgözlü pislik,

Lucius Augustus. Babası gibi. Büyükbabası gibi. Augustus fonları iki nesil önce kurudu. Sanırım Tribünal'in maaşı onun yaşam tarzını sürdürmeye yetmiyordu."

Ekrana bakıyorum, hesap tablosunun üzerinde aşağı doğru ilerliyorum. Bu sefer fotoğraf ya da video yok. Mahkeme kayıtları yok. Bu bir defter. Lucius'un, ondan önceki babasının, ondan önceki büyükbabasının aldığı tüm rüşvetlerin kaydı. İnsanlara, bazı durumlarda hayatlarına mal olan rüşvetler.

Mutfakta gürültülü, aile tarzı bir akşam yemeğinden sonra Isabelle çocukları yatağa götürmeye hazırlanıyor ve bize uzun bir banyo yapacağını ve sabah görüşeceğimizi söylüyor. Jericho'ya anlamlı anlamlı baktığını görüyorum. Birbirlerine çok aşıklar. Bunu görmek gerçekten güzel.

Jericho ona, "Bir dakika içinde yardıma geleceğim," diyor. Onlar gittikten sonra Jericho'ya "Çocukların harika," diyorum.

"Teşekkür ederim. Asla sıkıcı bir an olmuyor." Kıkırdıyor, gözleri hepsinin kaybolduğu merdivenlerde.

Zeke, "Biz bu işi hallederken onları gönderirsin diye düşünmüştüm," diyor.

Jericho başını sallar. "En güvende oldukları yer benim yanımdır." Önce bana sonra da kardeşine bakıyor. "Ve senin için burada olmalıyım. Sana bunu tek başına halletmene izin vermeyeceğimi söyledim. Ciddiydim. Ama önce..." Ayağa kalktı. "Çocuklarıma iyi geceler öpücüğü vermem ve karımla ilgilenmem gerekiyor. Bu gece ikiniz de burada mı kalacaksınız?"

Zeke beni şaşırtarak başını salladı.

"Güzel. İyi geceler o zaman," diyor ikimize de. "Sabah görüşürüz."

İkisini izliyorum. İlişkilerinin gergin olduğu kesin ama bence Jericho iyi bir ağabey olmaya çalışıyor. Bence gerçekten Zeke'in yanında olmak istiyor.

"Normal bir aile böyle midir?" Yalnız kaldığımızda daha önceki konuşmamız aklıma geliyor. "Normal olduğundan emin değilim ama bu Isabelle. O bir süredir kardeşim için iyi."

Başımı salladım. "Peki, ne öğrendin?" Tartışmam gereken konuyu açarak soruyorum.

Zeke benim için Augustus'la buluşmalarını özetliyor, Ines ve Antoine Girard'dan bahsediyor, birkaç yıl önce onunla geçirdiğim birkaç dakikadan hatırladığım adam hakkında kafamda oluşturduğumdan farklı bir resim çiziyor. Emirlerini yerine getirmeleri için Hoxton kardeşleri işe alan bir adam.

"Sence onu hâlâ seviyor mu?" Ben soruyorum.

Zeke omuz silkiyor. "Aşktan emin değilim ama orada olmak için kendine göre nedenleri olmalı. Yine de Augustus'un çatısı altında kalarak tehlikeli bir oyun oynadığını düşünüyorum."

"Kaybedecek neyi var ki? Augustus onun hayatını mahvetti. Onu fiziksel olarak sakat bıraktı. Görünüşe göre Augustus Ines'le sadece onu cezalandırmak için evlenmiş. Antoine Girard'ın ona karşı hâlâ hisleri olsun ya da olmasın, muhtemelen bunca yıldır için için yanıyordur. Yani, adamın parası var. Augustus diğer her şeyi alsa bile bunu alamazdı. Parayla birlikte güç de gelir. Tek amacının intikam almak olduğunu görebiliyorum ve yirmi beş yıl boyunca tek bir noktaya odaklandıktan sonra, herkes tünel görüşüne sahip olabilir."

"Aralarında ne yaşandığı beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren sizin güvenliğiniz."

"Yani Konsey Üyesi Hoxton'ı öldürdüğünüzü biliyor ve bunu örtbas ediyor."

Zeke başını sallar. "Hoxton'ın Girard için çalıştığını biliyordu. Konsey Üyesi'nin misafirhanesinde kalması yine mantıklı değil."

"Düşmanlarınızı yakınınızda mı tutun?"

"Olabilir. Ama dahası da var. Augustus'un ne karısını ne de bir zamanların en iyi arkadaşını ihanetleri için cezalandırmayı bitirmediğini hissediyorum."

"Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Cevap vermeden önce bir duraksama oluyor. "Sadece kolumdaki güzel kadından bahsettim."

"Doğru." Gözlerimi deviriyorum.

"Ben ciddiym." Elini uzattı. "Gel." "Bana henüz her şeyi anlatmadın."

"Bunu halledeceğiz. Düşünmem lazım. Uzun zamandır eve gitmedim. Yürümek istiyorum."

İç çekerek başımı sallıyorum ve elini tutuyorum. Beni arka kapıya doğru götürüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana göstermek istediğim bir yer var."

Dışarı çıkıp serinleyen ama yine de rahat olan geceye adım atıyoruz. Zeke elimi tutarak beni havuzdan uzaklaştırıyor ve Isabelle'in bana söylediği küçük aile mezarlığına giden patikaya götürüyor, sanırım insanların hala mezarlıkları olduğunu fark etmemiştim ama zengin insanlar tuhaftır.

"Yağmur yağmaya başladı," diyorum, tahmin ettikleri yağmurun ilkini hissederek.

"Gitmek için en iyi zaman bu," diyor sırtarak. Bu Zeke'in nadir görülen bir görüntüsü.

"Jericho büyürken önce okul, sonra seyahatler nedeniyle çok uzakta olurdu, bu yüzden Zoë ve ben evde saatlerce yalnız kalırdık. Babamız uzaktayken her şey muhteşemdi. Yazları havuzda ve ormanda koşarak geçirirdik. O yokken annem de farklıydı. Rahat ve mutluydu. Burası iyi yerlerden biri."

Elim onun elinde, sessizce yürüyoruz ve yaklaşık on dakika sonra patikadan çıkıp uzun otların arasına giriyor. Bundan birkaç dakika sonra, kaybolup kaybolmadığımızı merak ederken, Zeke işaret ediyor.

"Gördün mü?"

Yukarı bakıyorum ve çok uzakta olmayan bir yerde, dalları neredeyse yere kadar eğilmiş, neredeyse tek başına duran kocaman bir söğüt görüyorum.

"Vay canına."

Ben güzel, yüksek ağaca bakarken o gülümsüyor. Yerin yumuşak, yastık gibi yosunlarla kaplı olduğu ağacın altında yürüyoruz. Ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Çok güzel ve çok huzurlu." Tek duyabildiğim cırcır böcekleri.

"Ve tamamen özel," diyor Zeke, ben sonsuz dallara bakarak bir daire çizerken.

Bakışlarımı Zeke'e çeviriyorum. Sırtım ağacın gövdesine değene kadar beni geriye doğru yürütüyor. Gözleri karardı ve bedenim ne istediğini bilerek karşılık veriyor. Bir kolunu belime doluyor ve diğer elini saçlarımın arasına sokarak beni öpüyor. Ona doğru açılıyorum, kollarım omuzlarına dolanıyor. Yemyeşil çimlerin üzerinde diz çökmemiz için bize rehberlik ediyor. Nefes almak için geri çekiliyor, kot pantolonumu çıkarmadan önce üstümü çıkarıyor, bir elini içime sokuyor

Beni tekrar öpmeden önce külotumu çıkardı, parmakları seksimin etrafını sardı.

"Bütün kız arkadaşlarını buraya mı getiriyorsun?" Ne söylediğimi bile düşünmeden rahatça soruyorum.

Geri çekildi. "Benim kız arkadaşım yok."

Bu ayıltıcı.

Beni tekrar öpüyor, parmakları hareket ediyor. "Buraya getirdiğim ilk kişi sensin."

Ağızına karşı inliyorum, durmam gerektiğini bildiğim halde onu öpüyorum ama duramıyorum. Bu bittiğinde canım yanacak. Bunu biliyorum. Ama buna şimdi sahip olabilirim, değil mi? Gömleğini başından çekecek kadar geri çekiliyorum, omzunun üzerinden eve doğru bakıyorum.

"Kimse bizi göremez," diyor güven verici bir şekilde.

Beni tekrar öpüyor, siki aramızda sertleşiyor. Kotumu ve külotumu çıkarmak için durduğunda gözleri tamamen kararmıştı. Kotunu çözüyorum, sikini avuçlamak için içine uzanıyorum.

Sırtarak beni bacaklarımın arasına yatırdı. Bana bakıyor, sonra beni yalamak için başını eğiyor, kalçalarımı kavırıyor, leğen kemiğimi yukarı kaldırıyor.

Bacaklarımı açıyorum ve inliyorum, parmaklarım saçlarında. Bunu alacağım. Verebileceği her şeyi alacağım ve diğer her şeyi bir süreliğine unutacağım.

Klitorisimi emerken nefesim kesiliyor, iki parmağını içime sokuyor, tam da o mükemmel noktayı buluyor ve ben boşalırken, inlerken sırtımı kamburlaştırıp yumuşak zemini pençeliyorum.

Bittiğinde onu izliyorum. Topuklarının üzerine oturuyor ve elinin tersiyle parlayan dudaklarını siliyor.

"Buraya gel," diyor eliyle işaret ederek. Önünde diz çöküyorum.

Saçıma bir yumruk atarak yüzümü kendine çekiyor ve beni sertçe öpüyor, başımı aşağı itmeden önce bana kendi tadımı tattırıyor. Ellerimin üzerinde kendimi destekliyorum, kığım havadayken ağzıma tekrar itiyor, başımı öne ve arkaya doğru itiyor, yüzümü sertçe beceriyor ve bu sefer boğazımın derinliklerinde durduğunda, onun tuzunu tadıyorum ve boğazımdan aşağı boşalırken zevk iniltisini duyuyorum.

Beni çekip çıkardığında, yutamadığım içki ağzımdan yere dökülüyor. Ona baktım, sonra da ona.

"Bunu boşa harcama," diyor, başımı aşağı doğru yönlendirerek. Yalarım.

"Çok iyi bir kızsın Mavi," diye fısıldıyor ve beni kollarına alıp yanıma uzanmadan önce tekrar öpmek için yukarı çekiyor.

Sanki yağmur tam da bu anı bekliyormuş gibi yağmaya başlıyor, sesi bizi buradaki küçük alanımızda, bu ağacın altında, bu korunaklı alanda izole ediyor gibi görünüyor. Beni bu yüzden buraya getirdi. Bu küçük, yeşil vahadaki taze yağmur kokusunu derin derin içime çekiyorum ve ona bakıyorum. O gözlerini kapatıyor ve ben de gözlerimi ondan alamıyorum ve tek düşünebildiğim onun ne kadar güzel olduğu.

Bunu alabilirim. Buna sahip olabilirim, kısa bir süre için bile olsa ona sahip olabilirim. Bu kötü bir fikir. En kötüsü. Ama kendimi ona yaklaşıtıyorum, titriyorum.

Bunu hissederek bana dönüyor ve gözlerimizin kilitli kaldığı uzun bir an var ve göğsümde kabaran umudu bastırmak zor, ama yapıyorum. Yapmak zorundayım. Kırıyorum

Göz teması kuruyorum ve kısa bir süre için olduğunu bilerek bana sarılmasına izin veriyorum.

EZEKIEL

Sonunda eve geri döndük ve ben Blue'yu odama götür. Jericho odayı olduğu gibi bırakmış, düzenli olarak tozunu aldırıyor, yatağı hazırlatıyor. Yağmur sıcaklığı düşürdüğü için ısınmak amacıyla hızlı bir duştan sonra yatağa giriyoruz, Blue benim tişörtlerimden birini giyiyor.

"Senden ne istiyor?" diye soruyor, beni sorgulamaya devam edemeyecek kadar yorgun olduğunu düşündüğümde. "Konsey Üyesi yani?"

"Bu Robbie'nin o yolculukta bulduğu şeyle ilgili." Göğsümün üzerinde duran başını eğdi ve bana baktı.

"Hangisi?"

"Hadi uyuyalım. Yarın konuşuruz."

Kaşlarımın arasındaki boşluğa dokunuyor. "Endişeleniyorsun. Arabada ne var?"

"Konsey Üyesi Augustus'un rüşvet kabul ettiğine, temelde Mahkeme Konsey Üyesi olarak gücünü ödeme için kötüye kullandığına dair bir defter. Sadece o değil, babası ve büyükbabası da."

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Acaba babamın bilgisayarını hacklediğinde ne çaldığına dair bir fikri var mıydı?"

"Hepsi Mahkeme davalarının dosyaları, cezalar ve video görüntüleriyle birlikte derinlere gömülmüştü. Bence bunların hepsi ekstra. Bir bonus. Bence Girard'ın istediği şey o defterdi çünkü Augustus'u yok edecekti. Onu şu anda başkanlık ettiği Mahkeme binasının altındaki hücrelere gönderecek." Dikkatini çektiğimden emin olmak için dirseğime yaslanıyorum. "Bunun onu ne kadar tehlikeli yaptığını anlıyor musun?"

Alnı kırışıyor. "Bunu ona verirsek bizi rahat bırakır mı?"

"Blue, beni duydun mu?"

"Evet, ama eğer geri alsaydı-"

"Hayır. Bu pek mümkün değil. O güvenilir bir adam değil." "Peki ya Antoine alırsa?"

Başımı sallıyorum, kendimden emin değilim. "İkisi de tehlikeli ve ikisi de güvenilir değil. Şu anda ikisine de vermiyoruz."

"Sence babamı şartlı tahliye ile dışarı çıkaran Antoine mıydı?"

Tavana bakıyorum, babasının şehirde olduğu gerçeğini görmezden gelirken ona bakmak istemiyorum. Onun dairesine gittiğini. "Sanırım öyle."

"Ne yapacağız?"

"Şimdi uyumaya gidiyoruz. Bununla sabah ilgileniriz."

Sessizleşiyor ama bu gece uyumayacağından eminim. Ben de uyumayacağım. Onun yerine Mavi yanıma sokulmuş, kirpikleri her göz kırpışında göğsümü gıdıklarken orada yatıyorum. Ve düşünüyorum.

İstediğim tek şeyi kabul etmeyeceğini biliyorum. Ben bu pisliği temizlerken onu göndermeme, saklamama izin vermeyecek. Ama başka seçeneği olmayabilir.

GECEİNİN BİR VAKTI, İKİMİZ DE UYKUYA DALDIK VE BEN

Sabah uyandığında, Blue sessizce horluyordu. Çok şirin. Alnından hafifçe öpüp yataktan çıkmadan önce bir dakika onu izliyorum. Hızlıca bir pantolon ve düğmeli bir bluz giyip aşağıya mutfığa iniyorum, yeni demlenmiş kahvenin kokusu beni çağırıyor.

"Günaydın," diyor Cynthia beni gördüğünde. Kahvaltıdan kalan bulaşıkları temizliyordu ve Angelique ile Matty'nin okula gitmek için hazırlandıklarını fark ettim.

"Günaydın, Cynthia."

"Ekstra büyük bir fincan kahveye ne dersin?" diye sordu. Enkaz gibi görünüyormuş olmalıyım.

"O kadar kötü mü?" Bir fincana kahve koyarken soruyorum.

"Kardeşin kadar iyi. Ofisinde," diyor ve kupayı bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Kapısını hafif aralık bulduğum ofise gidiyorum. İçeri girdiğimde Jericho'yu Dex'le konuşurken buldum.

"Günaydın," diyor beni gördüğünde.

"Günaydın," diyorum ve içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kapı zili çaldı.

Jericho bunu görmezden gelir. "Okula arabayla gidelim. Isabelle bazı annelerle bir şeyler ayarladı. Dün gece herhangi bir aydınlanma yaşadın mı?" diye soruyor.

"Girard ile görüşmek istiyorum."

Jericho kaşlarını kaldırır. "Bunu yaparsan Augustus senin düşmanla çalıştığını düşünür."

"Girard'a o flaş belleği veririm ve sorunumuz çözülür."

"Şart değil. Augustus Girard'ı ortadan kaldırabilir.

Hatta bunu çoktan yapmış bile olabilir."

"İmkânı yok. Antoine Girard o kadar kolay ölmeyecek. Yılların nefretinin hesabını verecek. Her neyse, seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Blue'yu göndermeyi düşünüyorum."

O sırada kapı açılıyor ve Angelique sırtında okul çantasıyla içeri giriyor. Hepimiz şaşkınlıkla dönüyoruz ve Jericho kaşlarını kaldırıyor. "Size ofisime girmeden önce kapıyı çalmayı öğretmedim mi?" diye soruyor ama genellikle gülümseyen yeğenimin gülümsemediğini fark ediyorum.

Kapının üstünde büyük bir el belirir ve onu daha uzağa iter.

Jericho bir anda ayağa kalkıyor ama masanın etrafından dolaşmadan Angelique koşarak yanıma geliyor, kolunu bacağıma doluyor ve içeri giren adama bakıyor.

Antoine Girard.

Ve üç adamı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Jericho talep ediyor.

"Özür dilerim. Küçük kızınızı korkutmak istememiştim."

Antoine kayıtsızca, bakışları odanın içinde Jericho'dan bana doğru geziniyor. "Kapılar açıldı. Sorun edeceğini düşünmedim."

"Sen yapmadın-"

"Jericho," diye başladım.

Girard sırtıyor. "Sadece ikinizi de evde yakaladığımdan emin olmak istedim."

Jericho, "Angelique, yukarı çık," diyor.

Girard adamlarına döner. "Üçünüz küçük şeyi korkutuyorsunuz. Yoldan çekilin," diyor adamlarına, ki koridorda bir tane daha görüyorum. Yanında dört adam getirmiş. Dört asker.

Angelique'i kaldırarak odadan çıkardım ve merdivenlere doğru yürüdüm.

"Yukarı çıkın. Herkese yukarıda kalmaları gerektiğini söyle. Mavi benim odamda. Ona da söyle. Anladın mı?" Onu yere bırakırken fısıldadım.

Başını sallıyor, gözleri kocaman ve ıslak. "Ama okula gitmem gerekiyor."

"Sorun değil. Bugün biraz daha geç gideceksin. Git hadi. Acele et."

Çalışma odasına dönmeden önce onun merdivenleri tamamen çıkmasını bekliyorum ve hala açık olan kapının hemen dışında duran, Hoxton'ı küçük gösteren adamı not alıyorum. İçeride Jericho'yu Antoine Girard ile burun buruna buluyorum. Kardeşim öfkeden kuduruyor. Girard'ın yüzü taştan yapılmış gibi görünüyor, gözleri kısılmış, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmış.

"Evime girerek ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Gergin bir an geçer ve Girard'ın adamlarından biri onlara doğru adım atar. Girard elini kaldırıyor. Elini kaldırmayan diğer kolunun ceketinin cebine sokulmuş olduğunu fark ediyorum.

"Hepimiz rahatlayalım, olur mu?" diyor. "Ailenize karşı kötü bir niyetim yok. Sadece aramızda bir iş var." Geriye doğru bir adım atıyor ve sonra kanepeye doğru ilerliyor.

ve koltuğun tam ortasına oturup kollarını iki yanına uzatarak koltuğu test ediyor. "Bir fincan kahve için adam öldürebilirim."

"Eminim Konsey Üyesi Augustus bunu size ikram etmekten mutluluk duyacaktır."

Girard'ın ağzı gerilir. "Arsenikle bağlamaktan mutluluk duyacağına eminim. Siz ikiniz beni geriyorsunuz. Benimle oturun. Konuşmak için buradayım."

"Jericho. Git çocuklarını okula götür. Beni görmeye geldi."

Girard başıyla onaylıyor.

"Hiç sanmıyorum," diyor Jericho. "Ne halt istiyorsun?"

Kupamı alıp bir sandalyeye geçiyorum, bir ayak bileğimi diğer dizimin üzerine geçiriyorum, kasıtlı olarak rahatım ve artık ılık olan kahvemi dünyanın en lezzetli şeyiymiş gibi içiyorum.

"Ezekiel St. James. Sen benim için bir dikene dönüştün. Tıpkı şu kız arkadaşın gibi. Nerede o? Belki onu içeri davet edebiliriz."

"Senin işin benimle, onunla değil. Ne istiyorsun?"

"Babası benim için bazı işler yaptı. Parasını ödediğim bir iş ama, ne yazık ki, hiç alınmadı."

"Bu nasıl benim ya da onun sorunu olabilir ki?"

"Lucky teslimatı yapamadan gidip kendini tutuklattı," diye devam ediyor sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Ama ben her zaman ödediğimin karşılığını alırım. Öyle ya da böyle. Lucky'nin şehirde olduğunu söylemiş miydin?"

"Evet, kartvizitini bırakmış."

"Hiç şaşırmadım. Sağduyu kesinlikle onun uzmanlık alanı değil. Bu adamın bastırılmış bir öfkesi var, size söyleyeyim. Eğer sen

Bana sorarsanız, bu konuda biriyle konuşmalı. Bu sağlıklı değil."

"Ne istiyorsun Girard?"

"Antoine, lütfen." Gülümsüyor, dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Sözümü kesmeyi bırakırsan sana anlatırım."

Devam etmesini işaret ediyorum.

"Lucky mavi saçlı küçük kızını görmek için can atıyor. Bir kız kardeşi olduğundan bahsetti. Adını hatırlıyor musun Clyde?" diye sorar askerlerinden biri, o da başını sallar. "Ben de hatırlamıyorum. Bir tür kuştur sanırım." Ellerim kupamın etrafında yumruk oluyor. "Bu ne burada ne de orada ve ben konudan sapıyorum. Tüm akli melekelerine sahip olan birinden bahsediyoruz. Söylemek istediğim, ona elini sürmesi onun için utanç verici olurdu. Hatırladığım kadarıyla tatlı bir şeydi. Eminim şimdi çok iyi görünüyordur. Büyümüştür."

"Hoxton da onun tatlı bir şey olduğunu düşünüyordu. Çocuk olması onu rahatsız etmemiştir."

"Ne yazık ki, çalışanların ahlakı hakkında konuşamam..." diye dramatik bir şekilde duraklıyor. "Benim için çalışanların. Ama o küçük kıza yardım edeceğim çünkü kadınların vahşileştirildiğini görmekten hoşlanmıyorum."

"Ona tam olarak nasıl yardım edeceksin?"

"Babasının gitmesini sağlayabilirim. Sonsuza kadar. Burnum bile kanamaz. Bana bir kol ya da bacağa mal olmaz," diyor, eliyle diğer kolunun kütüğünü işaret ediyor ve midemi bulandıran garip, soğuk bir kahkaha atıyor. "Beni affet. Bu hiç hoş değildi. Gerçi bu şakanın muhatabı benim, değil mi?"

Jericho oturmaya gelir. "Orada ne yapıyorsun, Girard? Konsey Üyesi Augustus'un evinde mi? Bunu sana o yaptı. Ve dün gece gördüğüm kadarıyla ikiniz barışmamışsınız."

Omuz silkiyor. "Hiç kediyle fareyi izledin mi? Kötü şeylerdir onlar. Bir saniye önce kucağınızda mırıldanıyorlar, olabildiğince tatlılar, bir saniye sonra minik bir fareyi kuyruğundan yakalamışlar ve yaratığa eziyet ediyorlar. Sonunda öldürmeden önce onunla oynuyorlar. Çoğu zaman yemek için bile değil. Bunu biliyor muydunuz?"

"Benim kedim yok."

"Bende yarım düzine var. Bir tane almalısın. Küçük kızın için. Onlara sorumluluk öğretir."

"Çocuğunuz var mı?" Cevabı bildiğim için soruyorum. Ağzının bir an için bozulduğunu görünce şaşıyorum.

"Hayır." Uzun bir duraksama oluyor ve pişmanlık duyduğunu hissediyorum. "Kızınızı korkuttuğum için gerçekten üzgünüm. Dediğim gibi, kızlara ya da kadınlara şiddet uygulamayı sevmiyorum. Şimdi eski dostum," diye başlıyor, kayıtsızca takınmaya çalıştığı gülümsemesi çirkinleşiyor, gerçek yüzü ortaya çıkıyor. Öfkesi. "Güzel ve saf bir şeyi alıp ezmekten hiç çekinmiyor. Onun elindeki bir çiçek bile solabilir." Dudağı kıvrılıyor ve devam edebilmesi için uzun bir dakika geçmesi gerekiyor. "Gücü kontrolsüz gidiyor. Çok uzun zamandır var. Neden burada olduğumu sormuştun. Bu yanlışlı düzeltmek için buradayım."

"Bunu nasıl yapacaksın?" Ben soruyorum.

"Onu Mahkeme'ye teslim ederek tabii ki."

"O Tribunal. Ve sanırım diğer elinizi de kaybetmek istemezsiniz."

Kütüğe bakıyor ve sol elini kütüğün etrafına kapatıyor. "Hâlâ hissediyorum, biliyor musun? Ne şey ama, hayalet

uzuv sendromu."

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırıyor ve ben de onu anlamaya çalışarak inceliyorum. Sanırım bazı açılardan anlıyorum. Sanırım yıllar geçtikçe biraz delirdi.

Ayağa kalkar, masaya doğru yürür ve cebinden bir kartvizit çıkarır. Onu yere koyar ve kapıya gider. Adamlarından biri kapıyı açar. "Bana istediğimi vererseniz mavi saçlı kızın güvenliğini garanti ederim."

Ben de ayağa kalkıyorum. "Hoxton onu astığında ve kırbaçladığında bunu garanti ettin mi? Ben gelmeseydim ona tecavüz edecekken?"

"Dediğim gibi, benim için çalışan adamların ahlaki değerleri hakkında konuşamam."

"Onu güvende tutmak için sana ihtiyacım yok."

Kapıya doğru yürüyor, duvardaki bir tabloyu incelemek için yolda duraklıyor. "Bana ihtiyacın var, Ezekiel St. James." Yüzü bana dönük, o sahte rahat gülümsemesi yok olmuş, gerçek yüzü ortaya çıkmıştı. Yüzündeki soğukluk, gözlerindeki karanlık, görülmeye değer. "Dost ya da düşman olabilirim. Seçim senin. Bana istediğimi ver, ben de onun güvenliğini garanti edeyim. Vermezsen, ben de tam tersini garanti ederim."

MAVİ

Dost ya da düşman olabilirim. Seçim senin. Bana istediğimi ver, ve onun güvenliğini garanti ederim. Yapmazsan, ben de tam tersini garanti ederim.

Antoine Girard'ın sözleri beni ürpertiyor. Onlara inanıyorum. "Mavi," diye fısıldıyor Isabelle ve ben de ona el sallayarak sorun olmadığını söylüyorum. İkinci katta saklandığım yerden onları izlerken beni göremiyorlar.

İki asker önde, iki asker de Girard'ın arkasında yürüyor; Girard ufak tefek bir adam değil ama eksik eli düşünüldüğünde, herhangi bir rakip her zaman avantajlı olurdu. Onların gidişini izlerken kalbim öfkeyle çarpıyor. Angelique'in sesini duyabiliyorum. Ancak evden çıkıp kapıyı arkalarından kapattıklarında nefes alabiliyorum.

"Gitmişler," diyorum, Angelique ve iki oğlanı kucaklayan Isabelle'e dönerek. Adan her nasılsa hâlâ beşiğinde uyuyor.

"Zili çalanın Maddy'nin annesi olduğunu sandım," diyor Angelique ona. "Açtığım için özür dilerim. Özür dilerim."

"Şşş, tatlım, senin suçun değil." Isabelle küçük kızı kendine doğru çeker.

Jericho ve Zeke'nin aceleyle merdivenlerden çıkıp Adan'ın yatak odasına girdiklerini duyuyorum.

"Baba, özür dilerim!" Angelique Jericho'ya doğru koşar, Jericho da çömelerek ona sıkıca sarılır ve sarılırken gözlerini kapatır. Küçük kızının ne kadar korktuğunu bilmek için ne hissediyor olmalıydı? O adamlar, bir kapı ve kilitli bir kapı ile korunması gereken bir eve ne kadar da kolay girmişlerdi.

"Bu senin hatan değil, Angelique. Senin suçun değil."

Ona sarılır. "Kapı kapalıyken ofisine girmemem gerektiğini biliyorum. Biliyorum."

"Şşş. Sorun yok, tatlım. Sana kızgın değilim. Azıcık bile değil."

"Korkmuştum."

"Artık güvendesin." Geri çekiliyor, başparmaklarıyla gözyaşlarını siliyor ve yüzünü tutuyor, böylece doğrudan ona bakıyor. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Asla."

Başını sallıyor, nefesi kesiliyor.

"Bugün okul yok," diyor, boyuna göre yükseliyor ve onu da kendisiyle birlikte kaldırıyor. "Herkes evde kalıyor."

"Harika!" Herkesin neden üzgün olduğunu anlamayan Matty, yumruğunu havaya kaldırıyor. Durum bu kadar vahim olmasaydı komik olurdu.

Adan şimdi kıpırdanıyor ve Jericho Angelique'i yere bırakıp onu kucağına almaya gidiyor. Onlara bakıyorum, bu büyüyen aileye. Ben hayatlarına girmeden önce güvendeydiler. Antoine Girard ve askerlerini kapılarına ben getirdim. Zeke'in iki adamı öldürmesinin sebebi benim. Konsey Üyesi Augustus'un onları izlemesinin sebebi benim. Mahkeme'yi başlarına yıkabilir. Zeke'in bana anlattığına göre, bunu daha önce suçlu ya da suçsuz birçok kişiye yapmış. Olanlarla birlikte

O flaş bellek, onun hayatı tehlikede. Onları yok etmek için daha fazla motivasyona ihtiyacı olmayacak.

Bunun olmasına izin veremem. Yaptıklarımın sonuçlarına bu insanların katlanmasına izin veremem. Onlardan biri zarar görürse kendimle yaşayamam.

"İyi misin?" Zeke soruyor ve ben düşüncelerimi uzaklaştırıyorum çünkü bunu düzeltmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Her şeyi yoluna koymak için. Bunu yapacak kişi ben olmalıyım. O değil.

"Bence diğer eve gitmeliyiz."

Zeke düşünceli bir şekilde bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Katılıyorum. Git giyin."

Hâlâ Zeke'in tişörtünü ve sadece onun tişörtünü giydiğimi fark ediyorum. En azından uyluğun ortasına gelecek kadar büyük. Başımı salladım ve üstümü değiştirmek için odadan çıktım, bir yandan da düşünüyordum. Dün giydiklerimin aynısını giyiyorum ve koridora çıktığımda Zeke'i Jericho'yla konuşurken buluyorum. Jericho bana bakıyor ve ben de boğazımı temizleyip merdivenlerden aşağı iniyorum.

Dex, dünden tanıdığım çantaları taşıyarak ön kapıdan içeri giriyor.

Dex şaşırmış görünerek, "Bunlar sana geldi," diyor. Sanırım Zeke'ye değil de bana gönderildikleri için. "Az önce kapıya teslim edildi," diyor onları havaya kaldırarak.

"Teşekkürler." Zeke ve Jericho merdivenlerden inerken onları ondan alıyorum.

Jericho'ya "Özür dilerim," dedim.

Başını sallıyor, ifadesi ciddi.

Isabelle ve çocuklar da aşağı iner. Çocukların hepsi mayo giyiyor ve oğlanlar heyecanlı görünse de

Angelique hâlâ üzgün ve gözleri kırmızı çerçevesi.

"Bizimle havuza gelmek ister misin, Blue?" Isabelle soruyor. "Sanırım Zeke ve ben dışarı çıkacağız."

"Öyle mi?" Isabelle önce Zeke'ye sonra Jericho'ya bakarak soruyor. Bizi gönderenin Jericho olduğunu düşündüğü hissine kapılıyorum.

Ben de onlara dönüyorum ve Jericho'nun çenesinin nasıl kilitlendiğini görüyorum. "Benim fikrim değil," diyor ona, sonra dikkatini Zeke'e çeviriyor. "Eğer kalırsan ikimiz varız kardeşim."

Zeke başını sallıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bana döndü. "Hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum ve vedalaşıyoruz, Jericho zar zor iki kelime daha mırıldanıyor. Çalışma odasına vardığımızda durdu. Sanırım bizi orada bırakacak ama bize geri dönüyor. Masasının köşesinde babamın dizüstü bilgisayarını fark ediyorum.

"Burada kal. Burası daha güvenli" diyor.

"Bizim için belki, ama sizin için değil," diyor Zeke.

Sadece başını sallıyor ve Zeke beni ön kapıya doğru itiyor. Bishop'ların evine gidiyoruz, Zeke'in meşgul olduğu belli çünkü iki kelime bile etmiyor.

Kapıya vardığımızda ona "Ne dediğini duydum," dedim.

Açmak için şifreyi giriyor, sonra bana dönüyor, o kadar dalmış ki sanki orada olduğumu unutmuş.

"Bence ona istediğini vermeliyiz," diye devam ediyorum.

"Belki. Belki de vermemeliyiz," diyor. "Ben onun Jericho'nun evine girdi. Bu bir güç gösterisiydi. Ne kadar ileri gidebileceğinin göstergesiydi."

"Bu aynı zamanda onun ne kadar yetenekli olduğunu da gösteriyor. Eğer onlardan biri benim yüzümden zarar görseydi, kendimle yaşayamazdım. Eğer incinirsen

benim yüzümden, yapamadım-" sesim kesiliyor.

"Böyle bir şey olmayacak." Bir elini enseme doluyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Cebinden bir flash bellek çıkardı.

"Sen mi
aldın?" Başını
sallıyor.

"Jericho biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor."

Evin ön kapısını açmak için numaraların kombinasyonunu tuşluyor. Şifreyi benden saklamıyor ve ben de zihinsel olarak katalogluyorum. Kapıyı açan rakamdan bir rakam eksik.

Eve giriyoruz. Kıyafet torbalarını koridorda bırakıp Zeke'i çalışma odasına kadar takip ediyorum, flaş belleği ve kartviziti masanın üzerine koyduktan sonra bana dönüyor.

"Bence bunu Girard'a vermeliyiz, Zeke. Ben yaparım. Sen yapamazsın. Konsey Üyesi Augustus flash belleği Girard'a verdiğini öğrenirse, senin ve kardeşinin peşine düşer."

"Bununla ne yapacağıma henüz karar vermedim ama eğer teslim edersek, bunu ben yapacağım."

"Onu çalıp kaçtığımı söyleyebilirsin. Bütün suçu benim üzerime atarsın." "Dinlemiyorsun, Blue. Onun gelmesini istemezdim.

peşindeyim."

"Çoktan gitmiş olacağım, Zeke."

O anda durdu. Şaşırması görünüyor ve bu şaşkınlık beni hazırlıksız yakalıyor.

Uzun zaman önce gitmiş olmayı düşünerek boğazımı temizliyorum. Bu sona erdiğinde planım neydi? En iyi ihtimalle gevşekti ve zaten çok şey değişti. Ama başka seçeneğim olmayabilir.

ortadan kaybolmak dışında. Bunlar tehlikeli adamlar ve sadece benim için tehlikeli değiller. Zeke'i güvende tutmanın tek yolu bu olabilir.

"Sen ve Jericho, burada bir hayatınız var. Burada bir aileniz var. Wren'i de alıp planladığım gibi Kanada'ya gidebiliriz," diyorum.

"Kanada'da izinizi bulamayacağını mı sanıyorsunuz?" diyor homurdanarak.

"I-"

"Her neyse, onu daha yeni taşıdık," diyor ve ben "biz "i duyuyorum. Ona yaklaşıyorum, iki elimle yüzüne dokunuyorum.

Kirli sakalları avuçlarıma batıyor. Birkaç gündür tıraş olmamış. "Beni sürekli uyardığını biliyorum ama seni önemsiyorum-" "Sana yapmamamı söylemiştim-"

"Evet, biliyorum. Mecbur olmadığın halde bana yardım ediyorsun ve benim yüzümden sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Zeke. İzin vermeyeceğim."

"Hayır, Mavi."

"Yapabilirim, sadece-"

"Bunu tartışmayacağız."

"Bu bilgiyle ne yapacağımız konusunda söz hakkım var." "Hayır dedim ve bu son sözüm."

"Mantıklı davranmıyorsun. Bahse girerim Jericho da benimle aynı fikirde olurdu."

"Bu Jericho'ya bağlı değil, değil mi?" Flaş belleği çekmeceye koymak için masanın etrafında dolanıyor. "Yukarı çık. Düşünmem gerek."

"Hayır."

"Üst kata. Şimdi."

Zeke'in telefonu bir mesajla çalar ve geri çekilir. Cebinden çıkarıp kontrol eder ve bir küfür mırıldanır.

"Siktir."

"Ne?"

"Kardeşim yolda geliyor."

"Yardım edebilirim. Ben-"

Kolumu sertçe kavıyor. "Seni bir odaya kilitlemem gerekiyor mu? Tasmanı geri takayım mı?"

"I-"

"Öyle mi?" diye soruyor elini sallayarak ve yüzündeki ifade bana bunu yapacağını söylüyor.

"Siktir git," diyorum, ön kapı açılıp ikimiz de döndüğümüzde Jericho'nun öfkeli bir şekilde içeri girdiğini görünce omuz silkerek onun elinden kurtuluyorum.

"Aklından ne geçiyor senin?" diye sorarak bize doğru yaklaşıyor.

Zeke başını sallayarak yukarı çıkmamı işaret ediyor.

"Peki," diye tıslıyorum, biraz korkutucu görünen öfkeli Jericho'ya bir kez daha bakıyorum. Kıyafet torbalarını toplayıp odama çıkıyorum. Ben daha kapıyı kapatmadan ikisi tartışmaya başlıyor.

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yok. Yatağa oturup eşyaları karıştırmaya başlıyorum, dalgınca etiketlerini söküp katlıyorum. Bu sadece Zeke'in beni kurtarmasıyla ilgili değil. Eğer Zeke flaş belleği Girard'a verirse, kardeşini ve tüm ailesini tehlikeye atmış olacak. Enine boyuna düşünmüyor ve Jericho'nun öfkesini anlıyorum ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Neredeyse tüm poşetleri bitirmiştım ki, son poşetin dibinde içinde makbuz olan süslü bir zarf buldum. Bakmaya korkuyorum ama uzanıp alıyorum, sekmesini çevirip içindekileri çıkarıyorum. Gerçi sadece makbuz değil. Başka bir şey daha var, daha ağır bir şey. Bir kartvizit olduğunu varsayıyorum.

Köşesini görür görmez kulaklarımdaki çınlama başlıyor. Tanıdığım soluk bir sarı. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve bir dakikalığına gözlerimi kapatıp nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor. Gözlerimi açtığımda bulanıklık kayboluyor ve fişi yere bırakıp oturuyorum, elimde başka bir Run Rabbit Run kartı var. Küçük Mavi her zaman olduğu yere karalanmış. Kartı ters çeviriyorum.

Kendine bir şeker baba bulmuşsun. İşte benim kızım.

Kapılar beni dışarıda tutamaz. Bugün ön kapıdaydım. Bütün o çocukları gördüm. Anne çok güzel, değil mi? Zavallı şey kolunu kırmış gibi görünüyor. Belki onu öpüp iyileştirebilirim.

Ama önce aile. Wren'i görmeye gidiyorum. Mayolarımı getirmem gerektiğini duydum.

Sana ulaşabilirim, Blue. Ve eğer o lanet laptopla bana ulaşamazsan, değer verdiğin herkes bedelini öder.

Altına bir tarih ve yer karalanmış ve "Bütün gün elmalı turta servis ettiklerini duydum" notu düşülmüş. Wren konusunda blöf yapmadığını biliyorum çünkü buluşmak istediği adres Margaret Stone Center'dan iki blok ötede bir lokanta.

Randevu bugün. Elmalı turta yorumuyla bütün gün orada bekleyeceğini mi kastediyor? Buradan öylece çıkıp gidemem.

ve var olmayan arabama binip onunla buluşmaya gideceğim. Benim için o kadar kolay olmayacağını biliyor olmalı.

Ayağa kalktım, bir elimi saçıma attım.

Kahretsin. Ne yapacağım ben şimdi? Düşünmem lazım. Odada volta atıyorum ama sonra aklıma bir fikir geliyor. Dizüstü bilgisayar. İhtiyacı olan dosyaların hala laptopta olduğunu düşünüyor. Tamam. Bu bir başlangıç. Bu da bir başlangıç. Dizüstü bilgisayar Jericho'nun masasının üstünde duruyor. Çalışma odasının kapısında kilit yok, en azından ben olduğunu sanmıyorum. Jericho burada, Zeke ile birlikte. Aşağıda flaş belleği tartışıyorlar. Daha çok flaş bellek hakkında tartışıyorlar. Eve girip çıkmanın şifresini biliyorum. Ön kapının şifresini de biliyorum ama ona ihtiyacım olmayabilir. Zeke'in arabasını alırsam gittiğimi hemen anlar ama evler birbirine bağlı. Herkes havuzdayken diğer eve gidip laptopu alabilirim. Oradaki arabalardan birini alırım.

Planım şekillenirken yatak odasından çıktım bile, ama her adımda önüme çıkacak engelleri, Jericho'nun evine yürüyerek ulaşmanın ne kadar zaman alacağını düşünüyorum. Ya ön kapı kilitliyse? Ya içeri girersem ama yanılırsam ve çalışma odası kilitliyse? Ya dizüstü bilgisayarı aldığımda arabalardan birinin anahtarını bulamazsam ya da kapıyı açamazsam?

Peki ya babam yalnız değilse? Ya da yalnızsa? Ne yapacağım, laptopu mu vereceğim, ne yapacağım? Gitmeme izin verecek mi? Peki ya Wren? Gitmeme izin verirse ona zarar vermesini ne engelleyecek? Ve bu çok büyük bir "eğer".

Hayır.

Planımda çok fazla delik var. Düşebileceğim çok fazla tuzak kapısı ve eğer başarısız olursam, Wren, Jericho'nun

ailesi ve Jericho

ve Zeke bedelini ödeyecek.

Bunu yapamam. Benim yüzümden bir kişinin daha incindiğini göremem.

Jericho'nun sesinin yükseldiğini duyuyorum ve o anda karar veriyorum çünkü zamanım yok. Çalışma odasının kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı çalmadan açıyorum. Kardeşler burun buruna durmuş, yumruklaşacakmış gibi bakıyorlar. Bunu görmek güzel olurdu.

"Mavi. Neyin var?" Zeke, Jericho'dan uzaklaşarak söylüyor. Yüzüme kazınmış endişeyi görüyor olmalı.

Kendimi tamamen çaresiz hissederek konuşmadan kartpostalı uzattım.

Aldı, metni taradı. "Bu neredeydi?"

"Kıyafet çantasının içinde. Faturayla birlikte."

Jericho elindekini alır ve küfrederek çıkardığı ceketini kaptığı gibi kapıya yönelir.

"Dex onu kapıdan aldığını söyledi. Yalan söylüyor olabilir. Sırf beni korkutmak için evde olduğunu söylüyor."

"Isabelle'in alçısını nereden biliyor?" Buna cevap veremem. Jericho hemen telefonuna sarıldı. "Dex? Ailem, onlarla mısınız?" Bir duraklama oldu. "Güzel. Evin kilitlenmesini istiyorum. Herkes içeride olsun. Hiçbirinin gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

"Tam arkadayım," diyor Zeke. "Dizüstü bilgisayar hâlâ sende mi?"

Başını sallıyor. "Ne yapacaksın?"

"O pisliğe istediğini vereceğim."

Hepimiz kapıya doğru yöneldik. Jericho dışarı çıktı ama Zeke bana döndü. "Hayır, sen değil. Sen burada kalacaksın. İki adam göndereceğim."

"Ne? Hayır."

"Kal, Blue. Kız kardeşini ara, Rudy'yi ara. Merkezde görevli adamlarla temasa geçeceğim ve bu işi halledeceğim."

"Seninle geliyorum!"

"Cesedimi çiğnemen lazım." "Zeke, lütfen-
"

Parmakları kollarımı sıkıyor. "Kız kardeşinin sahip olamayacağı zamanı boşa harcıyoruz."

"Burada öylece
oturamam." "Başka
seçeneğin yok."

"Zeke."

"Bak, güvende olduğumu bilirim bu daha kolay olur." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama parmağını kaldırıyor. "Seni odana kilitlemek istemiyorum."

Başka tarafa bakıyorum, başımı sallıyorum çünkü o kararını vermiş.

"Güzel." Beni bir kez öpüyor, sertçe, bu beni şaşırtıyor ve geri çekilip kapıdan çıktığında, SUV'sine tırmanışını izliyorum ve motorun kükremesini duyuyorum. Omurgama bir ürperti yayılıyor ve kollarımı kendime sararak orada durup gidişini izliyorum, tedirgin, korkmuş bir halde. Onu kaybetmekten korkuyorum. Çünkü babamın kaybedecek hiçbir şeyi yok ve Zeke'e ya da daha kötüsüne zarar vermek için iki kez düşünmez.

EZEKIEL

Sabelle bizi kapıda karşıladı. Jericho ona sarıldı. uzun bir an için. Onu kollarına aldığı için duyduğu rahatlamayı neredeyse hissedebiliyorum ve belki de hayatımda ilk kez bunu anlayabiliyorum.

"Ne oldu?" Isabelle endişeyle sorar. "Mavi nerede?"

"Diğer evde. Çocuklar iyi mi? Herkes İçeride mi?"

Başını sallıyor. "Hangi filmi izleyeceğimizi tartışıyorlar." Jericho buna gülümsüyor.

"Kardeşim. Dizüstü bilgisayara ihtiyacım var," diyorum, bu anı bölmek istemediğimden ama gitmem gerektiğinden.

Jericho başını sallıyor ve ben de dizüstü bilgisayar almak için onu ofisine kadar takip ediyorum. "Ben de seninle geliyorum," dedi.

"Hayır, yapmayacaksın. İkimiz de biliyoruz ki babası eve girdiyse yardım almıştır. Yoksa Blue'nun nerede olduğunu bilemezdi. Girard olmalı. Şimdi düşününce zamanlama şüpheli geliyor. Girard o notla birlikte çantaları kendisi de bırakmış olabilir."

Jericho bunu düşünüyor.

"Gitmem gerek,"
diyorum. "Dex,"
diye sesleniyor
Jericho. "Evet,
patron."

"Onunla git. Kendini öldürtmediğinden emin ol."

Homurdanıyorum ama jestini takdir ediyorum.
"Teşekkürler. Lucky ile işim biter bitmez seni arayacağım."

Dex ve ben hızla evden çıkıp Lucky'nin Blue ile buluşmayı beklediği adrese doğru ilerliyoruz. Yolda Margaret Stone Merkezi'nde görevli adamlardan Wren'in gayet iyi olduğunu ve kimsenin onu ziyaret etmeye kalkışmadığını teyit ettim. Arabayı Dex kullanacak ve bunu bildirmek için Blue'ya mesaj atıyorum.

Duvardaki bir delik olan lokanta, tam da bu tür bir iş yapmasını beklediğim türden bir yer. Neredeyse klişe. Renkli camlar içeride kimin olduğunu göstermiyor ama lokantada oturanların dışarıyı gayet iyi görebildiğini tahmin ediyorum. Otoparktaki arabaların sayısına bakılırsa, mekan çok kalabalık değil. Acaba hangi araç Lucky'nin.

En uzak köşeye park ediyoruz, arabanın ön tarafı lokantaya bakacak şekilde aracı boşluğa geri çekiyoruz. Dex cipte kalırken ben dışarı çıkıyorum ve ağaçların sunduğu mahremiyete dikkat çekiyorum. Lucky'yi dışarı çıkarmak istiyorum. Lokantaya doğru ilerliyorum, önce otoparkı, sonra da caddenin karşısına park etmiş arabaları bir kez daha tarıyorum. Bildiğim kadarıyla bu Girard'ın bir tuzağı olabilir. Kızın geleceğini düşünerek lokantayı izleyen adamları olabilir.

Kapıyı çekip açıyorum ve zil çalarak geldiğimi bildiriyor. Hemen içeride durup mekânı tarıyorum. Tezgâhın arkasındaki garson kız kafasını kaldırıp bakıyor ve sanırım her zamanki müşterilerden biraz farklıym çünkü ikiye

katlıyor.

"İçeri gel yakışıklı," diyor. "İstedğin yere otur."

Lucky'yi Robbie'nin elindeki sabıka fotoğraflarından tanıdım. En arkadaki kabinde oturuyordu. Uzun bir süre birbirimize baktık. Yağlı siyah saçlarına, tıraşsız yüzüne bakıyorum. Önünde bir fincan kahve var ve kartpostalda gördüğüm kadar ukala görünmüyor. Aksine, oldukça kötü durumda görünüyor. Üzerindeki kareli düğmeli gömlek kırmızı benekli ve bunun boya olmadığı hissine kapılıyorum. Sol elini masaya koyup koltuğunda arkasına yaslandığında da bunu doğruluyor. Eli sargılı ve iyi değil, gazlı bezin beyazı kirli, küçük parmağı ve yüzük parmağının olması gereken yerde koyu kırmızı bir leke var.

Boğazımı temizleyip Lucky'nin standına doğru yürüyorum.

Karşısına geçtiğimde, "Değişmişsin Mavi," diyor.

Oturuyor olmasına rağmen uzun boylu ve zayıf olduğunu söyleyebilirim. Neredeyse çok fazla. Kırklı yaşlarının sonunda, belki ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyorum ama daha yaşlı görünüyor.

"Şanslı."

"Sen Ezekiel olmalısın, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Sırıttıyor, neredeyse boş olan kahve fincanını eline alıyor ve yudumluyor. "Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var."

"Bunu o arkadaşlar mı yapıyor?" Bandajı işaret ediyorum.

Eline bakarken sırtışı kayboluyor. Girard mıydı? Acımasızca şekli bozulduktan sonra sakatlama zevkini mi geliştirdi?

"Benim küçük Mavi Kuş'um nasıl? Süslü arabanda mı bekliyor?"

Gözlerim kısılıyor ve ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Sinirime dokundu ve o da bunu biliyor.

"O burada değil."

Doğruldu, bana doğru eğildi. "Sana bir tavsiyede bulunayım, Ezekiel. Anne gibi kız gibi. O küçük sürtük beni becerdiği gibi seni de becerecek. Banka hesabını kontrol etsen iyi olur. Çoktan boşalttıysa şaşırmam."

"Tavsiyen için teşekkürler. Seninle işimiz var."

"Sana bir şey getireyim mi yakışıklı?" Tezgâhın arkasındaki garson kız Lucky için taze kahve doldurup önüne büyük bir dilim elmalı turta koyarken bana soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ona, gözlerimi Lucky'den ayırmadan.

"Fikrini değiştirirsen seslen, koşarak gelirim," diyor göz kırparak.

"Eminim öyle yaparsın," diyor Lucky. "Turtamı alması yeterince uzun sürdü," diye söyleniyor Lucky, kız ona dudak büküp tezgâha geri döndüğünde. Bana dönüyor. "Ne diyordun?" Turtasını dilimliyor ve ağzına bir çatal dolusu atıyor. Sararmış dişlerini, alttaki eksik dişini görüyorum. Çiğnerken gözlerini kapatıyor ve minnettar bir ses çıkarıyor. "Uzun zamandır böyle turta yememiştim." Ağzını siliyor, çatalını yere bırakıyor. "Hapishanede pişirmiyorlar."

"Hayır, sanırım yok. Blue'yu nasıl buldun? Sana kim yardım ediyor?"

Lucky deliğine daha fazla turta sokuyor ve ağzı açık çiğnerken beni inceliyor. Bakmamaya çalışıyorum.

"Bir arkadaş. Kızım neden gelmedi? Onu görmeyi gerçekten çok isterdim. Yıllar oldu."

"Seni görmek istemedi. Hangi arkadaşın sana yardım ediyor?"

"O küçük sürtüğümün çaldığı dizüstü bilgisayarımdakileri isteyen kişi. Sende mi? Buraya elin boş gelmeni beklemiyordum."

"Bagajda." Park yerini işaret ediyorum ve ayağa kalkıyorum. "Peki o zaman, şu lezzetli turtayı bitireyim."

Yemeye devam ediyor, kalın dilimi üç büyük ısırıkta bitiriyor. Yutma onun Kahve, silme onun ağız ve ayakta.

Haklıydım, uzun boylu ve kesinlikle zayıftı. Cildindeki solgunluğa, gözlerinin altındaki gölgelere dikkat ettim. Bu bakışı bilirim. Annemde kanser teşhisi ve tedavisi boyunca vardı. Lucky'nin hasta olup olmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, bunu biliyor mu? Umurumda değil. Onu öldürmeden önce ondan tek bir şey istiyorum. Çünkü öldürme işini kendim yapmayı planlıyorum. Blue'nun ellerini bu aşağılık herifin kanıyla kirletmesine izin vermeyeceğim. Ama önce, onu hapisten çıkaran ipleri kimin çektiğini bilmem gerek. Girard olduğunu sanıyorum ama Konsey Üyesi Augustus da olabilir. Bu noktada, dosyaları geri almak için Lucky'yi hapisten çıkardığını görebiliyorum. Sonrasında onu öldürteceğini varsayıyorum. Ne yaptığını bilen birini canlı bırakmak istemez.

Lucky ceplerini yoklar. "Ateş et. Param yeni bitti. Sakıncası yok, değil mi?"

Bu adam bir suçlu. Kendi hesabını ödemesini bekleyemezdim. Cüzdanımı çıkardım ve masaya yirmi dolarlık bir banknot bıraktım. Kahve, turta ve bu pisliğe katlanmak zorunda kaldığım için cömert bir bahşışı karşılamalı.

"Teşekkür ederim. Yolu göster, yakışıklı," diyor, bizi izleyen garsonu taklit ederek.

Önünden yürüyorum ama kapıya geldiğimizde kapıyı açıyorum ve ona önden gitmesini işaret ediyorum. O da yapıyor. Bu adamı arkamda istemiyorum.

"Hapisten çıkmaya kim yardım etti?" Araziyi geçip cipime giderken sordum.

"Yalnız gelmediğini gördüm. Bana zarar verirsen, arkadaşım da sana zarar verir" diyor, sorumu duymazdan gelerek.

"Bundan şüpheliyim." SUV'ye vardık ve Dex inip bagajı açtı. Etrafına bakındı, bana hafifçe başını salladı. "Kim. Yardım etti. Sen mi?" Cipe ulaştığımızda sordum.

Lucky dizüstü bilgisayarına bir göz atıyor, Dex'e bakıyor, sonra yüzünde bir sırıtişla bana dönüyor. "Her halükarda ölü bir adamım ama küçük kızımın yakında cehennemde bana katılacağını bilerek öleceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Aniden bir hata yaptığımı, bir şeyi gözden kaçırdığımı hissederek soruyorum. Yakasından tutup onu geriye doğru itiyorum, böylece kafasının arkası cipin açık bagajına çarpıyor. "Seni kim gönderdi lan?"

"Saygıdeğer Konsey Üyesi Lucius Augustus," diyor kötü bir İngiliz aksanıyla. "Sen ve arkadaşın buraya geldiğinizde uşakları çekip gitti. Aptal." Başını sallar.

Anlamakta yavaşım. Beynimin işlemesi yavaş çünkü bunu dereceli olarak yapıyor. Mavi'nin beklediği düşüncesi

sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum.
Gönderdiğim adamlar oraya varmış olsalar bile Augustus'a
karşı hiç şansları olmayacak.

Berbat ettim.

Berbat ettim. Tekrar.

Zeke gider gitmez Rudy'ye mesaj attım ve o da bana Wren iyi. Uyuyor. Kimse onu ziyaret etmeye çalışmamış. Ayrıca Zeke'in merkeze yerleştirdiği muhafızlarla birlikte daha fazla hareketlilik olduğundan bahsediyor.

Yerimde duramıyorum ve kendimi volta atarken buluyorum. Geri dönmesi birkaç saat sürer. Zaten gidiş-dönüş bir saatten fazla sürüyor. Yaklaşık yirmi dakika sonra bir arabanın geldiğini duyunca ön kapıya koşuyorum. Kapıyı açtım, ne beklediğimden emin değildim. Belki Jericho haber getirmiştir. İki araç görüldü. İlki bir Rolls Royce, ikincisi ise koyu renkli camları olan bir minibüs. Yavaşça eve doğru gidiyorlardı.

Jericho'nun Rolls Royce'u var. Bu onun mu? Şoförü tanıyamadım ve minibüstekini de göremiyorum. Dex değil ama bu bir şey ifade etmez. Zeke'in göndereceğini söylediği korumalar olabilir.

Araçlar durur ve ilk aracın sürücüsü arka kapıyı açmak için dışarı çıkar.

Kalbim küt küt atıyor. Yanlış bir şey var. Jericho değil. Jericho arka koltukta oturup

Biri kapısını açsın. Yolcu tarafındaki kapı da arkasındaki gibi açılır ve koyu renk takım elbiseli iki adam dışarı çıkarken minibüsten altı adam iner. Hepsi aynı takım elbiseleri giymişlerdi. Sürülen adamın sarışın kafasını gördüğümde beynim ikiyle ikiyi bir araya getiriyor ve İVİ yardım etkinliği gecesindeki korumaları hatırlıyorum. Hayal meyal, Mahkeme Konsey Üyelerinin yüzlerini hatırlıyorum. Balo salonundan geçerken birinin elinde tuttuğu bastonu fark etmiştim.

Bu o. Bastonlu meclis üyesi.

Kafasını kaldırıp eve baktığında ve soğuk mavi bakışları benimkilerin üzerine düştüğünde kapıyı çarparak kapatıyorum, kilidin devreye girdiğini duyuyorum ve çalışma odasına koşuyorum. Kilitli kapı onları uzun süre dışarıda tutmayacak. İçeri girmek için kıracaklarından hiç şüphem yok. Merdivenlerden çıkarken ağır adımlarını, bastonlarının gümbürtüsünü duyuyorum. Kapı açılmadan önceki bip sesini duyduğumda bile kapı zili çalıyor. Lanet kapıyı açmak için gereken şifreyi nereden biliyorlar?

"Tık tık," diyor birisi, sanırım Konsey Üyesi Augustus, alaycı ve neşeli bir ses tonuyla. "Evde kimse var mı?"

Kahretsin.

Zeke'in flaş belleği ve Antoine Girard'ın kartını düşürdüğünü gördüğüm çekmeceyi açıyorum. İkisini de aldım ve panikle etrafıma bakındım. Bunu saklamam gerekiyor çünkü getirdiği adamlar onun kişisel güvenliği için burada değiller. Evi aramak için buradalar. Bakacakları ilk yer masa olacak ve onu üzerimde tutmamın imkanı yok. Beni arayacaklarına eminim.

Ayak sesleri yaklaşıyor. "Her neredeyse çık ortaya" diye sesleniyor ve bu sesleniş yaptığı oyun için daha da ürkütücü.

Aceleyle şömineye gidip hem flash belleği hem de kartı arka köşeye bırakıyorum ve üzerlerini yarı yanmış bir kütük ve külle örtüyorum. Tam zamanında doğrulup ellerimi kot pantolonumun arkasına silerken Konsey Üyesi Augustus geldiğini duyurmak için bastonunu iki kez kapıya vuruyor.

"İşte buradasın. Saklambaç oynayacağımızı fark etmemiştim." İçeri adımını atıyor. "Bu oyunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum," diyor, etrafına bakınıp odayı incelemeye başlamıştı bile.

Adamlarına başıyla bir işaret yapıyor ve onlar da onu takip ederek içeri girip çalışmaya başlıyorlar.

"Ne yapıyorsun?" Bilmiyormuşum gibi soruyorum.

Konsey Üyesi bana yaklaştı. "Bağışlayın, ne kadar kabayım. Birbirimizi tanıdığımıza inanmama rağmen kendimi doğru dürüst tanıtmadım. Ben Konsey Üyesi Lucius Augustus." Elini uzatıyor ve solgun yüzüne ve buz gibi gözlerine baktığımda zihnimde bir vampir imgesi canlanıyor. Gülümsediğinde, kesici dişlerinin uzamasını bekliyorum.

Konsey Üyesi Augustus kaşlarını kaldırıyor. "Zeke burada değil," diyorum.

"Oh, bunu biliyorum. Genç bayan, babanızı kısa bir süre de olsa tanıdığınız için size görgü kurallarının öğretilmediğini tahmin edebiliyorum, ancak size kendinizi tanıtmanın ve selamlaşmak için uzatılan eli tutmanın kibar bir davranış olduğunu söylememe izin verin."

"Benim... babam mı?"

Gülümsemesi hoşnutsuzluğunu ele veriyor ve eliyle işaret ediyor.

Nedense benimkini onunkine koyuyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Boğazını temizliyor, bekliyor.

"Ben Blue. Blue Masterson," diyorum, neden olduğundan emin değilim çünkü artık bir önemi olduğunu düşünmüyorum.

"Şimdi, ne iş yaptığımı biliyorsunuz, değil mi? Ben Mahkeme'nin bir Konsey Üyesiyim. Benim mahkememde yalana müsamaha gösterilmez ve yalancılar ağır şekilde cezalandırılır. Bu hafife alınacak bir şey değildir. Ancak, mantıksız değilim. Yöntemlerimizde yeni olduğunuza göre, tekrar deneyelim. Adınız nedir?"

"Blue Thorne."

"Daha iyi. Sanırım benim için bir şeyiniz var." "Ne alabilirim ki?"

Yanıma gelip beni yere yatıran bir adama eliyle işaret ediyor. Onunla kavga etmeye zahmet etmiyorum çünkü bir şey bulamayacak ve cahil gibi davranmak daha iyi.

"Hiçbir şey, efendim."

Konsey Üyesi başını sallar. "Pekala, Blue Thorne, otur bakalım." "Ben iyiyim. Babamı nereden tanıyorsun?"

"Otur da sana anlatayım."

Adamları ofisin altını üstüne getirip masa çekmecelerini çekip yere atarken, dosyaları yüksek bir dolaptan dışarı fırlatırken ben onun gösterdiği yere oturuyorum.

Konsey üyesine döndüğümde, iki eli bastonunun üzerinde oturmuş, dikkatle beni izliyordu.

"Lucky ile çok kısa bir süre önce tanışma şerefine nail oldum. Yirmi dört saat önce değil." Dudakları kıvrıldı. "Pek iyi bir adam değil, değil mi?" Başını eğiyor, sanki gerçekten umurundaymış gibi beni inceliyor.

"Hayır, değil." Ama sen de değilsin, demek istiyorum ama deme.

"Nerede?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne nerede?"

"Onu bana ver ve bu iş bitsin. Ayrılırız. Malikanenin sahibesini oynayarak hayatına geri dönersin. Zarar yok, faul yok. Seninle hiçbir şeyim yok, Blue Thorne."

"Peki ya Zeke ve Jericho?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Onlar yetişkin adamlar. Sizin yardımınız olmadan da kendi başlarının çaresine bakabilirler, eminim."

Bu adam şeytan. Gözlerinde görüyorum, sesinde duyuyorum. Kahretsin, ondan yayılan kötülüğü hissediyorum.

"Kız kardeşini alıp ortadan kaybolmak istiyorsun," diye devam ediyor, bakışları beni incelerken hiç duraksamıyor. "Bunu senin için yapabilirim. St. James kardeşler, Cemiyet'e aitler. Bizim kurallarımız farklı. Sen Cemiyet'in bir parçası değilsin. Sana çekip gitmen için bir fırsat veriyorum, Blue Thorne. Sadece bir kez sunulacak. Babandan daha zeki ol. Bence öylesin, değil mi? Teklifimi kabul et. Bana istediğimi ver ve çek git."

Yalan söylüyor. Bana bir bataklıkta emlak satıyor. Gitmeme asla izin vermeyecek, verse bile Zeke'e ya da kardeşine zarar vermesine izin vermeyeceğim. Asla izin vermem.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Konsey Üyesi," diyorum, sesimi düz tutmaya çalışsam da kalbim hızla çarpıyor.

Bir hm ile nefes verir. "Gerçekten." Adamlarından birine döner. "Maurice."

Maurice Konsey Üyesi'ne bakar. "Evet, efendim."

Konsey Üyesi ayağa kalkar ve saatini kontrol eder. "Ines nerede olduğumu merak edecektir. Kefaret saatine de geç kalmamalıyım. Genç bayanı eve getirin."

Ayağa fırladım. "Hayır."

KonseY Üyesi bakışlarını bana çeviriyor ve yavaşça yaklaşıyor. Geri adım atmama engel olamıyorum çünkü bu adam bir yırtıcı ve içgüdülerim bana kaçmamı söylüyor. "Burada kiminle uğraştığınızın farkında olduğunuzu sanmıyorum. Sana göstereceğim, böylece kendi gözlerinle görürsün." Son kısmı söylerken bastonunu havaya kaldırıp aslanın kafasını gözlerimin arasına doğrultuyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Zeke geri dönecek."

"Oh, eminim ziyaret edeceğinizi duyar duymaz gelecektir. Merak etmeyin." Maurice'e geri döner. "Onu getirin. Geri kalanınız aramaya devam etsin," der muhafız odasına. Arkasına bile bakmadan dışarı çıkıyor ve Maurice bana doğru yürüyor, elleri sosis gibi iki yanında, gözlerinde acımasız bir bakış. Kolumu acıyla tutuyor ve ben haykırıyorum.

Maurice beni odadan çıkarırken Konsey Üyesi yazlık bir melodiyi ıslıkla çalmaya başlıyor. Başka seçeneğim olmadığı için gidiyorum ama bunu kolaylaştırmıyorum. Konsey Üyesi'nin şoförü kapısını açıyor ve hâlâ ıslık çalarak içeri giriyor. Beni arkaya, onun yanına koyacaklarını sanıyorum ama Maurice beni minibüsün arkasına götürdüğünde rahatlıyor muyum yoksa dehşete mi kapılıyorum bilmiyorum. Ben tam anlamıyla savaşıyorum ama o hiç etkilenmiyor. Konsey üyesini taşıyan Rolls Royce geçiyor, Maurice aracın çift arka kapısını açıp beni kolayca içeri alırken Konsey üyesi gülümseyerek el sallıyor. Bileklerimi tavandan sarkan ve beni rahatsız edici bir açıyla öne doğru eğilmeye zorlayan bir çubuğa kelepçeliyor. Altı kelepçe ve iki uzun bank olduğunu fark ediyorum ve Konsey Üyesi'nin böyle bir minibüse ihtiyaç duyacak kadar ne taşıdığını merak ediyorum.

Maurice kapıyı kapatır ve sürücü tarafına doğru yürür. Arabaya tırmanıyor ve motoru çalıştırıyor. Kelepçeleri test ediyorum, hiç esneme olmayacağını biliyorum. Dönüşü çok nazik olmayan bir şekilde yaptığında bileklerimi sıktıklarında irkiliyorum ve kendimi koltuğumda tutmak için mücadele ediyorum. Minibüsün arkasında pencere yok ama ön camdan kapıların açık olduğunu görüyorum ve içeri giriyoruz. Radyoyu bir country kanalına çeviriyor ve ara sıra ıslık çalarak şarkıya eşlik ediyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca araba kullanıyoruz ve beni yerleşkeye götürüp götürmediğini merak ediyorum. Mahkeme binasında bir hücreye kapatılacak mıyım? Zeke beni orada bulur mu? Ama yerleşkenin tam tersi bir yöne, bilmediğim bir alana, başka bir kapıya ve özel arazide kurulu başka bir malikâneye dönüyoruz. Rolls Royce'un arkasında duruyoruz ve Maurice minibüsün arkasını açıyor, içeri uzanıp kelepçeleri kırıştan çıkarıyor ve bileklerime dolayarak beni dışarı çıkarmak için bir kolunu belime doluyor.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik!"

Yapmıyor ve beni eve doğru taşırken Konsey Üyesi'nin içeride kaybolduğunu görüyorum. Bacağına tekme atmayı başardığımda Maurice beni sertçe çekiştiriyor. Konsey üyesini merdivenlerden ikinci kata ve koridora kadar takip ederken benim çırpınışlarım onu hiç etkilemiyor gibi görünüyor. Hâlâ ıslık çalıyor, piç kurusu. Koridorun sonundaki çift kapıyı açıyor ve Maurice içeri adım attığında sessizleşiyorum çünkü uzak duvara dayalı bir kral yatağı olan büyük, dairesel bir yatak odasındayız, zengin yatak takımları beyaz ve bej tonlarındaki pencere kaplamalarıyla eşleşiyor, güneş

Beş pencereden içeri ışıl ışıl parlıyor. Çok güzel bir oda. Çok kadınsı bir oda.

Nedenini bir an sonra, banyo olduğunu tahmin ettiğim yerden belli belirsiz tanıdık gelen bir kadın çıktığında anlıyorum.

"Ines." Konsey Üyesi saatini kontrol eder, bastonunu bir kenara bırakarak ısmarlama ceketini çıkarır. Bir sandalyenin arkasına asar. "Geç kaldınız."

"Tuvaleti kullanmam gerekiyordu," diyor Ines, bakışları üzerimde. Onun kim olduğunu anlıyorum. Neden tanıdık geldiğini. Fotoğraflarda Konsey Üyesi ile Antoine Girard'ın arasında duran kadın. Meclis Üyesi Augustus'un karısı.

"Pekala, bunu dikkate alacağım. Bu, canım, Blue Thorne. Uygun bir isim." Son kısmı mırıldandı. "Ve bugün senin kefaretime tanıklık edecek."

Ines'in gözleri tekrar onunkilere kayar. "Neden?"

"Affedersiniz?" diye sorar, sesi şaşkınlık içinde çıkar.

Elleri cübbesinin kemerinde duruyor.

"Ne diyordun hayatım?" diye soruyor Konsey Üyesi, başını gerçekten merak ediyormuş gibi eğerek.

"Hiçbir şey. Elbette. Nasıl isterseniz."

"Maurice," diye başladı, yüzünü bize dönerek. Bileklerimin hâlâ bağlı olduğunu görüyor ve sanki bu ona hakaretmiş gibi davranıyor. "Çözün onu. O bir misafir."

"Evet, efendim."

Bileklerim serbest kaldı ama koşmuyorum. Hiçbir şey yapmıyorum. Ne olacağını bilmiyorum ama sonuna kadar gitmem gerektiğini biliyorum.

"O sandalyeyi Blue'nun en iyi görebileceği yere koyun."

Maurice etrafımda dolaşıyor ve bir sandalye taşıyarak yatağın ayak ucuna yerleştiriyor. Arkasında duruyor.

"Ines."

KonseY Üyesi'nin sözüyle Ines odanın tam ortasına yerleştirilmiş küçük, yuvarlak haliya doğru ilerledi ve yatağın karşısında diz çöktü. Halının üzerinde olduğunu fark etmediğim uzun, ince anahtarı eline alıyor, başını eğiyor, dirseklerini başının yanına koyuyor ve kırbacı uzatıyor.

"Bu haliyle çok güzel, değil mi?" Konsey Üyesi Augustus bakışlarını karısının secde halindeki bedeninden bana çevirerek soruyor. Boğazım kurudu. Onu kırbaçlayacak ve bana da izletecek. "Mavi, eğer istersen." Konsey Üyesi oturmam için eliyle işaret ediyor.

"Kalmak istemiyorum."

"Korkarım çekip gitmek artık bir seçenek değil. Maurice'ten seni sandalyeye götürmesini istemem gerekirse, bunun bedelini Ines ödeyecek." Gümleğinin sağ kolunu kıvırmaya başlar. Dirseğine kadar katladıktan sonra kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Kurşuni bacaklar beni sandalyeye taşıyor ve oturuyorum. Maurice ellerini omuzlarıma koyuyor ve ben de sandalyenin kenarlarını kavıyorum.

KonseY Üyesi karısına doğru yürüyor ve kırbacı elinden alıyor. Doğruldu, cübbesini kapalı tutan kemeri çözüp omuzlarından aşağı iterken bana baktı. Alt tarafı çıplak ve kocasına sırtını vermek için öne eğildiğinde saçlarının neden yukarı kalktığını anlıyorum.

"Çok güzel," diyor adam, kadının etrafında bir daire çizerek. "Buraya gelmemiz biraz zaman aldı, değil mi Ines, ama karım

onun yeri ve belirlenen gün ve saatte, ben buna Kefaret Saati diyorum, diz çöker ve bedenini ıslah için sunar, değil mi sevgilim?" diye soruyor, omuzlarına vurarak onun ve benim soluk soluğa kalmamıza neden oluyor.

"Sessizlik. Sen daha iyi bilirsin." Başını sallıyor, başını eğiyor.

"Hayır. Bu haftaki seans için konuğumuza bakmanı istiyorum. Maurice, karım göz temasını keserse bana söyleyeceksin. Blue, eğer gözlerini kapatır ya da başka tarafa bakarsan, birinciden başlarım, anladın mı?"

Başımı salladım.

"Başlayalım mı?"

Yapıyor. Ve ben izliyorum, gözlerim kadın için yaşıyor, ellerim sandalyenin kenarlarını sıkıca kavrarırken Ines'in yüzünü izliyorum, kocası, kontrolü sıkı, bilmediğim hangi günahlar için onu cezalandırırken sessiz kalmak, ağlamamak için verdiği mücadeleyi görüyorum.

"Dün gece Antoine'la yaptığınız küçük şakayı kaçırmadım," diyor, odağı tamamen karısında; karısı kıpırdandıkça, elleri yumruğa dönüştükçe ve hareketsiz kalmak için çabaladıkça okşamaları sertleşiyor.

Başka tarafa bakmak, gözlerimi kapatmak istiyorum, ama bunun için cezalandırılacağını biliyorum ve onun gözleri kuru kaldıkça benimkiler akıyor ve cezanın sayısını unutuyorum.

"Söylesene, yanağına kondurduğu öpücük hoşuna gitti mi? Kızardığını gördüm. Sen hâlâ bir fahişesin, bunu biliyor musun?" diye bağırıyor ve o kadar sert vuruyor ki anahtar kadının sırtında kırılıyor. Kadın çığlık atarak öne doğru düşüyor. Adam bu sese şeytani bir sırıtışla karşılık veriyor. Kadın pozisyonunu korurken yüzünü görmek için etrafından dolaşıyor. "Hâlâ gözyaşı yok mu, karıcığım?"

Ona bakıyor, gözlerindeki nefret gizlenmemiş. Cevap vermiyor ve sessizliği onu sadece öfkeliendiriyor. Ona öyle sert bir tokat atar ki kadın yere yığılır.

Arkamı dönüyorum ama Maurice etli elleriyle yüzümü tutuyor ve beni bakmaya zorluyor.

"Gözyaşı istiyorum, Ines. Lanet olası gözyaşlarını istiyorum."

Dizlerinin üzerinde doğrulur ve çenesini dikerek ona bakar. İşte bu kadar. Söz yok. Duygu yok. Ve kesinlikle gözyaşı yok. Bundan güç alıyor. Onun nefretinden.

"Kan o zaman. Nasıl istersen öyle olsun." Arkasından yürüyor, kemerini çözüyor ve ilmeklerinden çıkarıyor. Benimle göz göze geldiğinde kendini tutmaya çalıştığını görüyorum ve adam onun içine girdiğinde, kalçalarını kaldırmasını ve yüzünü halıya gömmesini söylediğinde, başını çeviriyor, böylece bakışlarımı tutuyor ve uyluğundan kan damlalarının bozulmamış beyaz halıya düştüğünü gördüğümde, gözyaşlarını ve acısını yutmasını izliyorum.

Ondan nefret ediyorum. Onu öldürmek istiyorum. Ve tek yapabildiğim burada oturup izlemek, Maurice'in tutuşu hareket etmeme izin vermiyor.

Konsej Üyesi şimdi eforla homurdanıyor, küfrediyor. Yatak odasının kapısı açılıyor ama duymamış olmalı çünkü dayağı durdurmuyor. Evi arayan adamlardan birini tanıyorum. Maurice Konsej Üyesi'nin dikkatini çekiyor. Saçları dağınık ve adamlarla yüzleşmek için döndüğünde alnından ter damlıyor.

"Hiçbir şey, efendim."

Bana dönüp baktığında öfkeli ve hırıltılıydı. Bana doğru yürüyor ve ben sandalyemde o kadar eğiliyorum ki başımın arkası Maurice'in karnına gömülüyor.

"Nerede. Nerede. Nerede?" diye bağılıyor.

Çevremde karısının doğruduğunu görüyorum. Onunla göz temasını kesmiyorum. Bu canavarla.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tıslayarak ondan işaret alıyorum.

Ines sırtıyor. Anlıyorum. Evlilikleri boyunca onun gazabına uğramış olmalı. Eğer o kararlı ve güçlü kalabiliyorsa, ben de kalmalıyım.

Kolunu kaldırıyor, bana tokat atmaya hazırlanıyor. Maurice omuzlarıma bastırıyor ve Konsey Üyesi Augustus kolunu indirdiğinde gözlerimi kapatıp yüzümü çeviriyorum, içgüdülerim devreye giriyor.

Ama tokat hiç gelmiyor. Bunun yerine, bir ses kargaşası, yoldan çekilme çığlıkları, Zeke kendini odaya ve Konsey Üyesi Augustus'a fırlatıp, havada kolunu yakalayıp onu duvara fırlatırken gözlerimi açmamı sağlıyor.

Maurice beni serbest bırakıyor ve o ve başka bir asker Zeke'i yakalıyor, ama zararın verildiğini görebiliyorum, Konsey Üyesi hazırlıksız yakalandı, sanırım mülküne yapılan bu ihlale hazırlıksızdı.

"Ona dokunursan, ona elini sürersen seni gömerim!" Zeke kükrer.

Ayağa kalkıyorum, Zeke'e doğru gidiyorum, onunla Augustus'un arasına giriyorum çünkü evdeki tüm o adamlar şimdi buradalar, odaya doluşmuşlar, ona yaklaşıyorlar.

"Ben iyiyim, Zeke. Zeke? Bana bak."

Bunu yapması uzun, çok uzun zaman alıyor. Bakışlarını canavardan bana çevirmesi, gözlerindeki öfkenin bir cehenneme dönüşmesi.

"Çekil üstümden." Adamlardan kurtuluyor ve hepimiz kapıya, bir sonraki imkânsızlığa dönmeden önce yüzümü tutup gözlerimi arıyor.

Nefesim kesildi.

KonseY Üyesi duvardan sıyrılıp içeri giren adama dönerken Zeke beni kendine çekiyor. Saçlarını geriye doğru itiyor ama saçları mahvolmuş, karısını dövdüğünde mükemmel saçları yok olmuş.

"Şanslı Thorne," diyor Konsey Üyesi.

Yine de babamın gözü sadece bende. Kalbim hızla çarpıyor ve ellerim yumruk olmuş yanlarımda. Çünkü gördüğüm şey kız kardeşimi kıran adam. Onu döven, boğacak olan adam. Onun hayatını mahveden adam.

"Evet, Küçük Mavi Tavşan. Seni görmek güzel, tatlım."

Zeke beni tutmasaydı ona saldırırdım. Tırnaklarımla gözlerini oyardım.

"Sende. Dizüstü bilgisayar sende," diyor Zeke kendisine dönen Konsey Üyesine. "Ona bir daha yaklaşırsan, Konsey Üyesi ol ya da olma, seni yerin dibine sokarım."

Bizi kapıya doğru götürürken kolunu sıkıca bana doluyor ve Ines'e dönüp bakıyorum, hala yerde diz çökmüş, bornozu boynuna dolanmış, izliyor, kahkahası duyulmadan önce yüzüne bir sırtma yayılıyor, deli bir kadının çılgın kahkahası.

Zeke askerlere "Yolumdan çekilin," der.

"Bırakın gitsinler," diye sesleniyor Konsey Üyesi ve bırakıyorlar; Zeke bizi hızla evin içinden geçirip Dex'in beklediği yere götürüyor, araba rölantide çalışıyor.

Arkasına bile bakmadan arka kapıyı açıp içeri girmeme yardım etti, sonra da arkamdan tırmandı ve yola çıktık. "Canını yaktı mı?"

Başımı salladım. "Karısını döverken bana izletti. O hasta bir piç, Zeke." Hatırladıkça gözlerimi siliyorum.

Zeke'in çenesi gerilir.

"Ama bekle," diye başladım. "Bilgisayar... İçinde hiç dosya yok."

"Bunu anlaması biraz zaman alacaktır. Ama fazla zamanımız yok."

"Babam," diyorum.

Bana baktı. "Onu öldürmek istedim. Öldüreceğim. Söz veriyorum. Ama bu beni evden çıkarmak için bir tuzaktı. Ben de Augustus'u tuzığa düşürdüm. En azından geçici olarak."

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi ne var? Gerçekten sormak zorunda mısın? Şimdi seni bir uçağa bindirip ülke dışına çıkaracağım ve ulaşamayacağım."

"Ne? Hayır, Zeke. Asla olmaz. Gitmiyorum. Wren olmadan, sensiz olmaz."

"Sen. Ayarlayabildiğim en kısa sürede gidiyorsun."

"Kendin söyledin, bizi her yerde bulabilir. Bu sadece bir zaman meselesi." Başını sallar. "Ve ben Wren'i terk etmeyeceğim."

"Wren burada güvende. Korunacak, sana söz veriyorum. Ve yerleşmeye ihtiyacı var. Tüm bu değişim onun için iyi olamaz."

"Neye ihtiyacı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bunu sen de biliyorsun, Blue. Ayrıca, istedikleri o değil."

Eve vardığımızda hâlâ tartışıyoruz ama o yerinden kıpırdamıyor. Zeke'i ön kapıya kadar takip ediyorum, kilidi açmak için şifreyi giriyor. İçeri giriyor ve duruyor. Hemen arkasındayım, Konsey Üyesi'nin askerlerinin bıraktığı dağınıklığı görüyorum. Zeke bir küfür mırıldanıp çalışma odasına doğru yürüdüğünde bir şey fark ediyorum.

Burada olduklarını bilmiyor. Doğrudan Konsey Üyesi'nin evine gelmiş olmalı. Onu bulamadıklarını bilmiyor.

"Siktir! Evi yağmalamışlar." Doğruca çekmeceleri devrilmiş masaya gider. "Kahretsin!"

"Bekle, benim için geldiğini nereden biliyorsun? Burada olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana sallıyor ve çömelerek çekmecelerden çıkardıkları eşyalara bakıyor. "Hayır. Baban bana Augustus olduğunu ve adamlarının ben oraya varır varmaz kaçtığını söylediğinde, senin için geldiklerini biliyordum. Burayı darmadağın edeceklerini düşünmemiştim ama elbette edeceklerdi. O dosyaları istiyor." Doğruldu, bir lanet daha mırıldandı.

Flaş belleği sakladığım şömineye baktım. Hiç bozulmamış.

"Askerlerinden birinde olmalı. Bu da dizüstü bilgisayarı alıp gitmemize neden izin verdiğini açıklıyor. Augustus bilmiyor olmalı. Eğer teslim etmediyse Girard'ın adamlarından biri olup olmadığını merak ediyorum."

Neredeyse ona hayır, tam burada olduğunu söylemek için ağzımı açacaktım. İsteddiği şey tam burada. Ama ona döndüğümde telefonu kulağına götürdüğünü görüyorum. Kardeşini arıyor, olanları anlatıyor.

Bekliyorum, dinliyorum. Beni Wren'den uzaklaştırmasına izin veremem. Ondan uzağa. Konsey Üyesi Augustus kandırıldığını öğrendiğinde, ki yakında anlayacak, Zeke'in peşine düşecek. Belki Jericho'nun da. Ve eğer Zeke flaş belleği vermeyecek kadar inatçıysa, kendini öldürtecek. Onu teslim etse bile, o canavarın onu bırakıp gitmesine izin vermesine imkan yok. Bunu biliyorum. Karısını dövüşünü izledim. Onun tam olarak ne olduğunu gördüm.

O zaman karar veriyorum.

Yaptıklarımın sonuçlarına Zeke'in katlanmasına izin veremem. Arabayı Girard'a götürüp onunla bir anlaşma yapmalıyım. Hepimizi koruyacağına yemin etmesini istiyorum. Tek mantıklı seçenek bu ve Zeke bunu göremiyorsa, Zeke'ye ihanet etmek anlamına gelse bile bunu halletmeliyim.

Çalışma odasından çıkıp koridora doğru yürüdüğünde, duymamı istemediği şeyin ne olduğunu merak ediyorum ama kulak misafiri olmak yerine şömineye koşup çömelerek kütüğün altına ve kül yığınının içine uzanıyorum. Flaş belleği ve Antoine'ın kartını alıyorum. Zeke'in döndüğünü duyunca doğruluyorum ve ikisini de cebime sokuyorum. Ellerimi kotumun arkasına siliyorum ve Zeke içeri girdiğinde boğazımı temizliyorum.

"Yukarı çık ve toparlan, Blue. Bir saat içinde gidiyoruz."

"Zeke, kalmama izin ver. Sana yardım etmeme izin ver."

Bir kez daha deniyorum. I

ona yalan söylemek istemiyorum. Söylemeyeceğime söz verdim.

Başını sallıyor. "Git. Düşünmem gerek."

İç çekerek dışarı çıktım ve odama gittim. Kapımı kapattım. Yatağın kenarına oturup karta bakıyorum.

Bunu yaparsam geri dönüşü olmaz.

Ama yapmazsam da geri dönüşü yok. O yüzden numarayı çeviriyorum.

Antoine ilk zilde cevap verir. "Ezekiel. Sesini duyduğuma sevindim. Sanırım fikrini değiştirdin?"

Boğazımı temizliyorum. "Ezekiel değil."

Diğer uçta bir an sessizlik oluyor. Antoine Girard'ın nefes aldığını duyuyorum. "Peki, o zaman, ben Blue, sanırım. Sizin için ne yapabilirim?"

Kalbim küt küt atıyor. "İstediğin şey bende var." "Oh, biliyorum."

"Sana vereceğim ama karşılığında bir şey istiyorum. Yardımına ihtiyacım var."

"Benim yardımım mı?"

"Kız kardeşime, Zeke'ye, Jericho'ya ya da ailesine bir şey olmasına izin vermeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Yani, beni aradığını bilmiyor." "Hayır."

"Yaramaz."

"Anlaşma böyle."

"Tatlım, ben kız kardeşine göz kulak olurum, gerçi erkek arkadaşın zaten korumalar yerleştirmiş. St. James kardeşlere gelince, onlar kendi başlarının çaresine bakabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipler."

"Hayır. Yaptıklarından sonra olmaz. Söz vermeni istiyorum." "Merak ettim. Kim ne yaptı?"

Bir damla gözyaşımı sildim. "Zeke Konsey Üyesi'ne dizüstü bilgisayarı verdi ama içi boş."

O düdükler sonra Gülüyor. "Şey, o açıklıyor evdeki heyecan."

"Çok fazla zamanım yok. Y a p a c a k mısın? Söz verir misin?"

"Gelip senden alabilirim. O zaman hiçbir şey için söz vermeme gerek kalmaz. Sonuçta parasını ben ödedim."

"A m a yapmayacaksın," diyorum, yapmayacağından pek emin değilim.

Nerede olduğum tam olarak bir sır değil. "Hayır mı?"

"Onu dövdü."

"Pardon?"

"Ines. Onu derisini yüzene kadar dövdü ve bana da izletti."

Yüklü bir sessizlik telefona ağırlık veriyor. Onu önemsiyor.

"Buna Kefaret Saati diyor," diye devam ediyorum, acı vermek istemesem de buna ihtiyacım var. "O askerlerin izlemesine izin veriyor. Tam bir iğrenç tören," diyorum, sesim titriyor, midem bulanıyor. Yine de devam ediyorum çünkü Antoine Girard'ın öfkelenmesine ihtiyacım var. Hemen harekete geçmesini istiyorum çünkü zaman tükeniyor. "O durdurulmalı."

"İşte bu yüzden bana geliyorsun."

Beni göremediğini bildiğim halde başımı sallıyorum. "Lütfen. Onlara zarar vermesine izin vermeyin."

"Konsey Üyesi ile işim bittiğinde, kimseye zarar veremeyecek. Seni nereden ve ne zaman alacağım?"

"Beni havaalanına götürüyor. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Belki özel. Gerçekten bilmiyorum. Bir saat içinde ayrılıyoruz. Bishop'ların evindeyiz," diye ekliyorum, belki bilmiyordur diye. "Bana ulaşman gerek. Uçağa binemem."

"Seni kaçırmamı mı istiyorsun?"

"Uçağa binemem," diye tekrarlıyorum.

"Binmeyeceğim." "Mavi?" Zeke koridorun sonundan sesleniyor.

"Benim gitmem gerek. Gerisini sen hallet. Ben flaş belleği getireceğim. Uçak havalanırsa, o da benimle gelir." Telefonu kapatıp aceleyle banyoya giriyorum ve Zeke yatak odasına girdiğinde kapıyı kapatıyorum. Kartı tuvalete atıyorum ve yüzüme su sıçratmadan önce sifonu çekiyorum. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var. İhanetimi maskeleyerek için.

Yatak odasına geri döndüğümde beni dikkatle inceleyerek "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Gitmek istemiyorum, Zeke."

"Üzgünüm, Blue. Bunun en iyisi olduğu konusunda bana güvenmelisin.

İhtiyacın olan şey sende mi?" Eliyle çantayı işaret ediyor.

İçinde ne olduğundan emin olmasam da başımı sallıyorum. Ama zaten bir önemi yok.

Onu aldı. Kapıdan çıkarken onu takip ettim. "Beni nereye gönderiyorsun?"

"Amsterdam, şimdilik. Dex seninle seyahat edecek. Sen benim dairemde kalacaksın ve tüm bunlar sona erdiğinde seni almaya geleceğim."

"Hayatta kalırsan demek istiyorsun," diye soruyorum sinirlenerek. "Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Mavi. Dur."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdığı için ona bakamıyorum.

Beni kollarına çekti. "Eğer diye bir şey yok." Yüzümü ellerinin arasına alıp kendine doğru eğiyor. "Senin için geleceğim, Mavi. Yemin ederim. Senin için geleceğim." Eğilip ağzımı öpüyor ve ben de ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

"Korkuyorum."

Geri çekiliyor, kaşlarının arasında bir çatıklık var. "Her şey yoluna girecek. Sen de iyi olacaksın. Orası buradan daha güvenli."

Başımı salladım. "Hayır. Senin için korkuyorum."

Gülümsüyor, beni tekrar öpüyor. "Üzülme. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Söz veriyorum."

"Ben," diye başlıyorum ama duruyorum. Ne söyleyeceğim? Onu sevdiğimi mi? O bunu istemiyor. Bunu açıkça belirtti. Ayrıca, bunu söylemek onu bir daha göremeyecekmişim gibi hissettiriyor.

Dışarı çıkıp cipe biniyoruz, ben Antoine'a zaman kazandırmak için ayaklarımı sürüyorum ama nerede

olduğumu biliyorsa zaten evin yakınında birilerini görevlendirmiş olabilir. Zeke sürerken etrafıma bakıyorum, Dex yolcu koltuğunda, ben

arkada. Dikiz aynasından Zeke'in gözlerini üzerimde yakalıyorum ve otoyola doğru ilerlerken hareketsiz durmaya çalışıyorum.

"Hangi havaalanına gidiyoruz?" Ben soruyorum. "Özel bir havaalanı."

Yol kırk dakika sürüyor ve Antoine ya da adamlarının varıp varmadığından emin olamıyorum. Bir uçağın bizi hazır beklediği havaalanı pistine çekiyoruz. Zeke ve Dex iniyor. Çantamı alıyorum ve ben ona uzanırken Zeke kapımı açıyor.

"Fikrini değiştir," diyorum çıkmadan önce. Beni sana ihanet etmek zorunda bırakma.

Başını sallar. "Hadi, Mavi." Elini uzatıyor ama ben tutmuyorum. Araçtan inip etrafa bakıyorum.

"Ne arıyorsun, Blue?" "Hiçbir şey. Bilmiyorum."

Onu bırakıyor ve uçağa doğru yürüyoruz, kaptan ve ikinci kaptan bizi karşılıyor. Zeke ile el sıkıştılar. Sanırım bu onun ilk özel uçuşu değil. Zeke beni tanıştırıyor ve gülümsemeye çalışıyorum. Hepimiz uçağa biniyoruz ve bir an için fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünüyorum ama sonra bana sıkıca sarılıyor, sanki bir daha sarılamayacakmış gibi. Belki ben de ona bir daha sarılamayacağım.

Gözyaşları her zaman olduğu gibi beklenmedik bir şekilde geliyor ve geri çekilip onları siliyor. Gözleri hüznü ve ikimizin de ne söyleyeceğini bilmediğini hissediyorum.

"Efendim. Bizim zaman aralığımız," der kaptan ve Zeke başını sallar. "Eğer bana bir şey olursa, Wren'e göz kulak olur musun?"

"Sana hiçbir şey olmayacak. Sana ne olabilir ki?"

"Sadece yapacak mısınız?"

Gözleri parlıyor, kaşlarının arasında oluşan o çizgi onu daha da yakışıklı yapıyor. Başını sallıyor. "Söz veriyorum."

Yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor. Ben de başımı sallıyorum çünkü boğazımdaki yumru yüzünden konuşamıyorum.

"Efendim, zaman aralığımızı kaybetmek istemiyoruz."

Zeke uçaktan inmeden önce bana son bir kez hüzünlü bir gülümseme veriyor. O sırada telefonu çalıyor ve Jericho'nun aradığını duyuyorum.

"Yola çıkıyorum," diyor ve küçük bir pencereden cipe doğru koşmasını izliyorum. Biz yola çıkana kadar beklemeyip hızla uzaklaşıyor ve Jericho'nun ona ne söylediğini merak ediyorum.

"Birkaç dakika içinde yola çıkacağız. Sadece yerleşin ve rahatlayın," diyor Kaptan dahili telefondan. "İhtiyacımız olan yakıtı almak için Boston'a uçacağız, ardından Amsterdam'a gideceğiz. Kuşluk vakti inmiş oluruz."

Nedense pasaportum olmadığı için panikliyorum. Nedenini hiç bilmiyorum. Beni geri göndereceklerinden eminim. Başımı sallıyorum, bunu neden düşündüğümden bile emin değilim.

Telefonumu çıkarıyorum, pencereden dışarıyı dikkatle izlerken ellerim terliyor. Girard başaramayacak. Kapıları kapatıyorlar ve motorlar çalışıyor. Kaptan kalkışa hazır olduğumuzu anons ediyor ve uçuş görevlisine yerine geçmesini söylüyor ve ben aramalarım gidip tekrar aramaya başlıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor çünkü kalkamayacağız. Kalkamayız. Ama arama telesekretere düşüyor.

Uçak hareket etmeye başlıyor ve yavaşça piste doğru ilerliyoruz.

Kahretsin.

Bağlantıyı kesip tekrar aradım. Yine telesekreter.

Uçak dönüyor ve ben ana kapıyı göremiyorum. Tam umudumu kesmiştim ki, pistin başına geldiğimizde, kocaman, siyah bir SUV'un penceresinin önünden uçağın önüne doğru hızla geçtiğini görüyorum. Lastikler gıcırıyor ve uçak sanırım SUV'den kaçınmak için keskin bir dönüş yapıyor, sonra ani bir duruşla beni öne doğru sarsıyor. Kolçakları sıkıca kavradım.

"Ne oluyor lan?" Dex kemerini çözüyor.

Uçuş görevlisi, "Bayım, lütfen yerinizde kalın," der.

Onu görmezden geliyor, daha iyi görebilmek için başka bir pencereye doğru yürüyor. Ceketinin altından kılıfında gördüğüm silaha uzanıyor. Çevremdeki bir hareket başımı çevirmeme neden oluyor ve üç adamın kapının olduğu yere doğru yaklaştığını görüyorum. Birinci subay kalkıştan önceki halinden daha solgun görünerek kokpitten çıkıyor ve kapının kilidini açıyor.

"Ne oluyor lan?" Dex, üç adam silahlarını çekmiş, Dex'in silahlı olduğunu görür görmez ona nişan almış halde gemiye binerken talepte bulunur.

Dördüncü bir adamın jete girişini şaşkınlıkla izliyorum. Bu o.

Antoine Girard.

Onu tanıyorum. Tabii ki tanırım. Kolundan, ceketinin elinin olması gereken yere iliştirilmiş ve cebine sokulmuş olmasından. Üç yıl önce o gece onu evimde gördüğümdekine benzer bir şapka takıyor. Aşağı doğru çekilmiş. Boğazım kuruyor, kalbim hızla çarpıyor, zihnim dönüyor, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Pazarlığın sonunu getirip getirmeyeceğini. Hepimizi öldürebilir ve istediğini alabilir. Üzerimde olduğunu biliyor.

Etrafına bakıyor, bakışları yavaşça her şeyi ve herkesi taradıktan sonra bana geliyor.

Bana doğru adım attığında hâlâ bağlı olduğumu fark ediyorum. "Bayan Blue Thorne."

Gözlerine bakıyorum, onu okumaya çalışıyorum. Evimde geçirdiğim o geceki yüzünü hatırlamıyorum. Zar zor gördüm ve sonrasında olanlar her şeyi gölgede bıraktı. Çirkin değil Antoine Girard, ama sertleşmiş. Çenesinin yapısında, ela gözlerindeki soğuklukta bu var. Onu suçlayabilir miyim? Hayatı ondan çalındı. Ve belki sevdiği kadın da.

"Nerede?" diye soruyor.

Boğazımı temizliyorum, kemeri kurcalıyorum ve sonunda çözüyorum. Ayağa kalkıyorum. Böyle günlerde keşke daha uzun olsaydım diyorum. "Aldım."

Elini uzattı.

"Onu alıp bizi vurmayacağını nereden bileyim?"

"Bilemezsin."

Dex'e bakıyorum, bana ters ters bakıyor, elleri havada, silahı Girard'ın adamlarından birinin elinde.

Girard yaklaşıyor, fısıldamak için eğiliyor, ama neden olduğundan emin değilim. Gözümü korkutmak için mi? Zaten gözüm korkuyor. Ayrıca fısıltısı çok yüksek. "Beni sen çağırdın, hatırladın mı?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Dex.

Girard, Dex'e silah doğrultan askere başıyla işaret eder.

"Hayır!" Onu vuracağını düşünerek çığlık atıyorum. Onlara doğru atılıyorum ama Girard beni yakalıyor, geri çekiyor. Engeli düşünülduğünde oldukça güçlü. "Yapma!" Tam asker tabancasının kabzasını Dex'in kafasına indirirken bağıriyorum. Dex tökezledi, gözleri bir an için benimkilerle buluştu.

yere düşmeden önce. Asker, Dex'in mühimmatı boşaltılmış silahını yere fırlatır.

Uçuş görevlisi kaçmaya çalışır ancak başka bir adam onu yakalar ve koltuğuna geri oturtur.

"Ne yaptın sen?" Bilinci yerinde olmayan Dex'e bakarak çığlık atıyorum.

"Sakin ol. Ona bir şey olmaz. Henüz Loverboy'u aramasını istemiyorum." Beni bırakıyor ve ben de ona dönmeden önce sendeleyerek uzaklaşıyorum. "Umarım vaktimi boşa harcamamışsındır. Nerede o?"

Cebime uzanıp flash belleği çıkarıyorum. Ona uzatırken elim titriyor.

Girard onu alır, avucundaki küle bakarak kaşlarını kaldırır.

"Ona ne yaptın böyle?" diye soruyor neredeyse kayıtsızca. "Çabucak saklanacak bir yer bulmam gerekiyordu."

"Hm. Pekala." Onu cebine sokuyor. "Umarım senin iyiliğin için dosyalar zarar görmemiştir. Telefonunuz lütfen."

"Telefonum mu?"

Başını sallıyor ve adamlarının kaptanın, ikinci kaptanın ve uçuş görevlisinin telefonlarını topladığını fark ediyorum. İçlerinden biri Dex'in cebine uzanıyor ve onun telefonunu da alıyor.

"Neden?"

"Takip cihazları."

"Kimse beni izleyemez."

"Emin olabilir misin?" Sanırım emin değilim. "Geri alacaksın." Elini uzatıyor ve telefonumu içine koyuyorum. O da

kapatır ve ceketinin cebine sokar. "Hadi gidelim."

"Nereye gideceksin?"

"Seni kaçırmamı istedin. Seni kaçırıyorum."

"Sadece Dex'e öyle görünmeni istedim ama öyle görünmedin. Seni aradığımı biliyor. İhtiyacın olan şeye sahipsin. Bana ihtiyacın yok."

"Ama ya bana Loverboy'un iyi Konsey Üyesine verdiği dizüstü bilgisayar gibi bir flash bellek verirseniz?"

"Ben yapmadım."

"Bunu bilmiyorum. Ben de seni tanımıyorum. Gidelim, vaktimi boşa harcıyorsun."

"Nerede?"

"Neden? benim Mütevazi mesken üzerinde
Meclis Üyesi Augustus'un malı tabii ki."

Ciplerden birinin arkasında Antoine'ın yanına oturdum. Councilor Augustus'un mülküne geri dön. Olmak istediğim son yer orası.

Antoine beni inandırmaya çalıştığı kadar rahat değil. Sanırım anlıyorum. Yolculuğun ilk bölümünde sessiz kalıyor ve bakmadığını düşündüğüm anlarda göz göze geliyoruz. Ceketinin kolunu çözdüğünde, bakışlarımın oraya gitmesine engel olamıyorum ve elinin olması gereken yeri kaşımamasını açıkça izliyorum.

Boğazını temizliyor ve beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Utanıyorum ve bir özür mırıldanıyorum, bakışlarımı omzunun üzerinden kaydırırken yüzümün yandığını hissediyorum.

Devam et, iyice bak der gibi elini kaldırıyor. "Daha önce hiç eli olmayan birini görmedin mi?"

Bakışlarımı ela gözlerine kaydırıyorum ve aklıma gençliğinde gördüğüm fotoğrafı geliyor. Gülüyordu. O zaman gözlerinde neşe vardı. Bu adam için üzölmek istemiyorum, o acımasız biri. Muhtemelen Konsey Üyesi kadar acımasız. Hoxton kardeşler bunun için yeterli kanıt olmalı. Ama bir parçam, onun bu acımasızlığını hissediyor.

Bir dereceye kadar acı. Belki de tüm kaybettikleri içindir. Belki de onu arkaik cezasına çarptıran Konsey Üyesi Augustus'u ev içi vahşetinde gördüğüm içindir.

"Hayır," dedim
sonunda. "Pekâlâ,
karnını doyur."

"İhtiyacım yok." Arkamı dönüyorum. "Baktığım için özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

"Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, balta indiğindeki gerçek acı mı yoksa neyin gelmekte olduğunu bilmek mi? Ne kadar çabuk geleceğini."

Tekrar ona dönüyorum. Yine de bana tam olarak bakmıyor. Tek düşünebildiğim, şu anda ne kadar insani görüldüğü. Ne kadar savunmasız.

"Az önce Ines'in damgalanmasını izledim. Bunu yaparken beni tutmak zorunda kaldılar. İkimiz de ona ne yapacağını biliyorduk. Ve çığlık attığında, Tanrım." Başını sallıyor. "Bunu asla unutmayacağım." Sanki şimdi onu tekrar duyuyormuş gibi duraklıyor. "Benim için hazırdılar. Her şeyi planlamıştı. Ve çığlıkları üzerine yemin ederim duydum, derinin cızırtısını. Bunu duyabildiğini biliyor muydun? Sonuçta bu bir et."

Tüm bunları düşününce midem bulanıyor.

"Bunu yıllardır planlıyor olmalı." Gözbebekleri tekrar bana odaklandı. "Loverboy sana Cemiyet hakkında çok şey anlattı mı?"

"Birazcık. Daha fazlasını bilmek istemiyorum. Kulağa korkunç geliyor." "Öyle değil ama bazı insanlar öyle sanırım. Her yerde olduğu gibi.

Mahkeme, asla varmak istemeyeceğiniz bir yer. Yöntemleri ortaçağdan kalma. Kırbaçlamalar. Dağlama. Parçalara ayırma. Nadir durumlarda idam."

"Bunu yapabilirler mi? Yani, kanunların üstünde değiller."

Bunun üzerine homurdanır. "Onlar kanun. Dünyanızda kaç tane güçlü adamın Cemiyet üyesi olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Konsey Üyeleri, Mahkeme, canları ne isterse yapabilirler. Hiç Londra'ya gittin mi?"

Tuhaf, ani bir konu atlaması oldu ve başımı salladım.

"Şey, blok Kule Müzesi'nde sergileniyor. Bunu biliyor muydunuz?"

"Ben yapmadım."

"Bunu görmelisiniz."

"Hayır, teşekkürler." Arkamı dönüyorum.

"IVI'nin doğuşunun 100th yıldönümü anısına Tribünal için bir replika yapıldı. Boston bölümündeki bahçelerde belirgin bir şekilde sergileniyor. Belirgin bir şekilde demek doğru olmayabilir. Jüri önüne çıkarılan herkes onu belirgin bir şekilde görüyor. Dehşet salmak için kesme tahtası gibisi yok, değil mi?" Gülüyor. Ben gülmüyorum. "Her neyse, bunu hiç kafa kesmek için kullanmadılar. Sadece birkaç el için. Oraya sürüklenirken, ne kadar adaletsiz olursa olsun kaderinizden kaçamayacağınızı bildiğinizde hissettiğiniz korkunun her şeyden çok daha başka bir korku olduğunu söyleyebilirim. Bu oldukça korkunç. Ta ki balta inene kadar." Bana dönmeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Sence hangisi daha kötü olurdu?"

"Bilemem."

"Ne kadar şanslısın değil mi?" Cevap vermiyorum ama o da benden bunu beklemiyor. Bu konuşmayı neden yaptığımızdan bile emin değilim. "Konsey Üyesi Augustus o gün tüm hayatımı çaldı. Bu gece de onunkini çalmaya niyetliyim."

Meclis üyesinin arazisine dönüyoruz. Diğer ciplerin bizimle olmadığını fark ediyorum, sadece bizim bindiğimiz araç ve bir diğeri.

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Bir ordu getirmek kabalık olur. Bu daha sonra olacak."

"Beni görürse," diye başlıyorum, daha yeni terk ettiğim eve bakıyorum.

"Benim korumam altındasın. Bu, söylediğin şeyi içerdği sürece." Flaş belleği havaya kaldırıyor. "Eğer içermiyorsa, Konsey Üyesi'ne koşup onun koruması için yalvarmak isteyebilirsin."

"Var. Tüm dosyalar onda. Ve ben o canavara hiçbir şey için gitmem."

Şaşkın bir ifade takınıyor ve sonra başını sallayarak onaylıyor. Küçük misafirhaneye geldiğimizde, ön koltuklarda oturan askerler kapılarımızı açmak için dışarı çıkıyorlar. Birinin boynuna, diğerinin de elinin arkasına işlenmiş koda dikkatimi çekiyor. Omzumun üzerinden ana eve bakıyorum. Oradan misafirhane görünüyor ve Antoine baktığımı görünce küçük bir el sallıyor.

"Ne yapıyorsun?" Yüzümü başka tarafa çevirerek soruyorum. "Ev sahibime merhaba diyorum.

Eminim izliyordur."

"Ne?" Panikle sordum. Hay sikeyim. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

Antoine çenesiyle ön kapıyı işaret eder, o rahat gülümsemesi kaybolmuştur. "Sana söyledim, ihtiyacım olan şey bu flaş bellekte olduğu sürece sorun yaşamazsın. İçeri gir, Mavi."

Fazla seçeneğim yok, bu yüzden eve giriyorum.

İçeride iki kat yüksekliğinde büyük bir oda var. Ana evden farklı bir şekilde tasarlanmış, daha çok duvarları geniş kütüklerden oluşan lüks bir dağ kulübesine benziyor. İkinci kat boyunca bir podyum ve ikinci katın olacağı yerde raf raf kitaplar sıralanıyor. Mutfak, restoran kalitesinde aletler ve önünde altı tabure bulunan uzun bir meşe tezgah ile bir duvarın tamamını kaplıyor. Turkuaz kakmalı ağır bir yemek masası bir düzine kişiliktir ve yaşam alanındaki mobilyalar da benzer tarzdadır, her şey büyük ve güzeldir. Bir duvar tamamen camdan yapılmış ve güzel, vahşi bir bahçeye bakıyor. Dışarıda bir ateş çukuru ve etrafında birkaç sandalyenin yanı sıra başka bir büyük yemek masası var. Verandanın ortasında bir kürsü inşa edilmiş gibi görünüyor. Ahşap güvertenin geri kalanından daha yeni ve bu beni şaşırtıyor. Nedenini bilmiyorum. Sadece birkaç kişi için yeterince geniş ve üzerinde bir muşamba ile örtülmüş kaya gibi bir şey var. Karşı tarafta bir bahçe aleti ona yaslanmış, bu yüzden tek gördüğüm uzun sapı.

Salondaki koltuklardan birinde oturan bir adam ayağa kalkıp yanımıza geliyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Yine de gülümsüyor ve en azından benim görebildiğim hiçbir yerinde koda yok.

"Trae, bu Blue. Blue, Trae."

Trae başını sallar ve Antoine'a bakar. "Sende mi?"

Antoine cebinden flash belleği çıkarır ve uzatır. Trae onu alır ve yemek masasına geçerek bir dizüstü bilgisayar açar ve flash belleği takar.

"Ona ne yaptı?" Antoine sonunda soruyor. Ines'i kastettiğini anlamam için adını söylemesine gerek yok.

Ben ve en az bir gardiyan onun acısını izlerken diz çökmüş, soyunmuş, kırbaçlanmış kadını hatırlayınca yutkunuyorum. Aşağılanmasını.

"Onu kırbaçladı," diyorum Antoine'ın yüzünün yan tarafına bakarak, çenesinin sıkışmasını izleyerek, ellerinin yumruk olduğunu görerek. "Ona kızdı ve gözyaşı dökmesini istedi. Kız ona tepki vermeyince öyle sert bir tokat attı ki kız yere yığıldı ve kız doğrulup tekrar yerine oturduğunda yine de ona sessizlikten başka bir şey vermedi."

"Orada ne yaptı?" diye soruyor, sesi kısık. Ona söylemekte tereddüt ediyorum.

Bana bakmak için döndü. "Kadın ona gözyaşlarını vermeyince ne yaptı? Onların yerine ne aldı?" diye soruyor, sesi sert.

"Kan," diyorum
açıkça. Antoine
konuşmuyor.

"O güçlü," diyorum koluna dokunarak. Koluna bakıyor ve neredeyse kafası karışmış gibi görünüyor. Bir hata yapmışım gibi hissederek onu geri çekiyorum. Boğazımı temizliyorum. "O benim olabileceğimden daha güçlü, sanırım."

Başını sallıyor. "Hayatta kalanlar sadece güçlülerse hayatta kalırlar. Uyum sağlamayı öğreniriz."

Bu doğru. Sanırım hayatım boyunca uyum sağladım. "Sonra ne oldu? Nasıl çıktın?"

"Bana vurmaya hazırlanıyordu, Konsey Üyesi. Kolunu kaldırdı ve ben gözlerimi kapattım. Askeri hareket edemediğimden emin oldu. Zeke tam zamanında geldi." Bu kısımda gülümsemek zorundayım. "Ines ona güldü. Çok kızgındı, öfkeliydi, tükürüyordu. O da bornozunu giydi ve ona güldü."

Gururlu bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Onu seviyor muydun?" Tamamen meraktan soruyorum çünkü bu adamın katmanları var. Acımasız ve tek fikirli ama hepsi bu değil.

Beni inceliyor.

Trae, Antoine'ı cevap vermekten kurtararak, "Hepsi burada," diyor.

Antoine ekrana bakmak için Trae'nin arkasına geçer. Hesaplanmış, keyif verici bir gülümseme takınıyor. "İyi iş çıkardın Mavi," diyor hâlâ ekrandakileri tarayarak. "Patlamayı gönder."

"Herhangi bir ismi düzeltmemi ister misiniz?" "Hayır."

"Emin misin?"

Antoine cevap vermiyor. Sadece Trae'ye bakıyor, o da başını sallıyor. "Şimdi yapacağım."

"Gel, Mavi."

Sürgülü kapıya doğru yürüyüp açıyor ve verandaya çıkıyor. Doğruca kürsüye doğru yürüyor, ben de birkaç adım geriden takip ediyorum.

"Ödünç almak için tabirimi mazur görün, dünyanın parasını verdim. Nakliyeden bahsetmiyorum bile." Işık çalıyor. "Bugünlerde herkes haraç kesiyor. Sadece sigorta beş binden fazla tuttu. İVI mallarının zarar görmesini istemiyor," diyor ve bir bahçe aleti olduğunu düşündüğüm şeyin uzun sapından tutup kaldırarak, kaya parçası olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerindeki örtüyü kaldırması için hazır bekleyen birine uzatıyor.

Gerçekte ne olduğunu gördüğümde boğazım kuruyor.

Antoine'ın gülümsemesi genişler. "Bunu yirmi beş yıldan fazladır görmedim ama yine de her gece rüyamda gördüğüm gibi." Tahta bloğa bakıyor, sanırım sözünü ettiği kopyaya. Ona dokunuyor. Okşuyor. Bu hareket omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Kendi kanım onu besliyor." Bana bakıyor. "Gel dedim, Mavi."

Başımı sallıyorum, geriye doğru bir adım atıyorum ve bir şekilde dışarı çıkıp arkama geçen ve benim fark etmediğim adamlarından birine çarpıyorum.

Bu adama gelmekle hata mı ettim? Kötünün iyisi olduğunu düşünerek mi?

"Gel dedim," diyor Antoine, dev baltayı tutuyor ve tüm dünyaya celladın kendisi gibi görünüyor, tek ihtiyacı olan bir pelerin.

"İstemiyorum."

"Bebek gibi davranma." "I-"

Arkamdaki adama eliyle işaret ediyor, o da kolumdan tutup beni kürsüye doğru götürüyor. Onu itiyorum ama tıpkı Konsey Üyesi'nin adamı gibi ben de ona denk değilim.

"Diz çök," dedi Antoine.

Önce bloğa, sonra ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Seni bana yaptırma. Diz çök."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Arkamdaki adama eliyle işaret ediyor, o da ellerini omuzlarıma koyuyor. Mücadele ediyorum ama o çok güçlü. Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor ve ellerini omuzlarımda tutuyor.

Diğer adam sağ koluma uzandı, onu kavradı ve bloğun diğer tarafına doğru sürükledi.

Çıglık atıyorum. Pürüzsüz ahşabı hissederken, onu lekeleyen koyu lekeleri görürken çıglık atıyorum. Kafa yok, sadece eller var, demişti. Bu hiç rahatlatıcı değil.

Antoine bana doğru eğildi. "Şşş. Henüz değil. Konsey Üyesi'nin henüz gelmesini istemiyoruz. Eski dostum için her şeyin mükemmel bir şekilde yerine oturmasını istiyorum."

"Sana istediğini verdim. Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım."

Bana Ines'in gülüşünü, ne kadar çılgınca geldiğini düşündüren garip, neredeyse akli başında olmayan bir gülümsüyor.

"Benim hissettiklerimi hissediyor musun? Nasıl dehşete kapıldığımı. O adamın benden çaldığı her şeyi şimdi anlıyor musun?"

Ona bakıyorum, gözleri kısılmış, parıltıları doğal değil, normal değil.

Unhinged.

İşte yine o kelime. Bu adamın akli dengesi yerinde değil. Kendini zar zor toparlıyor.

"Öyle mi?" diye bağırıyor.

Hareketli bir şekilde başımı sallıyorum. Anlıyorum. Dehşetini anlıyorum çünkü şu anda ben de dehşete düşmüş durumdayım. Ondan korkuyorum.

"Bir anlaşmamız vardı. Söz vermiştin."

Bana doğru eğildi. "Ve sen de teslim oldun. Bu nedenle benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Kalbimin gümbürtüsüyle göğsüm ağrıyor. Sözleri, yüzü ve baltayı tutuş şekli birbiriyle uyuşmuyor.

"Bırakın onu," diyor doğrulurken. Kolumu tutan adam onu bırakıyor ve ben de kolumu tutarak geri çekiyorum.

"Efendim," diye sesleniyor Trae, Girard'ın dönmesini sağlıyor.

"Sıra sizde."

Kocaman gülümsüyor ve bilmesem mutlu göründüğünü söyleyebilirdim. Beni ayağa kaldıran arkamdaki adama eliyle işaret ediyor.

Girard derin bir nefes alıyor, tek kollu ve tek elli olduğu düşünülürse baltayı muazzam bir güçle başının üzerine kaldırıyor. Baltayı bloğa öyle sert indiriyor ki, bıçağı tahtaya saplıyor ve ben dehşet içinde izlerken çığlık atmama neden oluyor.

Bana dönüyor, alnındaki teri siliyor.

"Göze göz. El ele. Gel, Mavi, bir saniye bile kaçırmak istemiyorum!"

EZEKIEL

Şimdiye kadar bir bildirim almış olmalıydım.

Jericho konuşuyor ama ben telefonuma bakıyorum. Dex'i deniyorum. Tekrar aradım ama yine Blue'nunki gibi telesekretere yönlendirdiler.

"Vay anasını," diyor Jericho masasından kalkarken, gözleri dizüstü bilgisayarında gördüklerine takılmış.

"Onlara ulaşamıyorum," diyorum tekrar deneyerek. "Sanırım nedenini biliyor olabilirim."

Kardeşime baktım. "Ne?"

Dizüstü bilgisayarını çeviriyor ve ben de e-postayı görüyorum. Jericho körlemesine kopyalanmış ve telefonumdaki e-posta uygulamasına bir göz attığımda aynı e-postanın bana da geldiğini görüyorum.

"Bu da ne böyle?"

"Bu bir video." Oynat tuşuna basıyor ve YouTube'a yönlendiriliyoruz. Antoine Girard uzun siyah bir cübbe giymiş bir kürsüde duruyor.

"Dinleyin, dinleyin," diyor eski dünya aksanıyla. "Bu kamu hizmeti duyurusu size endişeli bir vatandaş tarafından getirilmiştir," bu kısmı ilaç reklamlarındaki feragatnameleri okudukları gibi hızlı bir şekilde söylüyor.

"Have

Bu adamı gördünüz mü?" Meclis Üyesi Augustus'un Meclis Üyeleri Montrose ve Hildebrand'la birlikte durduğu bir fotoğrafı kaldırıyor. Kamera Augustus'un karikatürize edilmiş bir ilmiyle çevrelenmiş ve kafasından çıkan boynuzlarla modifiye edilmiş yüzüne zoom yapıyor.

"Aranızda bir kral gibi dolaşıyor, her biriniz üzerinde muazzam bir güce sahip. Kaçınız onun kontrolsüz gücünün kurbanı oldunuz? Aile üyelerinizden kaç? Ve kaçınız Yahuda'nın altın paralarıyla adaletin terazisini kendi lehinize çevirdi?"

"Ne oluyor lan? Aklını kaçırmış," diyorum.

"Size bir yanlışlar parşömeni getirdim." Dramatik bir şekilde parşömenin açılmasına izin verir. O kadar uzun ki ekrandan yuvarlanıyor. Sahne dekoru olduğunu varsayıyorum. "Bir isim listesi. Bazıları kurban, bazıları da bizzat suçlu. Yüce Mahkememiz böyle bir skandala dayanabilecek mi?" Sonra tekrar o ilaç reklamı sesine geçiyor. "Aşağıdaki bağlantıya tıklayın ve bu mesaj hoşunuza gittiyse başparmağınızı yukarı kaldırın." Başparmağını yukarı kaldırıyor ve lanet bir palyaço gibi gülümsüyor.

"Tanrım. Adam delirmiş." Jericho duraklatmaya basar ve eklentiye tıklamaya gider. "Bekle. Virüs olabilir."

"Hiç sanmıyorum." Açtı ve ikimiz de dosyayı tanıdık. Konsey Üyesi Augustus'un defteri. Tüm isimler siyah beyaz olarak üç kuşak geriye gidiyor.

"Siktir."

Jericho tekrar oynat tuşuna basar. "Korkmayın," diye devam eder Antoine. "Adalet yerini bulacak. Hırsız yargılandı ve

talep edilen ceza, yüce Mahkememizin emirleri uyarınca yerine getirilecektir."

Burada bir duraklama oluyor ve ekranı bir fotoğraf dolduruyor. Jericho yakından bakıyor. "Bu Londra Kulesi'nde sergilenen blok değil mi?"

"Boston'daki yerleşkede bulunan kopya olabilir," diye ekliyorum, kalbim küt küt atıyor çünkü Girard'ın niyetini tamamen anlıyorum. Başından beri yaptığı planı. Konsey Üyesi umurumda değil. Girard'ın hakkı ödenmeli ve yöntemine şaşırmamalıyım ama barbarca doğası hâlâ midemi bulandırıyor.

Video Antoine'a geri dönüyor. "Bir zamanlar büyük olan Toplumumuzun vatandaşları, sizi diğer suçluları adalete teslim etmeye çağırıyorum. Benim hepimizin intikamını alacağım gibi siz de sevdiklerinizin intikamını alın. Mahkeme kurallarında bir istisna yapılacaktır. Konsey Üyesi Augustus'un cezası canlı yayında infaz edilecek. Ne de olsa hepimiz bu suçlunun cezalandırıldığını görmeyi hak etmiyor muyuz? Gaspçı kralın devrilmesine tanık olmak için bizi izlemeye devam edin."

Video sona erer ve Jericho dizüstü bilgisayarın kapağını kapatır. "Bu Konsey Üyesi'nin dizüstü bilgisayarı neden aldığını açıklıyor. Bu olmalı
Konsey Üyesi'nin muhafızlarının arasına sızan ve sürücüyü evde bulan Girard'ın askerlerinden biri olabilir," diyorum.

Telefonum çaldı. Tanımadığım bir numaraydı. Cevap veriyorum ve Dex'i duyunca şaşıyorum.

"Ezekiel? Gitmişler."

"Dex? Sen misin?" Jericho duyabilsin diye telefonun hoparlörünü açtım.

"Telefonumu aldılar. Beni kendi silahımla bayılttılar. Mürettebat da bayıldı. Bir çeşit

yatıştırıcı. Atılmış bir şırınga görüyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Girard ve adamları uçağın önünü kestiğinde pistteydik ve kalkışa dakikalar vardı. Ona haber verilmişti. Mavi onlara haber verdi."

"Ne?"

"Beni duydun. Blue'ydu."

"Nerede o?"

"Flaş belleği ona verdi, Ezekiel. Başından beri ondaydı."

Bunu düşündüm, havaalanına giderken ne kadar telaşlı olduğunu hatırladım. Bir yere saklamıştı da Augustus'un adamları bulamamış mıydı? Onu uçağa bindirip şehir dışına göndereceğimi söylediğimde parayı alıp Girard'ı mı aramıştı?

"Onu nereye götürdü?" Her nasılsa sakın bir ses tonuyla soruyorum. "Bilmiyorum. Arabam burada. Jericho'ya gideceğim," dedi Dex.

diyor, aramayı kesiyor.

"Augustus'un evindeler. En azından blok orada. Robbie'nin fotoğraflarından hatırlıyor musun?" Jericho bana sordu.

Daha yakından bakınca mantıklı geliyor.

"Ne planladığını bildiğimden oldukça eminim," diyor.

"Ve Blue onda. Neden ona flash belleği versin ki? O da Augustus kadar tehlikeli," diye soruyor Jericho.

"Beni kurtarmak için. Bizi kurtarmak için," diyorum başımı sallayarak. "Onu yakalayacağım."

Jericho, "Ben anahtarları getireyim," diyor ve kapının arkasındaki askıdan ceketini alıyor.

"Hayır, Jericho. Bu işi ben bitireceğim. Bu belayı senin kapına kadar ben getirdim. Benim yüzümden incinmene izin vermeyeceğim."

Jericho elini omzuma koydu. "Bazen söylediğim tek bir kelimeyi bile duyup duymadığını bilmiyorum. Sen benim kardeşimsin. Bana ihtiyacın olduğunda seni bir daha yalnız bırakmayacağım. Tanrı aşkına duy bunu."

Birbirimizi inceliyoruz ve sonunda ben başımı sallıyorum. "Ben sürerim."

"Bir dakika," diyor Jericho ve biz gitmeden önce dolabın kapısını açıp bir kasanın kilidini açıyor. İçinden bir Glock çıkardı. Şarjörü kontrol ediyor. "İhtiyacın var mı?"

"Cipte bir tane var."

O gün ikinci kez Augustus'un evine gidiyorum.

MAVİ

II

Ve derler ki, her insanın sadece on beş dakikası vardır. Şöhret!" Girard kendisiyle heyecanlanarak seslenir.

Trae'nin videoyu yansıttığı televizyonun dev ekranından yanımdaki adama dönüyorum. Sersemlemiş bir halde az önce gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Birlikte hareket ettiğim adamın akıl sağlığı konusunda kafamda soru işaretleri varsa bile, hepsi silinip gitmişti. Antoine Girard delirmiş. Yirmi beş yılı aşkın süredir tek amacı olan saplantısı yüzünden delirmiş.

Konseyl Üyesi Augustus'u parçalara ayıracak. Bundan hiç şüphem yok. Ama daha fazlasını yapacak mı? Onu öldürecek mi?

"Şampanya!" Girard seslendi ve biri mantarı patlattı. Bardaklar dolduruldu ve Girard bana bir tane uzattı.

Dalgınca içiyorum, onun içişini izliyorum. Onun ötesinden ve ön kapıyı çevreleyen tavandan tabana uzun pencerelerden, renkli camlı siyah minibüslerin misafirhaneye doğru ilerleyişini izliyorum. O kadar çoklar ki bana yürüyen karıncaları düşündürüyorlar.

Girard da döner ve şampanyasını yudumlayarak izler.

"Kim bunlar?" Minibüsler eve giden yolu kapatarak durduğunda soruyorum. İlk birkaçının kapısı açılıyor, önden iki, arkadan da dört adam iniyor.

"Askerlerim," diyor Girard, sesindeki o manik ton gitmiş, yerine ciddi ve ağırbaşlı bir ses gelmiş.

İçeri girdiğinde adamlardan birinin boynundaki koda dövmesini fark ediyorum.

"Şu video." Ona dönerek sordum. "Tüm The Society'nin izlemesi için oynattın mı? Trae'nin daha önce gönderdiği şey bu muydu?"

Başını sallıyor, son şampanyasını yutarken gururla gülümsüyor. "E-posta patlaması, sen öyle demiyor muydun Trae?" Bana bakıyor. "Teknolojiyle fazla uğraşmam."

"Evet, efendim," diye cevaplıyor Trae.

"Topluluğun buradaki ve dünyadaki her üyesi bunu görecektir, eminim. Kont ne yapıyor?" diye soruyor dizüstü bilgisayarını kontrol eden Trae'ye.

"18,042 ve devam ediyor."

"Birkaç dakika içinde. Bu tür haberler hızlı yayılır. Kaç kişinin canlı yayını izleyeceğini merak ediyorum." Bana geri döndü. "Bilet satmalıydım. Artık çok geç." Şampanyayı dolduran adama bakıyor ve ben hepsini içime çekerken buradaki tek kadın olduğumu fark ediyorum. Girard, "Bana daha sert bir şey getir," diyor.

Boşaltılan ilk minibüsteki askerlerden biri ona doğru yürür.

"Efendim, herkes sayıldı."

"Aferin, Clyde. Ines?"

Clyde telefonundan bir şeyi kontrol ediyor ve ben de ekrana bakınca haritada ilerleyen bir nokta görüyorum. "Üç dakika uzaklıkta, efendim."

"Mükemmel."

"Konsey Başkanı'nın adamları senin için gelmeyecek mi?" Girard'a sordum.

Kafası karışmış gibi bana bakıyor. "Çok safsın, değil mi? Clyde, genç arkadaşına Konsey Üyesi'nin adamlarının nerede olduğunu açıklar mısın?"

"Sadık kalanlar gözaltına alındı. Çok fazla zarar vermemeye çalıştık ama bu mümkün değildi. Asker kaçakları," diye boğazını temizledi. "Halledildi."

"Korkaklar," diyor Girard tiksintiyle ve kendisine viski uzatan adamdan viskiyi alıyor.

"Bizim tarafımıza geçenler şimdi koda ile damgalanıyor. Tabii ki yeminlerini ettikten sonra."

"Damgalanmış mı?" Şok olmuş bir halde, kendimi tutamayarak soruyorum.

"Dövmeler zaman alır. Ayrıca, bu şekilde onları tanıyabilirim. Elbette içlerinden birine güvenmek gibi bir hata yapmak istemem. Bu kadar çabuk taraf değiştirenler, bunu tekrar yaparlar. Paralı askerler. Şimdi, şimdi. Yüzünü öyle yapma Mavi. Hepsine bir seçenek sunuldu."

"Hangi seçenek, iltica mı yoksa ölüm mü?"

Kıkırdıyor, Zeke'in sık sık yaptığı gibi elini enseme doluyor ama bırakmadan önce biraz fazla sıkıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ve eğer dürüst olduğum bir şey varsa, sanırım öyleyim."

"Babam evdeydi," diyorum.

"Biliyorum. Bir taşla iki kuş. Ne hediye ama. O da benden çaldı." Başını yana eğiyor. "Ve daha da kötüsü kız kardeşinden çaldığı şey. Senden çaldıkları. Cezalandırılacak, Blue, hiç şüphen olmasın."

Çenemi kapalı tutuyorum. Zeke'i düşünüyorum. O uçakta bana veda öpücüğü verdiğinden beri sonsuzluk gibi geliyor. Kalkmadığımızı biliyor mu? Dex uyanıp onu uyardı mı? Mürettebat ya da hava trafik kontrol alarmı çalmış olmalı, değil mi?

Benim için gelecek mi? Nerede olduğumu biliyor mu? Ve ona ihanet ettikten sonra gelmesini nasıl bekleyebilirim? Dex ne yaptığımı biliyor ve eminim Zeke'e söyleyecektir. Eğer Zeke akıllıysa, benden elini eteğini çekecektir. Bu onun şansı.

Düşündükçe kalbim sıkışıyor.

"Telefonumu alabilir miyim?" Girard'a sordum. Belki bana ulaşmaya çalışmıştır. Belki onu arayabilirim. En azından iyi olduğumu ve ona ihanet ettiğim için üzgün olduğumu söylerim.

Girard, ön kapıdaki kargaşa dikkatimizi çektiğinde, "Bir dakika içinde," diyor.

İki muhafız merdivenlerden açık kapıya doğru ilerliyor. Aralarında Ines var. Serbestçe yürüyor, onu tutmuyorlar. Yere kadar uzanan kan kırmızısı bir elbise giymiş. Bir balo elbisesi ama katılacağı bir balo değil.

Girard yanımda kasılıyor ve ona bakıyorum. Gözleri ona kilitlenmişti. İçlerinde ne olduğunu okuyamıyorum.

Ines kapının hemen önünde durur. Konsey Üyesi'nin önünde diz çöktüğü zamanki haline çok benziyor, yüzü taş gibi. Bana bakıyor ama dikkatini bana vermiyor. Onun ilgilendiği Girard.

İçkisini bir kenara bırakıyor, ona doğru bir adım atıyor ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor ve ben bir şey anlıyorum. Ve bu şey bana umut veriyor.

Onun kan davası, kaybettiği elin, sonsuza dek değişen geleceğin intikamı değil. Onun için. Belki de her şeyden çok onun için.

Daha önce gördüğüm kadın aniden kayboluyor ve sanki yıllar öncesinden geliyormuş gibi derin, gırtlaktan gelen bir hıçkırık kopuyor. Ona doğru ilerliyor ve uzatılan eli tutmak yerine vücudunu onunkine bastırıyor, ona karşı eriyor, yüzü göğsüne gömülüyor, kolları aralarında sıkışıyor.

Bir çocuğa benziyor. Yaralı bir çocuk gibi.

Antoine sersemlemiş görünüyor. Acaba ne bekliyordu? Kollarını ona sarması tam bir dakika sürdü. Ben uzaklaşıyorum. Ben buraya ait değilim. Ona karşı dikkatli, elini sırtının çıplak derisine koyduğunda nazik, daha önceki parlak, kızgın yaraların kirpikleri derisini çaprazlıyor, derinin kırıldığı yerlerde kan kurumuş.

Onları izlemek yanlış geliyor, ama ikisi garip bir şekilde kucaklaşırken, kadın hıçkırırken, çıkardığı sesler içinde bir yerlerden geliyor, vücudunu sarıyor ve nefesini çalıyor.

Antoine gözlerini kapatmış ve yüzünde dingin bir ifade var. Sanki birkaç dakika önceki adam, o videodaki adam yok olmuş gibi. Bu adam bambaşka biri, burada duruyor, bu kadına sarılıyor. Sevgilisi.

Kapıdaki bir başka rahatsızlık, yeniden bir araya gelen aşıkları böler. Antoine gözlerini açar ve onu sahiplenerek kendine doğru çeker.

onun yanında. Onun yanında çok küçük kalıyor ve Konsey Üyesi'nin merhametiyle yaşadığı onca yılı düşünüyorum, o da onun iki katı büyüklüğündeydi. Son yirmi beş yılda akıl sağlığına ne oldu?

Antoine içeri giren adama ters ters bakıyor ama Ines'le, sadece Ines'le konuşmak için eğiliyor. Onun yanında tüm tavırları değişir. Yırtıcı hayvan gitmiş. Onun yerine vahşi bir koruyucu var.

Ona ne söylediğini bilmiyorum ama adam başını sallayıp doğruldu. Sırtını kapıdaki adama döndüğünü fark ediyorum.

Antoine bakışlarını bana çevirip beni inceliyor. "Bu olmaz. Ines, sende daha uygun bir şey var mı? Kırmızı, tabii ki."

Ines bana bakıyor. "Eminim bir şeyler bulabilirim," diyor, zarif bir ses tonuyla, bulaşmış makyajı ve yaşlarla dolu gözleriyle bile sosyetik bir hanımefendi gibi.

"Güzel. Blue, sen Ines'le gideceksin. O seni hazırlayacak." "Beni neye hazırlayacak?" Bildiğim halde soruyorum.

"Tören, tabii ki." Başını sallıyor. "Sanki söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibisin."

"Telefonumu istiyorum."

"Talepte bulunmak kabalıktır. Sormak kibarlıktır." "Peki. Telefonumu alabilir miyim lütfen?"

"Henüz değil."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bir askere işaret ediyor ve dört asker Ines'le bana doğru geliyor.

Ines adamların önünde araçlardan birine doğru ilerliyor. Bu savaş kampındaki askerlerin ona yol açmak için nasıl ayrıldıklarını izliyorum. Gitmezsem beni yakalayacaklarını biliyorum ve her ne sebeple olursa olsun telefonumu geri

alamayacağımı da biliyorum. Bu öyle bir şey değil.

Destek ağıracağım. Birinin gelip kamama yardım etmesi için. şu anda yapabileceğim en iyi şey Ines'le birlikte gitmek. Antoine'ı kızdırmak beni bir yere götürmez ama belki doğrama tahtasında bir yerim olur.

Adamları takip ediyorum ve yolda, bana sonsuzluk gibi gelen IVI'daki hayır yemeğinden tanıdığım birinin yanından geçiyorum. Ama o bir asker değil.

"Konsey yesi Hildebrand," diyor Antoine adama. "Geleceğinizi umuyordum." Bir askerin drtmesi beni bekleyen minibüse doğru itiyor. Antoine, "Sanırım bu olayı kutsamak için," diye devam ediyor. "Elbette en ön sırada oturacaksın."

EZEKIEL

Koyu renkli, tertemiz siyah minibüslerden oluşan **bir** sıra Konsey üyesinin evine giden yolun kenarında renkli camlar sıralanıyor. Neredeyse aynı olan plakaları fark ediyorum, her biri bir öncekinden sadece bir rakam eksik.

Gaza basıp arabayı ileri doğru ittiğimde malikânenin kapıları kapanıyor, metalin metale çarpma sesi gıcırdıyor. Ama yeni bir boya işi şu anda beni pek ilgilendirmiyor.

"Tanrım, sakın ol," diyor Jericho, bir eli gösterge panelinde.

"Asker sayısını sayamıyorum. Bu lanet bir ordu," diyorum.

Park halindeki kamyonetlerin kapattığı yoldan saparken bir düzine adam yolumdan çekiliyor, SUV'um çimlere atlıyor. Ana evi atlıyorum ve misafir evine yaklaşırken yavaşlamıyorum.

Jericho, "Hepsinin boynunda ve ellerinin arkasında kodalar var," diyor.

Önümüzdeki iki minibüs yolumuzu kesmek için öne doğru atılıyor. Etraflarından dolaşmak için direksiyonu kırdığımda bir tanesini sıyırdım ama sonra

İki tane daha var ve silahlarını çekmiş askerler bizi hedef alıyor. Frene basıyorum, cip kafama silahını doğrultan askerin birkaç santim ötesinde durabiliyor, asker yolumdan çekilmiyor ya da korku göstermiyor.

"Tanrım. Stepford karıları gibiler." Aracı park ettim ve gözlerimi aracımıza doğru yürüyen adamlardan ayırmadan tabancamın bulunduğu bölmenin kilidini açmak için uzandım.

Jericho tabancasını gösterge panelinin üzerine koyarak, "Aptal olma," der. Haklıydı. İlk yapacakları şeyin bizi aramak olacağından eminim. Kompartımanın kapısını kapatıyorum ve kilit yeniden devreye giriyor.

Kapılarımız çok sayıda adamın silahlarını çekip etrafımızı sarmasıyla açıldı.

"Araçtan çıkın! Eller yukarı!" Biri bağılıyor, büyük pençesi gömleğimi kavlıyor ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan beni dışarı çekiyor. Beni arabaya çarptı. Kardeşim de aynı muameleyle karşılaşılıyor ve ikimiz de aranıyoruz.

"Girard'ı görmek istiyorum. Ona St. James kardeşlerin burada olduğunu söyleyin."

Buna karşılık, arkamdaki adam tabancasını başımın arkasına dayıyor ve doğrultuyor.

"Bay Girard meşgul."

"Ona Ezekiel St. James olduğunu söyle. Beni görmek isteyecektir." "Dediğim gibi, meşgul."

"Gösteri için buradayız."

Bunun üzerine durdu ve düşündüğünü görmek için arkama baktım.

"Ona St. James kardeşlerin Konsey Üyesi'nin hakkını almasını izlemek için burada olduğunu söyleyin. Sana söylüyorum, bizi tanıyor."

Adamlardan birine dönüp eve gitmesini işaret ediyor. Jericho yanımda durması için getirildi. Sıkı bir nefes alıyor ve bana karanlık bir bakış atıyor. Sayıca çok azdık. Ama Mavi içeride. Ve ben onsuz gitmiyorum.

Adam birkaç dakika sonra döner ve başını sallar. "Onları içeri alın."

Silahını başımın arkasına dayamış olan askere "Sana söylemiştim," diyorum.

Beni öne doğru itiyor ve eve doğru giderken ikisi bizi takip ediyor.

"Zeke," diyor Jericho, başıyla daha iki gün önce oturduğumuz Konsey Üyesi'nin evindeki verandayı işaret ederek. Sadece iki gün müydü? Sanki bu süre içinde sonsuzluk yaşamışım gibi geliyor.

Avludaki mobilyalar bir kenara itilmiş ve bir mangalda ateş yanıyor. Girard'ın belki iki düzine adamı nöbet tutuyor. Biliyorum çünkü aynı üniformayı giymiş gibiler ve o kodalar her yerde. İçlerinden biri ateşin başında duruyor ve elinde buradan dağlama demiri olduğunu görebildiğim bir şey tutuyor. Toplum olmasaydım bilemezdim belki ama burası benim dünyam. Altı adam diz çökmüş, elleri arkadan bağlı. Sanırım Konsey Üyesi'nin adamları. Her birinin arkasında bir asker var ve demiri tutan adam ilkinе yaklaştığında, o asker diz çökmüş adamın kafasını kavırıyor. Sadece kızgın demirin diz çökmüş adamın alnına bastırıldığını gördüğümde arkamı dönüyorum. Çığlığını duyuyorum ve cızırdayan derinin sesini hayal mi ediyorum yoksa gerçek mi emin değilim.

Jericho, arkasındaki adam onu öne doğru iterken "Siktir," diye mırıldanıyor.

Misafirhaneye vardığımızda, dışarıda park etmiş bir Rolls Royce ve içinde oturan çok endişeli görünen bir şoför görüyorum. Şoförün Hildebrand'ın adamı olduğunu anlıyorum ve konuk evinin merdivenlerinden çıkarken kardeşime bakıyorum.

İçeride birkaç asker heykel gibi duruyor. Televizyon açık ama sesi kapalı ve dev ekranda Cemiyet'in her üyesine gönderdiği video oynuyor. Videonun izlenme sayısının hızla arttığını görüyorum. Tanımadığım zararsız görünümlü bir adam, bilgileri büyük ekrana gönderen dizüstü bilgisayarını yönetiyor. Verandanın kapıları açılıyor ve oraya doğru yönlendiriliyoruz.

Etrafta Mavi'yi arıyorum ama burada değil. Onu odalardan birinde tutuyor olmalı. Eğer flash belleği ona verdiyse, ki Dex'e göre vermişti, mantığım beni ona zarar vermeyeceğine inandırıyor. Yine de ekrandaki Antoine Girard versiyonunun yüzüne bir an bakmak bana onun ne kadar dengesiz olduğunu hatırlatıyor. Ne kadar mantıksız.

Girard'ın bloğun yanında durduğu verandaya çıkıyoruz. Bizi görüyor ve heyecanla ellerini çırpıyor.

"Beyler!"

Meclis Üyesi Hildebrand, konuştuğu adam, dönüyor ve bize bakıyorlar. Hildebrand limon emiyor gibi görünüyor. Beyninin hasar kontrolü için çalıştığını hayal edebiliyorum ama bu boktan şovu kontrol etmek mümkün değil.

"Partimiz büyüdü! Gelebilenize çok sevindim.
Rica ederim."

Bloğun konumlandırıldığı kürsünün etrafına sıra sıra dizilmiş sandalyeleri işaret ediyor. Kimin gelmesini bekliyor? Birkaç adam oturumu kaydetmek için ışıktandırma ve kameralar kuruyor. Canlı yayınlamak için.

"Blue nerede?" Girard'a varır varmaz sordum.

"Mavi. Tüm bunlar olurken naifliğini korumayı başardı.
Bu övgüye değer."

"O doğuştan iyidir. Nerede o?"

"Yani benim doğuştan kötü olduğumu mu söylüyorsun?
Başka bir gün olsa alınabilirdim," diyor Girard, eksik olan elinin olduğu kolu omzuma sarmak için yaklaşıırken. "Ama bugün hiçbir şey beni yıkamaz. Şarkı böyle mi söylüyor? Bugün onlarca yıllık bir gün."

"Nerede o, Girard?" Kolunu ittim.

"O güvende. Endişelenmeyin. Beni o çağırdı, hatırlayın.
Ben sadece onun istediğini yaptım."

"İsteddiği gibi mi?" Bloğa dikkatle bakıyorum. "Bundan şüpheliyim."

"Ines sadece onu giydiriyor. Lafı açılmışken," diye devam ediyor, geri çekilip bize bakarak. "Artık kimse uygun kıyafetten anlamıyor mu? Eski güzel günlere ne oldu, ha Konsey Üyesi?" diye soruyor ve sonra dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Boş verin. İhtiyacınız olanı size temin edeceğim."

"Onu istiyorum. Şimdi, Girard."

"Benim evimde talepte bulunamazsın."

"Burası senin evin değil."

Önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "İşim bittiğinde onu geri alacaksın. Sen ve kardeşin gibi o da bu akşamki törene katılacak. Sizi yan yana oturtmaya çalışacağım ama söz vermiyorum."

Hildebrand'ın bakışlarını yakalıyorum. Sakin görünüyor ama değil. Mümkün değil.

"Antoine. Konuşalım," diyor Hildebrand.

"Evet, Konsey Üyesi. Gerçekten konuşalım." Gökyüzüne bakar. Işık azalıyor, gündüz geceye dönüyor. Açık bir gün olacak. Saatini kontrol ediyor, sonra eve doğru yürüyor ve biz de onu takip ediyoruz. Hepimiz geniş yemek masasına oturuyoruz, masanın üzerinde yiyecekler ve açık şarap şişeleri duruyor. "Oh iyi. Açlıktan ölüyorum. Beyler, buyurun."

Hildebrand'ın şaraba yardım etmesi dışında reddediyoruz.

"Ne yapıyorsun, Antoine?" Hildebrand Girard'a sorar.

Girard işaret eder ve bir adam tabağını et, peynir, ekmek ve zeytinle doldurur. Ona cömert bir kadeh kırmızı şarap doldurur ve Antoine içer, sonra yemeye başlar.

"Yardım almadan yapabileceğim çok az şey var, ama her şeye alıştım. Uyarlandı. Gördüğünüz gibi. Uyum sağlamak galiplerin yoludur."

"Mahkeme huzuruna çıkarıldınız. Kanıtlar sunuldu-"

"Sahte kanıt."

Hildebrand ciddiyetle başını sallar. "Ortaya koyduğunuz kanıtlar araştırılacak. Adalet yerini bulacak. Ödenmesi gereken tazminat ödenecek."

"Paraya ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Girard haykırarak yumruğunu masaya vurur ve her şeyin takırdamasına neden olur.

Hildebrand boğazını temizliyor. Jericho ve ben bakışıyoruz. Şaraba uzanıyorum ve viski olmasını dileyerek kardeşime ve kendime dolduruyorum.

"Hildebrand sözlerine şöyle devam ediyor: "Demek istediğim, işleri bu şekilde yapamayız. "Takip edilmesi gereken uygun kanallar, uyulması gereken gelenekler var."

"Tabii ki. Elbette." Girard yemeğe odaklanır, başını sallayarak düşünür. "Uygun olduğunda gelenekleri takdir ederim."

"Montrose ve ben dosyaları inceledikten sonra doğru adımlar atılacaktır. Unutmayın ki bu, Boston şubesinin Tribünal işiydi. Bunların hepsi benim için yeni."

"Yargısal organlarımla kesilmesine yol açan kararda yer almadığınızı biliyorum. Sanırım o zamanlar böyle diyordu. Eski dostum ortaya koyduğu kanıtların çürütülemeyecek kadar ağır olacağından emindi. Kendi adıma, şüphesiz ve hazırlıksızdım. Bir daha asla. Siz ve Boston'daki meslektaşlarınız benden güvendesiniz. Ancak, doğru adımlar atılacak ve bu adımlar bu gece sizin onayınız olsun ya da olmasın atılacak, Konsey Üyesi," diyor Girard tabağını bitirmek için zaman ayırırken. İşini bitirdiğinde yüzlerimizi tarıyor ve bakışları benim üzerimde yoğunlaşıyor.

"Ezekiel, Mahkeme'nin üyeleri hakkında topladığı kanıtlardan haberin var mıydı?"

Bakışlarımı önce Hildebrand'a, sonra Girard'a çeviriyorum. "Öğrendim ve sanırım buna şaşırmadım."

Hildebrand çenesini sıkıyor. Hildebrand'ın üyeleri hakkında bilgi toplanmasından ne memnun ne de üzgün.

IVI, eğer gerekirse, faydalı olabilir. Ama bu konuda benzersiz değil. Bizim çevremizde değil.

"O e-postaya eklediğim dosyalar eksikti," diye devam ediyor Girard. "Bazılarını ayırmıştım. Sizinizi Ezekiel'i de içeriyordu. Düşünürseniz, sizin yaptığınızla benim yapacağımın çok da farklı olmadığını görürsünüz. Siz cezayı hak eden birini cezalandırdınız." Hildebrand'a döner. "Başka dosyalar da var. Mahkeme'yi olumlu göstermeyecek dosyalar, Konsey Üyesi. Eminim tüm bu gereksiz şeylerden kaçınmak isteyeceksiniz..." burada elsiz koluyla bir kelime bulmaya çalışıyormuş gibi bir işaret yapıyor. "Bir şeyleri kirletmek. Bu basit bir mesele. Tek bir düğmeye basarak söz konusu dosyaların toplu paylaşımını ya da yok edilmesini sağlayabilirsiniz, haksız mıyım Trea?" diye soruyor televizyonun yanında duran adama. "Tek bir düğme mi?"

"Evet, efendim, öylesiniz."

"Sadece söz vermek zorundayım. Koruduğunuz bir düzen var Konsey Üyesi ve işlerin olduğu gibi devam etmesine karşı değilim. Aslında, hayatınızın zaten olduğundan daha fazla kesintiye uğramasına gerek yok. Kargaşadan hiç hoşlanmam. Ama sanırım bu size kalmış. Bir seçim yapmanız gerekecek." Ağzını bir peçeteye siliyor ve ayağa kalkıyor. Yüzünü bize döndü. "Konsey Üyesi Augustus hakkında verdiğim hüküm bir saat içinde yerine getirilecek. Siz, Konsey Üyesi, bu mesajın nasıl iletileceğini seçeceksiniz. Cemiyet'in iyi üyeleri yüce Mahkeme'nin ilk kez hükümsüz kaldığını mı görecektir? Peki durum buysa ne olacak? Size ne kadar güç kalacak? Dosyaların geri kalanı yayınlandığında ne gibi bir güvenilirlik olacak? Her şey size bağlı Konsey Üyesi."

Hildebrand, "Bu bir darbe," diyor.

Girard ona doğru eğilir. "Doğru hareket tarzı bu. Tek hareket tarzı bu. Ve bunu biliyorsunuz. Etkinlik canlı olarak yayınlanacak. İlk videonun izlenme sayısına bakılırsa, kusursuzca gerçekleştirilmiş, kelime oyununu mazur görün, bir etkinliğe mükemmel bir katılım bekliyorum." Girard bize dönüyor. "Beyler. İzninizle. Kendimi hazırlamalıyım."

Askerler gelip üçümüzün kaldığı masanın başında nöbet tutuyor.

"Rüşvetlerden haberiniz var mıydı?" Hildebrand'a sordum. "Konsey Üyesi Augustus'un büyükbabasına kadar uzanıyor."

Derin bir nefes alır ve verir. Başını sallıyor. "Birkaç yıl önce şüphelenmeye başlamıştım."

"Ama yine de hiçbir şey yapmadınız."

Jericho'dan bana bakıyor. "Hepimizin elinde kan var, öyle değil mi Ezeziel?" Bu adam çivi gibi sert. İç çekiyor. "Tazminat ödenecek. Hazırlıklar çoktan başladı. Her ne kadar bir kukla haline getirilmekten hoşlanmasam da bu gece iplerim çekilecek gibi görünüyor." Görünüşe bakılırsa dışarıda kamera açılarını tartışan Girard'a bakıyor.

Hildebrand ayağa kalkar. Derin bir nefes alıyor ve Girard'la buluşmak için dışarı çıkıyor. Konuşmalarını duyamıyoruz ama Girard gülümsüyor ve Hildebrand'ın omzunu sıvazlıyor.

"Görünüşe göre o kutsamayı alıyor."

GECE ÇÖKTÜĞÜNDE, GIRARD VE ADAMLARI ÜRKÜTÜCÜ OLAY İÇİN HAZIRLANIRLAR. gelecek olaylar. Hildebrand bize katılıyor. Meslektaşını kınadığı için suçluluk duyuyor mu merak ediyorum. Arkadaş olduklarını sanmıyorum. Hildebrand pratik bir adam. Augustus bu gece elini kaybedecek. Bu oluyor. Dışarıda toplanan ordu Girard'ın istediğini yapmasını sağlayacak. Hildebrand basitçe en az dirençli yolu seçti. Anlatının kontrolünü ele geçirerek kendini kurtaracak, IVI içindeki düzeni koruyacak ve iktidarda kalacak. Belki de her zamankinden daha da güçlü olacak.

"Peki, Augustus'un yerine kim geçecek?" Jericho Konsey Üyesi ile alay ederek soruyor.

"Bu çok erken, değil mi?"

Jericho, sahneye doğru yönlendirilen seyircilere bakarak, "Hiç sanmıyorum," diyor. Onlar Augustus'un adamları. Giysileri lime lime, elleri hâlâ arkadan bağlı ve alınlarında koda'nın yanık izi var.

Hildebrand, verdiği cümleler düşünüldüğünde şaşırtıcı olan bir hoşnutsuzluk ifadesiyle arkasını dönüyor.

Evin önünden gelen bir ses dikkatimizi çekiyor. Yersiz bir ses ve ön kapının yanındaki tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımda nedenini anlıyorum. Yorgun görünümlü bir iş atı küçük bir arabayı sürüklüyor. Arabanın üstünde büyük bir hayvanı taşıyabilecek büyüklükte bir kafes ve içinde iki adam var. Biri çömelmiş çılgınca etrafına bakınıyor, diğeri oturmuş, keskin bir gözle manzarayı izliyor ama hissettiği dehşeti belli etmiyor. Onlar Blue'nun babası ve Konsey Üyesi Augustus.

Girard, başının arkasında asılı duran sivri başlıklı cellat cübbesini giydiği anlaşılan yatak odasından içeri girer. Kafesteki adamlara bakıyor. Yüz ifadesini izliyorum. Muhtemelen onu en akli başında gördüğüm andı.

"Hayvanlara böyle davranılacak," diyor özellikle kimseye. Cübbesinin kolunu düzeltmek için çekiştiriyor.

At arabasının ardından bir Rolls Royce yanaşır. Yolcu tarafındaki asker araç durur durmaz dışarı çıkar. Arka kapıyı açıyor. Elini uzatıyor ve Ines Augustus'un dışarı adım atışını izliyorum. Diğer taraftan Mavi çıkıyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor. O burada. Yaşıyor ve zarar görmemiş görünüyor. Rahatlama sistemimi dolduruyor.

Ama bu iş bitmedi. Hem de hiç.

Jericho bana "Aptalca bir şey yapma," dedi. "Onun bir ordusu var. Bunun sonuçlanmasına izin vermeliyiz."

Cevap vermiyorum çünkü bunu kabul edemem.

Her iki kadın da kırmızı elbiseler giymiş, Blue belli ki Ines'inkilerden birini giymiş. Ines'in göz kalemi ağlamış gibi bulaşmış ve sürdüğü kırmızı ruj kalın ve çarpık. Onunla tanıştığımız ilk gece zarifti. Artık zarafet yok. Sadece gerçek var. Mavi hiç makyaj yapmamış. Yanağındaki yara izi görünüyor, nefret ettiği bir şey ama şu anda tamamen farkında değil gibi görünüyor.

Etrafına bakar ve babasını kafeste görür. Tepki veremedi içeri sokuluyor.

Girard, Ines'in elini tutarak, "Çok güzel görünüyorsun canım," dedi. "Bunu daha önce söyleyemedim."

Ona gülümsüyor ve ben de birlikte onlara, aralarındaki tuhaflığa bakıyorum. İkisinde de bir tuhaflik var.

Blue içeri girer girmez beni gördü. Nefes nefese kalıyor ve Jericho bir elini omzuma koyuyor. Bana doğru bir adım atar atmaz bir asker kolunu tutuyor ve kardeşimin eli beni yerimde tutmak için sıkıca bastırıyor.

"Mavi, söz verdiğim gibi," diyor Girard, kafesteki babasına doğru geniş bir hareket yaparak. "İntikam senin olacak."

Bakışlarını babasına, sonra tekrar Girard'a çeviriyor ve kaşlarının arasındaki çatıklığı görüyorum. Babasından nefret ediyor. Onu öldürmek istiyordu. Ama bunu istemek, istediğini söylemek, bunu yapmaktan çok farklıdır. Böyle bir eyleme tanık olmak.

Burada olmamalıydı. Bunu görmemeliydi.

"Ona ne yapacaksın?" diye soruyor.

Girard verandaya doğru bir adım atmak üzeredir. "Neden istediğin şeyi, tabii ki. Şimdi, gel."

Boğazımı temizliyorum. "Yapacağın şeye tanık olmasına gerek yok," diyorum, ne olacağını bilerek.

Girard bana döndü. Blue'nun elbisesini göstererek, "Ama bu durum için giyinip kuşanmış," diyor.

"Yapamazsın..." Mavi başlıyor, bloğa bakıyor, başına geleceklerin gerçekliği kafasına dank ettikçe panik içinde sesi daha da yükseliyor. "Kesemezsin-"

"Olay çıkaracak. Canlı yayınınızı mahvedecek," diyorum.

"Tabii ki mahvetmeyecek. Uslu duracaktır. O Şimdi anlıyorsun, değil mi Blue?"

"O toplumdan değil. İşi berbat edecek ve histerik bir kadın, bizden olmayan bir yabancı, mesajınızın etkisini azaltacak. Ona bir bakın. Ines sosyetenin asilzadesi. Mavi,"

Omuzlarımı silktim ve bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verirken başımı salladım. "O bir şey değil."

Blue'nun yüzündeki acıyı görüyorum ama onunla göz teması kurmuyorum. Yapamam. Girard'ın fikrini değiştirmesi gerek. Yaklaşan vahşete tanıklık edemez. Bir fikri olsa bile, böyle bir şeyi görmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamaz. Sözlerim onu biraz yaralasa iyi olur. Babasının idamını görmek kalıcı bir yara izi bırakacaktır.

"Bu sadece mesajınızın etkisini azaltır. Konsey Üyesi Augustus'un başına gelecekleri gözlerden kaçırır."

Girard düşünür. İç çeker. "Haklısın. Bloкта sadece bir şansın var, değil mi? Onu yatak odalarından birine koy."

Asker başını sallar ve Mavi onu odadan çıkarırken debelenir. "Hayır! Bekle!"

Koridorda gözden kaybolurlarken Girard, "Utanç verici," diyor. İlerleyişlerini takip etmiyorum. Fikrini değiştirme riskini göze alamam.

Başını dik tutan Girard, Ines'le birlikte verandaya açılan kapıya doğru yürür. Dışarı çıkmadan önce Ines durdu. Görüş açısını takip ediyorum ve Augustus'un adamlarına baktığını görüyorum.

"Ne oldu canım?" Girard ona sorar, sesi ona karşı farklıdır. Daha nazik.

"Şu. Maurice." Söylemesi gereken tek şey bu. Gözleri sulanır, sonra kendini toparlarken gözleri kısılır.

Maurice'i tanıyorum. Konsey üyesi karısını döverken Blue'yu tutan oydu.

Girard'ın ifadesi kararıyor ve bir an sonra Maurice ayağa kaldırılıyor ve sahneden birkaç metre uzağa, kameranın görüş alanının hemen dışına sürükleniyor. Orada dizlerinin üzerine çöktürülüyor ve beynim olacakları tam olarak algılayamadan ve hiçbir tören yapılmadan bir asker silahının namlusunu başının arkasına dayayıp tetiği çekiyor.

Kafatasında bir delik açan kurşunun sesi evin içinde yankılanır. Kimse irkilmiyor. Ines bile. Maurice yüzüstü, dümdüz yere düşer.

"Daha iyi mi?" Girard, üzerine titrediği bir çocuğa dondurma külahının yeterli olup olmadığını sorar gibi Ines'e soruyor.

Başını sallıyor ve Maurice'in Augustus'un askerlerinden biri olarak ona neler yapmış olabileceğini hayal edebiliyorum.

Girard, Ines'i damgalı adamların oturduğu yerin karşısındaki ilk sıra sandalyeye götürür. Onun yanına oturuyor. Sanki bir filmin başlamasını bekliyormuş gibi gülümsüyor. Tek ihtiyacı olan bir fıçı patlamış mısır ve sahne tamamlanmış olacak.

Jericho ve bana kırmızı pelerinler verdiler. Blue'yu götürdükleri koridora baktım.

"Yapma," diyor kardeşim. "Bu işi sonuna kadar götürmeliyiz. Burada değil de orada olması daha iyi."

Başımı sallıyorum. O haklı. Jericho pelerininin içinde omuz silkiyor ve ben de aynısını yapıyorum. Pelerinler giyildikten sonra dışarı çıkarıldık ve damgalı adamların arkasındaki ikinci sıra koltuklara oturtulduk.

Girard, "Bay Thorne'u getirin" dedi.

Blue'nun babası kafesten çıkarılıp yere atıldıktan sonra ayağa kaldırılır ve Girard'a doğru itilir. Kıyafetleri kirli ve yüzü kanlı. Bunun

Augustus'un ya da Girard'ın adamlarıydı ama fark etmez. Bu, Şanssız Thorne için yolun sonu.

"Dizler," diyor Girard, yüzü sert, törensel bir ses tonu yok. Bunu Augustus'a saklıyor.

Muhafız Blue'nun babasını dizlerinin üzerine iter.

"Siz, Bay Thorne, bir hırsızsınız. Ve bugün terazinin dengeleneceği gün. Uzun zamandır bunu bekliyordunuz, değil mi?" Diz çökmüş adamla göz teması kuruyor ama küçük bir baş hareketiyle Lucky'nin arkasındaki askere ihtiyacı olan emri veriyor. Ines'in arkasını dönme zahmetine bile girmedini fark ediyorum. Silah patladığında ve tıpkı Maurice gibi Lucky de yere düştüğünde gözlerini dikmiş bloğa bakıyor.

Pencerelere bakıyorum ve birinin arkasında Mavi'yi görmediğime seviniyorum.

Girard pelerinindeki kan lekesini siler ama siz göremezsiniz. Lucky'nin cesedi sürüklenerek götürülür ve kameranın görüş alanının dışına atılır. Girard kürsüye döner ve ışıkları, kameraları işaret eder. Trae başıyla onay işareti verir ve Girard yürüyüşüne başlar, merdivenleri çıkarken adımları yavaş ve ağırdır, doğrama bloğundaki yerini alır.

Girard, daha önceki videoda yaptığı gibi, "Dinleyin, dinleyin," diye başlıyor. "Burada üzücü ama gerekli bir olaya tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz." Kenarda duran bir asker birine işaret ediyor ve atın nal seslerini duyuyoruz.

"Lanet olası bir film çekiyor," diye mırıldanıyorum. "Aklını kaçırmış," diye cevap veriyor Jericho.

"Bu bana hiç keyif vermiyor," diye devam ediyor Girard, eli kalbinin üzerinde, arabayı izlemek için kameraya dönerken

mahkûm yaklaşırken. "Hiç yok." Tekrar kameraya dönüyor. "Ancak yüce Topluluğumuzun işleyebilmesi için hiç kimse yasaların üstünde olamaz, Mahkeme'nin büyük bir Konsey Üyesi bile."

Araba durdu. İçindeki adama bakıyorum, Augustus taş gibi bir yüzle oturuyor ama altına sıçıyor olmalı. Sararmış bir vardiya giyiyor. Mahkeme'nin geleneğidir bu. Sanıklar özel bir üniforma giyer, tıpkı yargıçların giydiği gibi.

Bir asker paslanmış büyük bir anahtar halkası çıkarır. Birini kilide sokar ve kilidi açar. Konsey Üyesi'nin kolundan tutarak onu dışarı çeker. Yine de yere itilmiyor ve bir şekilde, altında çırılçıplak soyulduğu vardiyanın içinde dururken bile başını dik tutmayı başarıyor. Elleri önünde birbirine kelepçelenmiş, demirler ağır ve paslı. Bunlar aksesuar değil. Bunlar gerçek ve muhtemelen yüzyıllık.

"Lucius Augustus, sayısız kişiyi mahkûm ettirdiği suçlardan suçlu bulunmuştur. O bir hırsızdır. Girard, Augustus'u kürsüye götürmesi için askere başıyla işaret eder ve Augustus'un kameranin karşısında durmasını sağlar; spot ışıklarından biri Augustus'un üzerindeyken diğeri Girard'ın üzerindedir.

"O bir hırsız çünkü bütün suçlar hırsızlıktan başka nedir ki?" Arka planda eski ve açıkçası ürkütücü bir müzik çalmaya başlarken doğrudan kameralara bakıyor. "Tecavüz hırsızlıktır. Bir ruhun çalınmasıdır. Sahte hapis, cinayet, bir hayatın çalınması." Girard deli gözlerinde felsefi bir bakışla ahkâm kesmeye devam ediyor. Onu dinlemeyip etrafıma bakıyorum ve hem misafirhanede hem de ana evde kamera açısından aceleyle uzaklaşan askerleri fark ediyorum.

"Hepiniz kanıtları gördünüz. Meclis Üyesi Hildebrand da öyle."

Müzik durur ve kamera ona ciddiyetle bakan Hildebrand'a gider. Sanki Augustus'un yaptıklarını bilmek onu derinden yaralıyormuş gibi gözlerini kapatır. Ayağa kalkar, boğazını temizler.

"Yıllar önce, Toplumumuzun yasalarını koruyacağıma yemin etmiştim ve şimdi bana ne kadar acı verse de, sözümü tutacağım. Bay Girard'ın da belirttiği gibi, hiç kimse yasaların üstünde değildir ve buna Mahkeme Konsey Üyeleri olarak bizler de dahiliz ve bu gece Konsey Üyesi Lucius Augustus işlediği suçların bedelini ağır bir şekilde ödeyecek."

"Hayır!" Augustus tıslıyor. "Yapamazsın!"

Kamera Girard'a geri döner ve Hildebrand yerine oturur.

"Tüm hırsızlar cezalandırılmalı ve sert bir şekilde cezalandırılmalıdır, çünkü bir hırsız tekrar çalmaktan ne alıkoyabilir ki? Yalan söyleyecek dili mi? Ben size söyleyeyim. Hiçbir şey."

Augustus'u dizlerinin üzerine itmesi için bir askere başıyla işaret ediyor. Augustus debeleniyor ve yüzündeki korku parıltısını görüyorum. Asker Augustus'un parlak saçlarından bir tutam alıyor ve başını geriye doğru çekiyor.

"Bunu bana yapamazsın!"

"Lucius Augustus," diye devam ediyor Girard, sanki Augustus hiç konuşmamış gibi. "Gasp, hırsızlık, belge ve bilgi sahteciliği ve iğrenç uzuv kesme suçlarından suçlu bulundun. Bugün, Mahkeme'nin onayladığı şekilde ve aşağıdaki kurallara uygun olarak bedelini ödeyeceksin

yasalarımızla. Bugün, bir el için bir el alınacaktır. Son bir sözünüz var mı?"

Jericho ve ben bakıştık. Son sözler? Augustus etrafına bakındı, Hildebrand'ı buldu. "Bu çılgınlık. Bunu durdurmalsın."

Hildebrand taş gibi bir yüzle bakıyor.

Girard, Augustus'un bağlı kollarını blok boyunca sürükleyen bir muhafıza işaret eder. Mücadele ediyor ama bu işten sıyrılamayacak.

Jericho beni dürtüyor. Bakışlarıyla kulübede neler olduğunu ve ana evdeki hareketliliği takip ediyorum. Az önce fark ettiğim askerler aceleyle dışarı çıkıyor, birçoğu kamyonetlere doluşuyor.

Girard baltayı uzun sapından tutup kaldırır. Tansiyon yüksek.

"Hayır! Bunu bana yapamazsın!" Augustus çığlık atıyor.

Girard eğilir. "Sen benden her şeyimi çaldın. Şimdi ben de senden her şeyi çalacağım," sözlerini tükürür.

Girard tek koluyla baltayı kaldırırken eminim herkesin kalbi küt küt atıyordur. Yüzü ateş ve buz karışımı, öfkesi hissediliyor. Augustus adama mı yoksa baltaya mı bakıyor, hangisi emin değilim ve Girard baltayı Konsey Üyesi'nin sağ elini koparacak şekilde indirirken hangisinin daha yüksek sesle çığlık attığını bilmiyorum.

Bir an için, her şey sessizliğe bürünür. Ürkütücü bir şekilde. Sonra Ines ayağa kalkıyor ve sanki büyük bir operanın sonuymuş gibi alkışlamaya başlıyor.

Augustus inliyor, kolunun kanlı kütüğünü kucaklıyor, eli bloğun üzerinde işe yaramaz bir şekilde yatıyor, bir parmağındaki yüzük spot ışığında parlıyor.

Kameralar kapandı.
Araba motoru
alışıyor.

Ana evin olduğu yönden bir patlama geliyor ve Jericho ile ben ayağa fırlıyoruz. Pencereler patlıyor ve yapıdan dumanlar yükselmeye başlıyor.

Ama Girard'ın işi henüz bitmemiştir. Baltayı bloktan çekip çıkarır ve başına gelecekleri bilen bir askere başıyla işaret eder. Hepimiz biliyorduk, değil mi?

Asker Augustus'un saçlarından bir avuç tutar ve onu öne doğru çeker.

Augustus anlamadan önce bir anlığına şaşkınlıkla yukarı bakar. Gırtladı, diz ktğ yeri karşı ucundaki oyuğa oturtulmadan önce, boynunun arkası baltaya doğru açılmıştır.

"Günahlarının, ihanetlerinin iğrenç doğası nedeniyle, ben, Antoine Girard, seni, Lucius Augustus, lme mahkum ediyorum!"

Hildebrand ayağa kalkmış, ağzı bir karış açık, hepimiz Girard'ın baltayı bir kez daha kaldırışını izliyoruz ve bu kez baltayı indirdiğinde, balta et, doku ve kemiği yarıp bloğun tahtasına saplanırken dünyayı sarsan bir gümbürtü duyuluyor. Tüm bu kargaşanın ortasında bir gümbürtü duyuyorum. Bu, kesik başın tahta kürsüye düşüşü, platformdan onursuzca yuvarlanması.

Bir adım ötede durdu ve ben ona baktım. Açık gözlerine. Kanlı boynuna.

İkinci bir patlama oluyor ve başımı kaldırıp ana evin alevler tarafından tamamen yutulduğunu görüyorum. Girard baltayı bırakıyor, cellat cübbesini çıkartıyor ve Ines'in elini tutuyor. İki birlikte uzaklaşıyorlar. Etraflarında askerler hızla hareket etse de koşmuyorlar. Daha küçük bir

Ines'le birlikte gözden kaybolduğu sırada konuk evinden bir patlama sesi gelir.

"Mavi!" Eve doğru koşuyorum, evin içine. Duman artık boş olan büyük odayı dolduruyor, televizyon sahneyi tekrar oynuyor, ağzımı ve burnumu kapatıp Mavi'yi götürdükleri koridora doğru koşarken saat sayısı katlanarak artıyor. "Blue!" Ateşin kükreyen sesine karşı daha yüksek sesle sesleniyorum. Öksürüyorum, burnu avuçlayıp ağzıma ve burnuma bastırıyorum ve ilk kapıyı açmaya çalışıyorum ama oda boş. İkincisi de aynı şekilde. Arkamda bir yerde meydana gelen bir başka patlama beni ileri itiyor ve son kapıya çarpmamama neden oluyor.

"Yardım edin. Zeke. Ben buradayım. Yardım edin," diye öksürükler arasında bir ses duyuyorum.

"Geri çekilin!"

Tüm ağırlığımı kapıya veriyorum ama yerinden kımıldamıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyorum ve dayanmaya başladığında geri çekilip tekmeliyorum. Kapı parçalanıyor. Kapıyı sonuna kadar zorlayıp yatak odasına koşuyorum ve Blue'yu yerde elleri ve dizleri üzerinde buluyorum.

"Mavi!" Yanına varıyorum, önünde diz çöküyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Duman nefes almasını imkânsız hale getiriyor. "Buradan çıkmamız gerek!"

Onu ayağa kaldırıyorum ama bir patlama sesi daha geliyor, bu seferki kapısının dışındaki koridordan. Sıcaklık çok yoğun. Blue'yu da yanımda sürükleyerek pencereye koştum.

"Kilitli," diye idare ediyor Mavi.

Onu yere bıraktım, etrafta kıracak bir şey aradım, piring bir lambayı aldım ve prizden çektim. Parçaladım.

Sonunda kırılana kadar cama tekrar tekrar vuruyorum ve camı kırmak için omzumu cama doğru çeviriyorum.

"Zeke!" Jericho dışarıdan
sesleniyor. "Buradayız!

Buradayız!"

Kardeşim pencereye doğru koşuyor, ben de Blue'yu kucağıma alıyorum.

"Alın onu!" Jericho'nun bakışlarını omzumun üzerinden kapıyı, odanın hemen içindeki masayı yutan ateşe doğru takip ederek sesleniyorum. "Alın onu!" Pencereden sarkan cam parçalarına karşı onu korumak için önlüğü kullanarak Blue'yu yukarı kaldırıyorum. Jericho onu benden alıyor ve ben daha fazla cam kırıyorum, başka bir patlama geliyor ve beni gücüyle pencereden dışarı fırlatıyor.

MAVİ

Gözlerimi uzak, yabancı seslere açıyorum. Bu olmalı Gece vakti. Karanlık ve panik dolu bir an için tekrar o arabanın bagajında olduğumu düşünüyorum. Birazdan Wyatt Hoxton beni dışarı çıkaracak. Ama hayır, beynim beni yakaladı. Bulunduğum yer zifiri karanlık değil. Bir arabanın sert bagajında yatmıyorum. Bir yataktayım. Başım bir yastığın üzerinde yatıyor ve vücudumun altındaki şilte yumuşak. Başım ağrıyor ve vücudum morarmış ve dövülmüş gibi hissediyor. Hâlâ misafirhanede miyim? Tüm o kargaşada uyuya mı kaldım? Bu çılgınlık?

Hayır. Burası farklı kokuyor.

Ne oldu? Neredeyim ben?

Girard beni Ines'le kıyafet değiştirmeye gönderdi. Bunu hatırlıyorum. Ben üzerimi değiştirirken Ines'in makyaj masasının önünde kan kırmızısı rujunu sürüp yeniden sürdüğünü hâlâ görebiliyorum. Çok garip, çok yanlış görünüyordu. Sonra adamlar bizi misafirhaneye götürdü.

Babamı o kafeste gördüm. Bir hayvan gibi görünüyordu, elleri parmaklıklara kenetlenmiş, paniklemiş, gözleri vahşi.

O öldü. Öldüğünü biliyorum.

Zeke evin içindeydi. Benim için gelmişti. Ne demişti peki? Ben toplumdan değildim. Muhafız beni sürükleyerek götürmüştü ve sonra ne oldu?

Sonra patlama.

Birden ayağa fırladım. "Zeke!"

Köşeden gelen bir hareket beni panikletiyor, yataktan sıçramama neden oluyor ama bacaklarım battaniyeye dolanıyor ve kapana kısılıyorum. Neredeyim ben? Neredeyim lan ben?

"Mavi. Mavi, sorun yok. Ben Zeke," diyor hızla yaklaşarak. "Güvendesin. Güvendesin." Bir el omzuma kapanıyor ve bir klik sesi duyuyorum. Panikliyorum ama yumuşak bir ışık odayı aydınlatıyor. Klik sesi bir silah değil, ışık düğmesiydi.

Zeke'e bakıyorum. Yüzü yer yer kirli, yüzünde ve kollarında kesikler var. Beni kendine çektiğinde ateş ve duman kokuyordu.

O zaman her şey aklıma geliyor. Bir sel gibi, bir gelgit dalgası gibi, hepsi geri akıyor. Girard'ın uçağa adım attığı andan beni gönderdiği ana, Zeke'in ona beni göndermesini söylediği ana kadar her şey, hepsi. Toplumdan olmadığımı ve canlı yayını bozacağımı. Girard'ın ne yapacağını biliyordu. Ben de biliyordum. O bloğun önünde diz çökmenin ne demek olduğunu hissettim. Kolumu o bloğa uzatmanın, bileğimi onun baltasına maruz bırakmanın.

Panikledim, geri çekildim. Ona dokunuyorum, kollarını hissediyorum, ellerini tutuyorum. Parmaklarını hissediyorum. Ancak o zaman nefes veriyorum.

"İyisin," diyorum.

"Aşağı yukarı. Tüm el ve ayak parmakları sayıldı."

İs lekeli, hâlâ morarmış yüzüne bakıyorum. İyileşiyor. Alnı çatık, gözlerinde endişe var.

"Neredeyim ben?" diye sordum.

"Hastane. Çok fazla duman solumuşsun. Bir süredir baygınsın."

"Ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık on iki saat."

"On iki saat." Bir elimi saçlarıma götürdüm. Askerler, pencereden ne yaptıklarını görebiliyordum. Minibüslerindeki patlayıcıları boşaltıp önce ana eve, sonra da misafir evine yerleştiriyorlardı. Sonra da gitmeye başladılar. Tüm o minibüsler sakin ve düzenli bir şekilde uzaklaşıyordu, paniklemiş bir telaş yoktu. Hesaplanmış bir çıkıştı. "Ne yaptıklarını gördüm ama size seslenemedim. Beni evin arka tarafına koydular."

"Biliyorum."

"Bana nasıl ulaştın?"

"Yaptım. Önemli olan tek şey bu."

Hayır, hepsi bu değil ama bunun peşine düşmeye hazır değilim. "Sonunda ne yaptı?" Onun yerine ben soruyorum.

"Augustus'u öldürdü."

Başımı sallıyorum. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. "Babam mı?"

"Öldü."

"O... Nasıl?" "Kurşun."

"Çabuk oldu."

Hızlı olmayı hak etti mi? Emin değilim. Ama o blok, onun dehşeti, şimdi düşününce tüylerimi ürpertiyor.

"Bitti, Mavi. Augustus'u öldürdükten sonra gitti. Ines'i alıp gitti ve ardında enkaz bıraktı."

Yüzümü fırçalıyorum, ellerimin arkasındaki kesikleri görüyorum. Bacaklarımdaki morlukları ve sıyrıkları görmek için battaniyeyi çekerek kendime bakıyorum.

"Sen de iyisin, aşığı yukarı," diyor.

Ona bakıyorum, küçük gülümsemesini görüyorum ve ben de gülümsüyorum.

Zeke yüzümü ellerinin arasına alıyor. Ağlıyor olmalıyım çünkü yaptığı şeyi yapıyor, gözyaşlarımı başparmaklarıyla siliyor. "Bunu düşünme, Mavi. Bundan kazanılacak bir şey yok. Bu adaletti. Zalimce ama ona olanlardan, sana ve Wren'e olanlardan daha az değil."

Derin bir nefes alıyorum. O haklı. Ama ağlamamın nedeni bu değil.

"Neden geldin?" Ellerini yüzümden çekip tutarak soruyorum çünkü biraz açılmaya ya da kapanmaya ihtiyacım var.

"Aptal olma."

"Sürücünün nerede olduğunu biliyordum ama sana söylemedim." "Biliyordum."

"Tek yolu buydu. Yani ona vermek için. Seni kurtarabilmemin tek yolu buydu."

"Bunu ben de biliyorum."

"Düşünmedim... Ne yapacağını bilmiyordum ama Augustus'un sana ya da ailene zarar verme riskini göze alamazdım çünkü kesinlikle verirdi."

"Augustus'un adamları eve geldiğinde bunu nasıl sakladınız?"

"Sürücüyü ve Girard'ın kartını şömineye koydum. Üzerlerini külle kapladım. Nerede olduğunu sana söyleyecektim ama sen beni göndereceğini söyleyince başka seçeneğim kalmadı. Sana yalan söylemek istemedim ama mecburdum."

"Biliyorum Mavi, ama kendini nasıl bir tehlikeye attın. Sana ne olmuş olabileceğini düşünemiyorum. Zihnim

hayal etmeye devam ediyor-"

"Hayal kurmayı bırak. Ben buradayım."

Ellerini benimkilerden çekip pencereye doğru yürüyor. Onu izliyorum. Gözlerini kapatıp derin bir nefes almadan önce uzun bir dakika sessiz kalıyor, kararını vermiş gibi görünüyor. Bana geri dönüyor.

"Ölebilirdin, Blue. Seni o uçakta öldürebilirdi. Seni evinde öldürebilirdi. Seni binlerce kez öldürebilirdi."

"Tek yolu buydu, Zeke." Yataktan kalkıp ona doğru yürüdüm, çıplak ayaklarım fayans zeminde üşüyordu. Yüzüne dokunmak için uzandım, gözlerim ılık yaşlarla ıslanmıştı. "Bana seni umursamamam gerektiğini söyledin ama umursuyorum. Başka seçeneğim yok. Sanırım her şey elimi diktiğin o ilk gece başladı. Çok aptalcaydı." Kendi naif özlemime, yalnızlığıma başımı sallıyorum. "Ve sonra diğer her şey... Bilmiyorum. Belki aptalım ve kesinlikle bende bir sorun var, ama sana bir şey olsaydı kendimle yaşayamazdım. Yapamazdım-"

"Peki ya ben Mavi?" diye daha güçlü bir şekilde soruyor, bana tamamen dönüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Kızgın mı? "Peki ya onsuz yaşayamadığım şey?" Sesindeki, gözlerindeki ham duygu beni durduruyor. "Peki ya bu?" diye bitiriyor, kızgın bir şekilde.

"Bilmiyorum... Tek yolu buydu-"

"Ya ölseydin?" diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ben ölmedim."

"Ya orada olmasaydım ve o-" diye sözünü kesti ve ikimizin de sırtım yere değdiğinde yerimiz kalmayana kadar beni geriye doğru yürüttüğünü fark ettiğinden emin değilim.

duvara. Gerçek olduğunu kanıtlamak istercesine yüzüme bakıyor. Ben gerçeğim.

"Buradayım, Zeke. Yaşıyorum. Buradayım," diyorum ellerimi onun ellerinin sırtında gezdirerek.

Başını eğiyor, alnı benimkine geliyor. Gözlerini kapatıyor. "Sensiz yaşayamam. Sensiz yaşayamam."

Kalp atışlarım gümbür gümbür, tek ses kulaklarıma çarpan kanın sesi. Acısı çok çiğ. Çok içgüdüsel. Ona ne söylediğimi hatırlıyorum, içindeki tüm bu duyguların onu boğduğunu.

"Zeke." Yüzüne dokunuyorum, gözyaşlarım kirpiklerime dökülüyor. Gözlerini tekrar açıyor ve ben de başımı arkaya eğip ona bakıyorum.

"Sana sevişemeyeceğimi söyledim..." diye başlar, sonra susar.

Başımı sallıyorum, yüzünü okşuyorum, parmak uçlarımla uzanıp dudaklarını öpüyorum. "Yanılıyorsun. Çok yanılıyorsun, seni aptal."

Buğulanan gözleri çelik grisini yumuşatarak daha da derinliksiz hale getiriyor. "Bana ne yaptın Mavi?"

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum, onu dudaklarından tamamen öpmeden önce elimin tersiyle burnumu siliyorum. "Seni sevdim, Zeke. Seni seviyorum."

MAVİ

Zeke o geceyi hastanede benimle geçirdi. Yalan söyledik. O çok küçük yatakta birbirimize sarılıyoruz ve ikimiz de biraz uyuyoruz, sanırım. Gözlerimi her açtığımda onun gözleri açık ve beni izliyor.

Ertesi gün hastaneden taburcu oldum ve Zeke'le birlikte Bishop'ların evine gittik. Bundan sonra ne olacağından emin değilim ve onun da emin olduğundan emin değilim. Yaptığı ve söylediği şeyleri düşündüğünü hissediyorum. Bir bakıma onu böyle izlemek çok eğlenceli. Bu kendinden emin adam, tanıdığım en güçlü adam, kararsız, ne yapacağından emin değil.

Kız kardeşim iyi ve Rudy de öyle. Her gün yüzüyorlar ki Wren bunu çok seviyor. Rudy onun sudaki becerisine şaşıyor ve umutlu olup olmamam gerektiğinden emin değilim ama umutluyum çünkü bu eski Wren'e ait bir şey. Yaşadığı travma hala içinde bir yerlerde. Bunu bazen gözlerinde görüyorum, Zeke'i ilk gördüğünde olduğu gibi, o tereddüt anını gördüm, sanki hafıza onu tehlikeye karşı uyarıyordu çünkü ona göre çoğu erkek tehlike demektir. Bulunduğu yerden geri dönmesi mümkün mü? Tam olarak değil, bunu biliyorum, ama alabildiğimi alacağım. Tek bildiğim

Onun için elimden gelenin en iyisini yapacağım ve artık kaçmadığımızı, saklanmadığımızı göre bunu yapabilirim.

Evin ne durumda olmasını beklediğimden emin değilim ama içeri girdiğimizde mükemmel durumda olduğunu görüyorum, her şey toplanmış, kırılan her şey kaldırılmış, mobilyalar yerine konmuş, enkaz temizlenmiş.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Ben çalışma odasına bakarken Zeke soruyor.

Başımı salladım. "Önce gerçekten duş almak istiyorum."

Başını sallıyor ve birlikte üst kata çıkıyoruz. Beni odasına götürmesine izin veriyorum, duşu açıyor ve ısınınca benim ve onun kıyafetlerini çıkarıyor. O hala misafirhanede giydiklerini giyiyor, benimkiler ise hastanenin bana verdiği kıyafetler.

Bana bakıyor, bazıları iyileşmiş, bazıları daha yeni olan çeşitli çürüklerimi görüyor. Ben de ona bakıyorum. Yara almadan kurtulamadı. Kimse kurtulamazdı.

"Görünürdeyiz, ha?" Soruyorum, dünden sonra ikimiz de biraz garip hissediyoruz.

Gülümsüyor, elimi tutuyor ve beni duşa götürüp yıkamaya başlıyor.

"Sanırım birbirlerini sevdiler," diyorum ve ellerime biraz vücut yıkama suyu alıp omuzlarına sürüyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Girard ve Ines."

"Bence ikisi de biraz kızgın. Ama önemli değil. Onları bir daha göreceğimizi sanmıyorum."

"Peki ya dosyalar?" Hatırlayarak soruyorum.

"Kardeşimle ilgili her şeyi yok etti ve
I."

"Güzel. Peki Avusturya'daki otelin müdürü, ona ne oldu?"

"Jericho'nun adamları onu yakaladı ve sakladığı dolaptan spor çantasını aldılar."

"İçinde ne vardı?"

"Fark etmez. Saçlarımızdaki son şampuanı da yıkarken, "Yok oldu," diyor. "Sizi bilmem ama ben bu konuyu konuşmaktan bıktım. Yapacak çok daha önemli işlerimiz var." Beni kendine doğru çekti.

"Oh?" Sabunlu ellerimi ereksiyonunun üzerine sarmak için aramıza uzanarak söylüyorum.

"M-hm." Beni öpüyor, iki kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor, üzerimize ılık su dökülüyor. "Çok daha önemli."

Beni yukarı kaldırıyor, ben de bacaklarımı ona doluyorum. İçime kolayca kayarken dudaklarımızın kenetlenmesi hiç bozulmuyor, beni kendisiyle duvar arasına sıkıştırıyor. Böyle sevişiyoruz, üzerimize vaftiz gibi su dökülüyor, birbirimize sımsıkı sarılıyoruz çünkü ikimiz de neyi kaybetmeye çok yaklaştığımızı biliyoruz.

Doruğa yaklaştığımızda bu sevişme sevişmeye dönüşüyor ve Zeke geri çekiliyor, kirpiklerinden su damlıyor, nefesi kesiliyor. Bana öylece sarılıyor, gözlerimiz kilitlenmiş, son hamleleri sanki beni içeriden onun olarak işaretliyor, tıpkı sosyete erkeklerinin kadınlarını dışarıdan işaretlemesi gibi. Ve orgazmım beni haykırmaya zorladığında, Zeke tekrar öpüyor, içime boşalıyor.

"Seni seviyorum Mavi," diye mırıldanıyor ben alt dudağımı ısırp kanın bakırını tadarken. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, dudağımı ağzına alıp emiyor. "Seni seviyorum."

Tekrar konuşabildiğimde "Seni seviyorum," demeyi başarıyorum.

Geri çekiliyor, içimden kayarak çıkıyor ama beni yere bırakırken bana tutunuyor. Duşu kapatıyor ve kurulamadan önce beni bir havluya sarıyor ve cep telefonunun çaldığı yatak odasına doğru yürüyoruz.

"Aldırma," diyorum, o da aldırıyor ve arama sona eriyor.

Telefon tekrar çalmaya başladığında ekranı kontrol eder. "Kardeşim arıyor. Önemli olmasa iki kez aramazdı."

Suratımı asarak yatağa oturdum. Havlumu çıkarıp arkama yaslanıyorum, gözlerim onunkilerde. En baştan çıkarıcı ifademi takınıyorum, başını salladığında nasıl görüldüğünden emin değilim, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

Zeke çağrıya cevap veriyor, gözleri üzerimde geziniyor ve açık bacaklarımın arasına iniyor. "Mhm," diyor, yerde onların arasına çömeliyor ve burnunu kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor.

İnledim ve elimi ağızıma kapattım.

Sırıttıyor. "Tamam. Yakında orada olurum." Bağlantıyı kesiyor ve ben oturmaya başlarken telefonu bir kenara bırakıyor.

"Yakında nerede olacaksın?"

Beni geriye doğru itiyor, kalçalarımı kavırıyor ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğü yatağın ucuna doğru çekiyor.

İnliyorum.

Çok geçmeden tam boyuna ulaştı. "Kardeşimin evinde," diyor dudakları parlayarak. "Arkanı dön ve bacaklarını aç."

"Kardeşinin mi? Şimdi mi? Bekleyemez mi?"

Bana dönmemi işaret ediyor ve ben de bacaklarımı açıyorum.

"Hildebrand bizi görmek istiyor," diyor Zeke, kalçalarımı kavrayıp beni dizlerimin üzerine çektikten sonra üzerime eğilerek

yüzüm yatağa gelsin diye başımı eğiyorum.

"Hilde-"

Kulağımın kabuğunu ısıyor. "Sakıncası yoksa, seni becerirken Hildebrand hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldıyor, nefesi ensemdaki tüyleri diken diken ediyor.

Doğruldu, ellerini kıcıma koyarak beni iyice yaydı. Göğsünün derinliklerinden gelen gırtlaktan bir iniltiyle beni itmeden önce izlemek için başımı çevirecek zamanım var.

Yüzümü yatağa gömüyorum ve klitorisimi ovma için bacaklarımın arasına uzanıyorum, o iterken taşakları parmaklarıma çarpıyor.

"Siktir, Blue. Çok ıslaksın," diyor Zeke sevişme seslerimiz arasında.

"Geleceğim, Zeke."

Orgazmımın ilk dalgası beni ele geçiriyor ve Zeke tutuşunu değiştiriyor, kalçalarımı daha yükseğe yatırıyor, bir dizini yatağa koyuyor ve içime girerken beni karnımın üzerine itiyor. Şiddetle boşalıyor, bir eliyle saçlarımı kavrayıp yüzümü çeviriyor, durmadan önce ağzımı öpüyor, son salıverilişle içimde zonkluyor.

Ağırlığı üstümde sıcak, güvenli bir battaniye gibi ve o üzerimden kaydığında onu özlediğimi fark ediyorum. Yüzümün yan tarafını öpüyor ve ayağa kalkıyor.

"Meclis Üyesi Hildebrand ne istiyor?" Külotunu ve kot pantolonunu giymesini izlerken soruyorum.

"Bilgilendirme, sanırım. Hikayelerimizi düzeltmemiz gerekecek." Bana baktı ve aklına bir fikir geldi.

"Kımıldama."

Birkaç dakika sonra kot pantolon ve benim için bir stle dönmek üzere odadan çıkıyor. Klotumu bacaklarımın üzerinden kaydırıyor ve yukarı çekmeden önce ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Belki de gitmeden önce tekrar duş almalıyız."

Başını sallar. "Seni tekrar becerene kadar boşalmamı istiyorum. Sonra seni bir kez daha sikene kadar ve sonra bir kez daha sikene kadar içinde istiyorum."

Beni kendine çekerken onu öpüyorum. "Bu çok edepsizce." "Bence edepsizliği seviyorsun."

EZEKIEL

Kardeşimin evinin önüne geldiğimizde **B** lue endişeliydi. Hildebrand'ın Rolls Royce'unu ve içinde korumalar olan ikinci bir Rolls Royce'u görüyorum. Sanırım işini şansa bırakmıyor.

Dışarı çıktım, Blue'nun yanına doğru yürüdüm. "Rahatla, Blue. Isabelle ve çocuklarla yemek yiyeceksin. Onu görmene bile gerek yok."

"Sana bir şey yapamaz, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Zili çalışıyorum ve bir dakika sonra Isabelle kapıyı açıyor. O da endişeli görünüyor. Bir Mahkeme Konsey Üyesi'nin ev ziyareti insana bunu yaptırır ve son zamanlarda gelen tüm ziyaretçileri düşününce anlıyorum.

"Isabelle. Nasılsın?" İçeri girerken sordum.

Çalışma odasını işaret ediyor. "Ailemi geri istiyorum ama onun dışında iyiyim. Blue, merhaba. Nasılsın?" diye soruyor ve Blue'ya sarılıyor.

"Aslında çok iyiyim."

Boynunun arkasını sıkıyorum. "Ben içeri giriyorum. İkinizle sonra görüşürüz."

Mavi iç çeker, başını sallar ama bu fikre ikna olmadığı bellidir. Isabelle toplumun yöntemlerine alışkın ve oraya girip bu işi halledersem herkes için daha kolay olacağını biliyor.

Kapıyı çalıp içeri girdiğimde Jericho ve Konsey Üyesi'ni kanepede otururken buluyorum. Hildebrand'ın arkasında başka bir adam var, sanırım onun katibi.

"Ah, Ezekiel. Bizi araya sıkıştırabildiğin için çok mutluyum," diyor Hildebrand ve saatini kontrol ediyor.

"Beyler," diyorum kapıyı arkamdan kapatırken. "Geciktiğim için özür dilerim. Elimde değildi."

Jericho bana gecikmeye neyin sebep olduğunu biliyormuş gibi baktı. Bana bir viski doldurmak için ayağa kalktı. Ben de Hildebrand'ın karşısına oturdum.

"Madem ikiniz de buradasınız," diye söze başlayan Hildebrand, arkasındaki adama eliyle işaret ederek bir evrak çantasından bazı kâğıtlar çıkarıp ortaya koydu. "Konsey Üyesi Augustus'un idam edildiği gece meydana gelen olaylarla ilgili olarak Cemiyet'in neler duyacağını tartışalım." Buna cinayet demiyor ama sanırım onay verdi.

"Bir sözleşme mi hazırladınız?" Jericho soruyor, Hildebrand'ın sesi kafa kesmekten bahsederken o kadar rahat ki.

"Sadece bir önlem. Girard'ın yaptığı şey tekrarlanamaz. Bu bir anarşiydi-"

"Bunun bir darbe olduğunu sanıyordum," diyorum.

Bana sinirli bir şekilde bakıyor. "Nasıl adlandırmak istersen. Bu tekrarlanamaz. Her şey değişmeli." "Nasıl değişmeli?" Jericho sorar.

"Çalınan dosyalar Konsey Üyesi Augustus'un bilgisayarından alınmış, bu da beni şu gerçeğe götürüyor

Siber güvenliğimiz konusunda çok gevşek davrandık, fiziksel güvenlikten bahsetmiyorum bile. Bu tür şeylerin bir daha yaşanmaması için şimdiden değişiklikleri başlattım. IVI'nın tüm üyelerine gönderilen e-postayı geri alamam ama bununla özel olarak ilgileneceğim. Girard en kötü dosyaları göndermemişti, bu yüzden ikimiz de bunun için minnettar olabiliriz."

Babamın cinayetini kastediyor. Jericho dikkatini sözleşmeyi okumaya vermeden önce bana hızlıca bakıyor.

"Sizin için ne yapabiliriz, Konsey Üyesi? Sanırım hepimiz bu olayı geride bırakmak istiyoruz," diyor Jericho.

"Augustus'un idam edildiği gece meydana gelen olaylardan bahsetmeyeceksin," diyor yine en ufak bir duygu kırıntısı bile göstermeden. "Bu sözleşme bunu belirtiyor. Bu gibi meseleler her zaman tam bir gizlilik içinde ele alınır."

"Ne kadar hak edilmiş olursa olsun, adamın ölümü hakkında kimseyle dedikodu yapmaya niyetim yok. Eminim kardeşim de aynı şekilde düşünüyordur," diyorum.

"O zaman imzalamanızın bir sakıncası yok."

"Hiç de değil," diyor Jericho, sözleşmeyi sehpaye bırakıp imzalamak için kalemi eline alarak. "Sorun değil, Zeke."

"Emin misin?"

Başını salladı. Kalemi alıyorum ve imzalıyorum. Bunu nasıl çevirdiği umurumda değil. "Burada işimiz bitti mi?"

"Bir mesele daha var," diyor Hildebrand. "O da ne?"

"Kız. Mavi, değil mi?"

Bunun olacağını biliyordum, değil mi? "Peki ya o?"

"O toplumdan değil." Kaşlarını kaldırıyorum. "O bir saatli bomba."

"Nasıl yani?"

"Herhangi bir gazeteye, herhangi bir haber kuruluşuna gidebilir, Instagram'ına fotoğraf koyabilir. Belki de bir... ne diyorlar buna? TikTok mu?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Herhangi birimize şantaj yapabilir. Cemiyet'in herhangi bir üyesine. Belki de dosyaları kendisi saklıyordur. Bu bilgiyi Girard'a getiren o değil miydi?"

"O hiçbir şeye tutunmuyor. O da en az bizim kadar bu olayı geride bırakmak istiyor."

"Onu buraya getirin. Kendim görmek istiyorum."

"Buna gerek kalmayacak." Acaba onu getirmekle hata mı ettim?

"Katılmıyorum."

"Dedim ki-" Ama ben devam edemedim kapı açıldı ve Mavi orada duruyordu.

"Ah!" dedi Hildebrand. "İşte orada."

Onu kenara çekiyorum, Konsey Üyesine sırtımı dönerek onu ondan koruyorum. "Ne yapıyorsun lan sen? İçeri gir."

"Adımı duydum."

"Adını nasıl duydun? Kulağın kapıya mı dayalıydı?"

Omuz silkiyor. "Bu her neyse, birlikte yapacağız, Zeke."

Beni geçip odaya girdi. "Konsey Üyesi," diyor ve başıyla onaylıyor

selamladı. "Beni mi görmek istediniz?"

Hildebrand uygun olandan daha uzun bir süre onu açıkça inceliyor. Bir elimi Blue'nun ensesine koyup

buraya girdiği için çok kızgın olmama rağmen.

"Dediğim gibi, bir sızıntı olabilir. Blue," diye başlar Hildebrand, ayağa kalkarak. "Benimle birlikte Mahkeme binasına gelmenizi rica ediyorum. Geçen geceki olayları konuşmak istiyorum."

"Ne?" Mavi bana bakarak sordu. Bunu beklemiyordu. "Hayır."

"Korkarım ki reddetmek sizin elinizde değil."

"Korkarım öyle," diyor ve bileğimi tutmak için elini uzatıyor.

Hildebrand sanki burada durmuyormuş gibi bana, "Sadece herhangi bir sızıntının maliyetini anladığından emin olmak istiyorum," diyor. "Arabam dışarıda."

Blue'yu arkama alarak bir adım öne çıkıyorum.

"Seninle hiçbir yere gitmiyor ve kesinlikle Mahkeme'nin yakınına bile yaklaşmıyor," dedim.

Hildebrand'ın ağızının kenarları aşağı doğru döner.

"Kardeşime katılıyorum," diyor Jericho, Blue'nun diğer tarafında durarak.

"Mavi neyin tehlikede olduğunu biliyor. Konuşmayacak. Öyle değil mi, Blue?" Jericho soruyor.

Mavi ona bakıyor, gözleri kocaman. Başını sallıyor.

"Korkarım bu yeterli olmayacak." Adamına eliyle işaret ediyor. "Diğerlerine içeri gelmelerini söyle."

Elimi adamın göğsüne vuruyorum, gözlerim Hildebrand'ın kilitleniyor.

"Hiçbir yere gitmeyeceğini söyledim," diye kararlı bir şekilde tekrarlıyorum.

"Onu şimdi bana teslim edeceksin. Toplum için bir tehdit oluşturmadığından emin olduğumda

size geri döndü."

"Cesedimi çiğnemedен seninle gitmez."

"Dramatize etmeye gerek yok Ezekiel," diyor patronluk taslayarak. "Mahkeme'nin bir Konsey Üyesi ile aranızda duracak güce sahip değilsiniz."

Nereye gittiğini bildiğimden, "**Biliyorum** Sayın Meclis Üyesi," diyorum.

Blue için tek bir çıkış yolu olduğunu bilmek.

Kaşlarını kaldırıyor ve Jericho'nun da durduğu yerden aynı şeyi yaptığını görüyorum. "Nasıl yani, Ezekiel?"

"Sabah olduğunda Blue ve ben evlenmiş olacağız." Blue'nun şaşkınlık dolu nefesini duyuyorum ve elini tutuyorum. "Kocası olarak seninle karımın arasında durmaya hakkım var. Onun adına ben konuşacağım."

Jericho bir şeyler mırıldanıyor, örtbas etmek için boğazını temizliyor.

Kalbim küt küt atıyor, odadaki gerginlik hissediliyor.

"Bu bazı şeyleri değiştirir. Karın olarak elbette Toplum olacak ve her şey farklı olacak," diyor Hildebrand bana işaret ederek. "Kocası olarak onun sorumluluğunu üstlenebilirsin."

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıp veriyorum, Blue'nun bileğini sıkıca kavriyorum.

"Sanırım tebrikler sırayla," diye devam ediyor Konsey Üyesi. "Ezekiel St. James bir gelin alıyor." Hildebrand ona bakar. "Bu günü göreceğimi sanmıyordum." Kapıya doğru ilerliyor. "Nikâhınızın onaylanmasını dört gözle bekleyeceğim. Ya da onu yarın teslim edebilirsiniz." Duraksıyor, Jericho'ya bakıyor, sonra yüzünü yumruklamak istediğim bir sırtıyla bana dönüyor. "Gerçekten de

ama yeterince şey yaşadık, değil mi? Ayrıca, şarkı nasıl gidiyor? Aşk için her şeyi yaparım."

Hildebrand'ı Meatloaf hayranı olarak görmediğim için kaşlarımı kaldırıyorum.

Hildebrand katibine köpeğine yaptığı gibi "Gel," diye emrediyor ve kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı açtı ama durdu ve bize döndü. "Bir şey daha var. Nikâh herhangi bir nedenle gerçekleşmezse, sen, Ezeziel, hor görüleceksin. Bunu istemezsin evlat."

"Ben-"

"Anlaşıldı." Jericho elini omzuma koyuyor. "Sizinle dışarıda görüşürüz Konsey Üyesi," diyor ve kapıyı arkalarından kapatıyor.

Jericho gider gitmez, Blue bana döndü. Her zamankinden daha solgun görünüyordu. "Ne yaptın sen? Az önce ne oldu öyle?"

"Seni almasına izin vermeyecektim." "Zeke, bu mümkün değil-"

"Benimle evlenmek zorunda değilsin." Odayı geçip viski şişesinin olduğu yere gidiyorum ve kendime cömert bir bardak dolduruyorum. Kalbim hâlâ hızlı atıyor, adrenalın hâlâ damarlarımda dolaşıyor. "Sadece göstermelik olacak. Kağıt üzerinde. Birkaç ay içinde feshedebiliriz. Eğer istediğin buysa."

Söylediklerimden sonra yüzümü ona dönüyorum ve kalbim biraz sıkışıyor. Evlilik benim radarımda değildi. Kesinlikle Blue'nun da değildi. Dün geceki itiraflarımızdan sonra zaman kazanmayı umuyordum ama Hildebrand onu Mahkeme'ye götürmekle mi tehdit ediyor? Hayır. Bunu riske atamam. Ona göre, kız bağlanması gereken bir yarım kalmış iş. Eğer onu oraya götürürse, gitmeyebilir.

"Ben... Bir tane alabilir miyim?" diye soruyor, viskiyi işaret ediyor ve bir koltuğa çöküyor.

Ona bir bardak doldurup götürüyorum. İçiyor, yüzünü buruşturuyor ama yutkunuyor.

"Yaşamak için hiç şansın olmadı, Blue. Bunu biliyorum. On dokuz yaşındasın. On altı yaşından beri kaçıyorsun. Ne istersem isteyeyim, özgürlüğünden daha fazla çalmayacağım."

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve ben ilk geceki kızı hatırlıyorum, elini dikmem için bana vermişti. Acıya karşı dişlerini nasıl sıktığını ve üstesinden nasıl geldiğini. Bir bakıma bana en başından beri nasıl güvenmişti. Bu berbat bir şey, biliyorum.

"Ama şimdilik," diye devam ediyorum o konuşmayınca. Karşısına oturuyorum. "Bunu yapmamız gerekiyor. Bu işin peşini bırakmayacak."

Viskisinin kalanını içti, ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Sonra Carlton Bishop'ın bodrumundaki o gece yaptığı gibi bacaklarımın arasına diz çöküyor ve başını kucağıma koyuyor. Saçlarını okşuyorum ve bu duruşta bir şey var, o böyle, ben olduğum gibi, o kadar mükemmel, o kadar doğru ki, bitmesini istemiyorum.

"Sence ben güçlü müyüm?" diye soruyor bana bakmadan.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

"Güzel." Bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Ya onu eritmek istemezsem?"

"Ne?"

"Ya evliliği bitirmek istemezsem?" "Bu kararı şimdi veremezsin."

"Yapabilir misin?" Topuklarının üzerinde doğruluyor ve ellerini dizlerimin üzerine koyuyor. "Dün gece bana beni sevdiğini söyledin. Bu doğru muydu?"

"Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki doğru."

"O zaman bana birkaç ay içinde çözebileceğimi söylemek ne kadar aptalca bir teklif." Başını sallar. "Seni seviyorum, seni aptal. Ve özgürlüğümü çalmıyorsun çünkü ne senin ne de başkasının bana bunu yapmasına asla izin vermem. Son üç yılda kaç kişi denedi? Hiçbiri başarılı olamadı. Şimdi," diyerek ayağa kalkıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eğer benimle evlenmek istiyorsan, bana düzgünce sor, Ezekiel St. James. Diz çök."

"J "Yargıç Montgomery'nin bana bir iyilik borcu var," diyor Jericho, Zeke ve ben bir şeyler alacağımızı açıkladıktan sonra.

Evli.

"Evleniyor musun?" Angelique sorar. Diğer çocuklar üst katta Cynthia tarafından yıkanıyor ve yatmaya hazırlanıyorlar.

Zeke diz çöktükten sonra evet dedim. Başta şaka yaptığımı sandı.

"Aramayı ben yapacağım. Başka hiçbir yerden ruhsat alamayacağız ve töreni o yapabilecek. Eğer ikiniz de eminseniz, tabii?" Jericho öyle diyor.

Zeke bana bakıyor, kaşları kalkık.

Başımı salladım.

Gülümsüyor. "İkimizin de beklediğinden daha erken olabilir ama tam da istediğimiz şey bu."

Benimle ilgili hâlâ tereddütleri olduğunu bildiğim Jericho'ya dönüyorum. "Kardeşini seviyorum. Bunu sana kanıtlayacağım," diyorum ona.

Isabelle elimi tutarak, "Ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin," diyor. "Anlıyorum."

Jericho gülümser. Zeke'i işaret ederek, "Diz çöktü mü?" diye sorar.

"Elbette," diyorum yüzümde geniş bir gülümsemeyle. "Görmek ister misiniz? Video çektim-"

"Ver şunu bana." Isabelle gülerken ve Jericho aramayı yaparken Zeke telefonu elimden kapıyor. "Şimdi sana iki borcum var. Biri gizlice dinlediğin için, ikincisi de beni utandırmaya çalıştığın için."

"Bunu teslim etmen için sabırsızlanıyorum," diye alay ediyorum.

Jericho, Yargıç'a teşekkür ederek, "Bir saat içinde orada oluruz," diyor.

"Doğaçlama bir düşün!" Isabelle ellerini birbirine vurur. "Mavi, yukarı gel. Sana giyecek özel bir şey bulacağım."

"Yardım edebilir miyim?" Angelique sorar.

Isabelle ve ben hep bir ağızdan "Elbette," diyoruz ve beni yukarı çıkarıyorlar. Isabelle raftan uzun, saten bir elbise seçiyor ve bana göstermeden önce Angelique'in onayına sunuyor. Soluk pembe renkte ve incik kemiğinin ortasına kadar uzanıyor, askıları da ısıltılı kristallerden. Güzel ve sade. Bayıldım.

"Bu muhteşem," diyorum ve hemen üstümü değiştirmeme yardım ediyorlar.

"Hemen döneceğim!" Isabelle yanaklarıma allık ve kirpiklerime rimel sürerken Angelique anons edip odadan dışarı fırlıyor. Tam sandaletlerimi giyiyordum ki Angelique elinde yumuşak ve yoğun pembe şakayıkların farklı tonlarından oluşan bir buketle içeri girdi.

"İyi mi anne?" diye soruyor. "Bunlar babamın geçen gece eve getirdiği çiçeklerden" diye açıklıyor bana.

"Mükemmeller," diyor Isabelle. "Sen beğendiğin sürece, Blue."

"Onları seviyorum," diyorum ve bir şeyin farkına varıyorum. Wren bunu görmek için burada olmayacak.

"Tamam mı?" Angelique çiçeklerin etrafına bir kurdele bağlarken Isabelle elimi sıkarak soruyor.

"Keşke kız kardeşim de burada olabilseydi."

"Bu kısım sadece Hildebrand için. Daha sonra uygun bir düğün planlayacağız."

"Zeke ve ben büyük düğün insanları mıyız bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ve kıkırdıyor. "Evet, zaten bunu alacaksın."

"İçeride hazırsın. Gitmemiz gerek," diyor Zeke, kapıyı çalıyor ama dışarıda kalıyor.

"Devam edin. Ayrı ayrı gideceğiz. Düğünden önce gelini gelinlikle göremezsin. Bu kötü şans getirir," der Isabelle ona.

"Kötü şans
sikeyim."

Angelique'in
nefesi kesilir.

"Çocuklar var!" Isabelle haykırıyor.

Aşağı inmek için onun gitmesini bekliyoruz. Zeke ve Jericho ilk arabaya biniyor, üçümüz de Dex'in kullandığı ikinci arabaya biniyoruz. Yargıç Montgomery'nin malikanesine varmamız yarım saat sürüyor ve dev meşelerle kaplı uzun yolda ilerlerken Isabelle onun kim olduğunu açıklıyor.

"O diğerleri gibi değil," diye fısıldıyor Isabelle, ben evin zenginliği karşısında ağızım bir karış açık bakarken.

"Hayır mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. En azından benim gördüğüm kadarıyla. Yani, beni yanlış anlamayın. Hâlâ korkutucu biri." Yüzünü buruşturdu ve biz de kıkırdadık.

Oraya vardığımızda, Zeke merdivenleri tırmanıp Isabelle'i beklerken, Angelique de elinde buketimle onu karşılamak için acele ediyor. Jericho karısını öpüyor ve o da onları takip ediyor. İçeride kayboluyorlar. Sadece Jericho ve ben olduğumuzda biraz gergin oluyorum ve dışarı çıkmak için onun elini tutuyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor.

"Teşekkürler," diyorum, Isabelle'in bana Yargıç Montgomery'nin korkutucu olduğunu söylemesini düşünerek, çünkü Jericho'nun yeterince korkutucu olduğunu düşünüyorum.

"Kardeşim için en iyisini istiyorum. Bu yüzden sana sert davranıyorum."

"Biliyorum. Ben de onun için en iyisini istiyorum."

"Ve onun bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmedim..." dirseğini uzatıyor. "Seni ele verebilir miyim?"

Kolumu onunkine geçiriyorum ve merdivenlerden Yargıç Montgomery'nin evine çıkıyoruz; orada bizi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, çarpıcı, uzun boylu bir kadın karşılıyor.

"Jericho," diyor ve selamlamak için yanaklarından öpmeye geliyor.

"Mercedes. Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun. Umarım bu çok rahatsız edici olmamıştır."

"Şaka mı yapıyorsun? Ezekiel St. James'i sonunda kaçıran kadın bu mu?" Ellerimi tutuyor ve açıkça bana bakıyor ama gülümsüyor. "Vivien çok kızacak. Cemiyete hoş geldin, Blue." Yanaklarımdan öpüyor ve ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum ama Zeke köşeden dönüyor ve beni görünce duruyor.

Jericho ve Mercedes özür diliyor ve ben garip bir şekilde endişeli ve duygusal hissediyorum.

Yalnız kaldığımızda bana doğru yürüdü. "İstersen iptal edebilirsin. Ben başka bir yol bulurum."

Bir damla gözyaşımı siliyorum ve başımı sallıyorum. "Neden duygusal olduğumdan emin değilim."

"Evleniyorsun."

"Kahretsin. Evet." Ona bakıyorum. "Bunu istediğine emin misin? Bunu yine beni kurtarmak için yapma. Konsey Üyesi'nden korkmuyorum."

"Şimdi kimmiş kukla?" Beni kollarının arasına aldı ve kendine doğru çekti. "Seni seviyorum, Mavi. Sensiz çok uzun yaşadım."

Bir adam boğazını temizliyor. Ben daha fazla gözyaşı silerken Zeke ona sırtını dönüyor.

"Gelinim, karım olmaya hazır mısın?"

Konuşmak için kendime güvenemeyerek başımı sallıyorum. Zeke bir kolunu arkamda tutuyor ve Mercedes kocasının yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldıyor, yüzünde kedi gülümsemesine benzer bir gülümseme var.

"Mavi, ben Yargıç Montgomery. Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor Yargıç ve elimi sıkmak için tutuyor.

Cemiyette elimi sıkan ilk kişi o oldu. "Memnun oldum, Konsey Üyesi?"

Başını sallıyor. "Birkaç saat önce resmiyet kazandı." Yüz ifadesi bir an kararıyor ama hemen yüz hatlarını daha nötr bir hale getiriyor.

Konsey Üyesi Montgomery'yi oturma odasına kadar takip ediyoruz, orada Zeke ve ben ayrılıyoruz ve Jericho bir kez daha

Kolunu bana uzattı. Angelique bana buketi uzatıyor ve ben de bir çiçek çıkarıp ona veriyorum.

"Çiçekçi kızım olur musun?" Ona sordum.

Ağzını kocaman bir O şeklinde açıyor ve mutlulukla başını sallıyor. "Evet!"

Biri boğazını temizliyor. Isabelle'in "Emin misin?" diye sorduğunu duyuyorum ve düğün marşı başladığında nedenini anlıyorum.

Çünkü bu Sympathy for the Devil.

Jericho sadece kaşlarını kaldırıyor, Angelique şakayıkların yapraklarını saçarak derme çatma koridorda yürüyor ve Zeke odanın tam karşısında duruyor, gözlerinde bir parıltıyla beni bekliyor.

Benim
şeytanım

.

Benim
aşkım.

Benimki
ni.

SIRADA NE VAR?

GÜNAHLARIMI BAĞIŞLA'DAN ÖRNEK

"Gel bakalım, Küçük Kedicik. Seni yatırma vakti geldi."

Tek kelime etmeden ve ben beklemeden beni kaldırdı ve koridorun sonuna kadar taşıdı. Bir kolumu omzuna atıyorum. Zihnim neler olduğunu, ne yapmam gerektiğini ve tepkimin ne olması gerektiğini düşünürken yapabildiğim tek şey bu. Ama bu bir hataydı çünkü omuzlarındaki sert kasları, pazularını sıkıca kavıyor, kıyafetlerinin altındaki gücünü hissediyordum.

Santos Augustine tamamen erkek... ve ben bunu seviyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sarhoş halimle dalga geçtiğinden eminim. Yatak odasının kapısını açıyor, beni yatağa yatırıyor ve ayakkabılarımı çıkarmak için çömeliyor. Karanlık başını izliyorum ve büyük ellerinin her bir ayağımı kavradığını hissediyorum. Olduğu yerde kalıyor, çömeliyor ve ellerini bir baldır, diz, uyluk boyunca kaydırırken bana bakıyor. Çarşafı yumrukluyorum ve bakışlarını üzerimde tutarken inlememek için kendimi zor tutuyorum.

Sırıltısı geri geldi, bu sefer daha karanlık, daha kirli. Parmakları yüksek çorapların lastiğine dolanırken boğazım kuruyor, bekliyor. Bakışları benimkileri asla bırakmıyor, asla

beni serbest bırakıyor. Çorabımı bacağımdan aşağı çekerken ve topuğumu kavrayıp çıkarırken başka tarafa bakamıyorum.

Vücudum alev alev yanıyor, her sinir ucu canlı. Hayatımda hiç bir erkekten bu kadar etkilenmemiştim. Asla. Lisedeyken sevimli bulduğum erkekler Santos Augustine'in yanında hiç kalır.

Doğruldu, pozisyonumu değiştirdi, böylece yatak başlığına yaslandım ve aynı şeyi diğer çorapla yapmak için uzandığında, bunu hissetmek için sadece bir dakikalığına, sadece bir anlığına gözlerimi kapatmama izin verdim. Sadece bu yabancı hissi hissetmek için.

Ama onları tekrar açtığımda hatamı anlıyorum... çünkü artık yüzüme bakmıyor. Bacaklarıma bakıyor, eteğimin açıldığı yere bakıyor. Ve yüzüne, lanet olsun. Yüzü taşa dönmüş, ağzı sert bir çizgiye dönüşmüş, gözleri inanılmaz derecede koyu - o kadar koyu ki yeşil neredeyse yok olmuş.

Titreyen ellerimle elbisemin iki yanına uzanıyorum ve o bakışlarını benimkilere kaldırırken onları kapatıyorum. Sessiz ve ağır bir an geçiyor, sonra bakışlarını ellerime çeviriyor, onları kendi elleriyle kapatıyor ve elbiseyi tekrar ayırıyor.

"Dur. Yapma," diyorum, görmemesi için çaresizce, çünkü nasıl bu kadar aptal olabilirim?

Yine de durmuyor. Ellerimi itiyor ve çok fazla morluk, çok fazla hala kızgın yara izi var. Ellerini sıkıyor, sanki bir yumruğu sıkıyormuş gibi, elbiseyi daha uzağa taşıyor ve daha fazlasını görüyor. Daha fazlasını. Çok daha fazlasını.

Nefes alış verişlerimi duyabiliyor, kulaklarıma hücum eden kandaki paniği duyabiliyorum. Başının üst kısmına odaklanmaya çalışırken oda etrafımızda dönüyor.

Nasırlı ellerin yumuşakça başka bir şeyin izini sürdüğünü hissetmek. Taze yaralardan farklı bir şey. Daha eski bir şey.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

Yüzüme tekrar baktığında, bakışlarını tutamıyorum. Bu çok fazla, çok bunaltıcı. Çok fazla şey gördü.

Bana taktığı lakaptan nefret ediyorum. Küçük kedicik. Yaralı, kırılğan küçük kedicik. Kırık küçük kedicik. Yalnız, acınası ve çaresiz küçük kedicik.

Sikeyim. Siktir et onu, diye düşünüyorum, kendimi çelikleştirmeye, tüm duyguları yutmaya çalışıyorum.

"Madelena," diyor, ismim bir emirmiş gibi.

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum çünkü başka seçeneğim yok.

"Kesintiler eski," diyor güçlkle kontrol edilebilen bir ses tonuyla. "Bunları tartışacağız."

Yapamayız. Ben yapamam. O anlamaz. Ben zar zor anlıyorum.

"Ama daha acil bir mesele var," diye devam ediyor ve ben bir anlığına rahatlıyorum. "Yaralar taze. Ağrı kesicilerin nedeni bu."

Yutkunuyorum. Soru olarak sormamış olsa da başımı sallamak istiyorum ama bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor, sesi düzensiz, alçak ve tanınmaz halde.

Ona öylece bakıyorum, cevap veremiyorum, beklediğimden farklı olan bu adama bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çünkü bunu yapan adama ne yapabilirdi? Beni gerçekten inciten adama? Onun olana dokunmaktan daha fazlasını yapan adama?

Neler yapabileceğini gördüm ve içimden bir ses bunun buzdağının görünen kısmı olduğunu söylüyor. Eğer o adamı ele geçirirse

Jason Cole'a yaptığı şey nazik görünecek.

"Bunu sana kim yaptı Madelena?" diye soruyor yine o sert sesiyle, hafiften akli dengesi bozulmuş bir sesle. Ama yine de kontrollü. Hissettiği her neyse onu dizginliyor.

"Bir daha olmayacak" diyorum, nedenini bilmiyorum çünkü bunu garanti edemem. Ama işin içinde bir şey daha var. Bunun çok daha kötü olabileceğini anlamıyor. Odin olabilirdi, ben değil. Onca yıldan sonra hâlâ topallayan Odin.

Yutkunduğunu duyuyorum, adem elmasının çalışmasını izliyorum. Gözlerinin içine bakmaktan daha kolay.

"Sana erişimi olan iki adam var. Baban ve kardeşin."
İrkildim.

Ayağa kalkıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş. "Bunu hangisi yaptı?"

Yatağa, çiçek desenli güzel örtüye bakıyorum. Bacaklarıma, kemerin geride bıraktığı kaosa. Öfke. Bu kontrolsüz öfkenin sonucu. Erkekler kontrollerini kaybettiklerinde, odadaki kadınlar için tehlikeli olur.

"Ağabeyin bir zamanlar sana karşı korumacıydı. Bunu hatırlıyorum."

Dizlerimi yukarı çekip üzerlerine oturuyorum, elbisemle örtüyorum. Ona bakmak çok zor. Ama o kocaman eliyle çenemi kavırıyor ve yüzümü yukarı doğru itiyor. Her yerim titriyor ve kollarımı kendime sarıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken uzun, çok uzun bir süre sessiz kalıyor.

"Benim olana kim zarar verdi?"

Şimdi tek tıkla [Günahlarımı Affet!](#)

TEŞEKKÜRLER

Günahkârlar Düetini okuduğunuz için teşekkürler. Umarım
Blue ve Zeke'in hikayesini sevmişsinizdir ve bir yorum
bırakmayı düşünürsünüz
kitabı satın aldığınız yer!

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Günahkarlar Düeti

Kefaret için
günahla İntikam için
kanla

Kahramanlar ve

Kötüler Düeti

Kırdığımız Kahramanlar
Yaptığımız Kötüler

Augustine Kardeşler

Günahlarımı Bağışla Beni
Kötülükten Kurtar

Sacrifice Düeti (IVI)

Ondalık
Tövbekar

Yıkık Krallık Düeti

Yıkık Krallık
Kırk Kraliçe

Şeytanın Piyonu Düeti

Şeytanın Piyonu
Şeytanın Kefareti

Sahip Olmak ve Tutmak

Bu Yüzükle
Seni Alıyorum
Çalıntı: Dante'nin Yemini

Toplum Üçlemesi (IVI)

Ruhun Ağıtları

Günahın Telafisi

Kalbin Dirilişi

Ayin Üçlemesi (IVI)

Onun

Hükümdarlığı

Kadının İsyanı

Onların

Hükümdarlığı

Karanlık Miras Üçlemesi

Taken (Karanlık Miras, Kitap 1)

Torn (Karanlık Miras, Kitap 2)

Twisted (Karanlık Miras, Kitap 3)

Kutsal Olmayan Birlik Düeti

Kutsal Olmayan

Birlik Kutsal

Olmayan Niyet

Collateral Damage Düet

Collateral: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romansı

Damage: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı

Bağlayan Bağlar Düeti

Benimk

i

Onunki

MacLeod Kardeşler

Şeytanın Pazarlığı

Benedetti Mafia Dünyası

Salvatore: Karanlık Bir Mafya Romanı

Dominic: Karanlık Bir Mafya Romanı

Sergio: Karanlık Bir Mafya Romanı

Benedetti Kardeşler Kutu Seti (Salvatore, Dominic ve Sergio'yu İçerir) Killian:

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Giovanni: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Amado Kardeşler

Onursuz Rezil

Unhinged

Tek Başına Karanlık Romantik

Descent

Deviant

Güzel Yalancı

İntikam

Onları Esir

Almak, Benimki

Alfa

Vahşiye Verildi

Canavar Tarafından

Alındı

Canavar tarafından sahiplenildi

Esirin Arzusu

Koruyucu Velayet

Amy'nin Katı Doktoru

Emma'yı Evcilleştirmek

Megan'ı

Evcilleştirmek

Naia'yı

Evcilleştirmek

Sophie'yi Geri Kazanmak

İtfaiyeci Kız Tehlikeli

Meydan Okuma

Onun Serseri

şövalyesi

Diz Çökmek Öğretildi

Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler Üçlemesi

NATASHA KNIGHT HAKKINDA

Natasha Knight, Romantik Gerilim ve Karanlık Aşk Romanlarının USA Today Çok Satan yazarıdır. Bir milyondan fazla kitabı satılmış ve yedi dile çevrilmiştir. Şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte Hollanda'da yaşamaktadır ve yazmadığı zamanlarda ormanda kitap dinleyerek yürümekte, bir köşede oturup kitap okumakta ya da kaçabildiği sıklıkta dünyayı keşfetmektedir.

Natasha'ya buradan yazın: [natasha@ natasha-knight.com](mailto:natasha@natasha-knight.com)

Haber bültenime kaydolmak ve ÜCRETSİZ bir kitap almak için buraya tıklayın!

www.natasha-knight.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.